

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

От авторката на ГРОЗНОТО ПАТЕНЦЕ

АЙРИС ЙОХАНСЕН

ИГРА

СЪС СМЪРТТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АЙРИС ЙОХАНСЕН ИГРА СЪС СМЪРТТА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Безжалостен убиец, тръгнал към жертвата си... Застрашено е невинно дете... Жена, готова на всичко, за да спре смъртта!

Романът е включен в списъка на най-продаваните книги на „Ню Йорк Таймс“ за 2002 г.

ГЛАВА 1

Водопадите Таладега, Джорджия

20 януари

6,36 часът

Скелетът очевидно бе престоял в земята дълго. Джо Куин бе виждал достатъчно такива, за да е уверен в това. Но все пак — колко дълго?

Обърна се към шериф Бозуърт.

— Кой го намери?

— Двама планинари. Попаднали на него късно снощи. Дъждовете през последните няколко дни са го изровили от земята. По дяволите, бурята направо отнесе половината планина във водопада. Голям кошмар беше. — Погледна изпитателно лицето на Джек. — Май си хукнал насам от Атланта веднага щом си научил за находката.

— Така е.

— Така е.

— Смяташ ли, че има връзка с някой от случаите, разследвани от полицейското управление на Атланта.

— Възможно е. — Замълча. — И все пак — не. Това е скелет на възрастен човек.

— А ти търсиш детски, нали?

— Да. — Правеше го всеки ден, всяка нощ, непрекъснато. Сви рамене. — Първоначалният доклад не уточни дали става въпрос за възрастен или за дете.

Бозуърт се наежи.

— И какво от това? Дори не ми влиза в задълженията да изпращам доклада. Тук няма много престъпления. Не е като в Атланта.

— Но си достатъчно компетентен, за да различиш евентуални прободни рани с нож по гърдния кош на скелета. Все пак признавам, че проблемите ни са донякъде различни. Колко е населението на вашето селище?

— Не съм дошъл да ми натриваш носа, Куин. Тук силите на реда се справят добре. Нямаме нужда да пристигат ченгета от града и да ни се бъркат в работата.

Допусна грешка, помисли си Джо уморено. Не бе спал почти двадесет и четири часа, но това не го извиняваше. Винаги е грешка да критикуваш местните сили на реда, дори когато не си съгласен с тях. Бозуърт вероятно е добро ченге и се държа любезно до момента, когато Джо започна да критикува начина, по който си върши работата.

— Извинявай. Не исках да те засегна.

— Но аз все пак се засегнах. Нямах представа какви са нашите проблеми тук. Знаеш ли по колко туристи пристигат всяка година? И колко от тях се загубват или се нараняват из тези планини? Може и да нямаме убийци или наркопласъори, но се грижим за всеки от жителите си. Е, може би не сме толкова загрижени за онези неподготвени планинари, които пристигат от Атланта, опъват палатки в парковете ни, падат в пропасти, замърсяват...

— Добре, добре. — Джо вдигна ръце в знак, че се предава. — Казах, че се извинявам. Нямам намерение да омаловажавам вашите проблеми. Сигурно проявявам известна ревност. — Погледът му се насочи към планините и водопадите. Макар че хората на Бозуърт щъкаха навсякъде, мереха и изследваха терена, мястото си оставаше неописуемо красиво. — Бих искал да живея тук. Хубаво би било да се събуждам всяка сутрин сред цялото това спокойствие.

Бозуърт малко се умилостави.

— Това е божествено кътче. Индианците някога са наричали водопадите Мястото на леещата си лунна светлина. — Свъси вежди. — И не намираме често скелети. Вероятно е един от вашите. Нашите хора се избиват един друг и не напъхват телата в земята.

— Възможно е да си прав. Доста далеч е да се пренесе труп, но в тази пустош би минало време, преди тялото да бъде открито.

Бозуърт кимна.

— Господи, ако не беше дъждът и калните свлачища, можеше да не го открием още двадесет-тридесет години.

— Кой знае? Не е изключено да е минало и толкова време. Ще се махна да не ви преча. Съдебният ви лекар положително ще иска да види костите и да ги изследва.

— Разполагаме със следовател при смъртни случаи. Местният погребален агент върши тази работа по съвместителство. — Бозуърт побърза да добави: — Но Паули винаги е готов да потърси помощ, ако се налага.

— В този случай ще му е нужна. На твое място щях да отправя официално искане до нашия отдел по патология. Обикновено оказват съдействие.

— Би ли го направил от наше име?

— Не мога. С удоволствие ще кажа добра дума, но присъствието ми тук е неофициално.

Бозуърт свъси вежди.

— Но не ми го каза. Само размаха значката си и започна да ми задаваш въпроси. — Очите му изведнъж се разшириха. — За бога, та ти си Куин!

— Не е тайна. Представих ти се.

— Но аз не направих връзката. Слушам за теб от години. Човекът, който издирва скелети. Преди три години беше в окръг Кауета, за да провериш два скелета, открити там. След това откриха тялото в мочурищата близо до Валдоста. И дотам отскочи. А при скелета близо до Чатануга ти...

— Приказките бързо се разпространяват, нали? — Джо се усмихна язвително. — Все съм си мислил, че имате по-интересни неща, за които да си говорите. Е? Тези слухове в нещо като градска легенда ли ме превръщат.

— Не, просто в чудатост. Търсиш онези деца, нали. Убитите от Фрейзър, които той отказа да посочи къде ги е заровил. — Пак свъси вежди. — Станало е преди почти десет години. Мислех, че вече си се отказал.

— Родителите им не са се отказали. Искат да приберат труповете на децата си у дома, да ги погребат както подобава. — Погледна надолу към скелета. — Повечето жертви са били близки на някого някъде.

— Така е. — Бозуърт поклати глава. — Деца. Никога не ми е било ясно защо някой убива деца. Поболявам се от тази мисъл.

— И аз.

— Лично аз имам три деца. Сигурно щях да се чувствам също като онези родители. Господи, дано никога не ми се случи. — Бозуърт

замълча за миг. — Работата по случаите вероятно е била преустановена след екзекутирането на Фрейзър. Много благородно от твоя страна в свободното си време по собствена инициатива да продължаваш опитите да намериш тези деца.

Едно дете. Детето на Ив.

— Няма нищо благородно. Просто съм длъжен да го направя. — Извърна се. — Благодаря ти, че ме изтърпя, шерифе. Потърси ме, ако мога да послужа за връзка между вашия следовател по смъртните случаи и полицейското управление в Атланта.

— Много ще съм ти задължен.

Тръгна надолу по скалата, но спря. По дяволите решението да не засяга колегата от силите на реда. Шерифът явно правеше всичко според възможностите си, но дали, когато на местопрестъплението се появят компетентни специалисти, няма да е прекалено късно да се опазят наличните улики?

— Ще разрешиш ли да направя някои предложения?

Бозуърт го изгледа недоволено.

— Докарай някой тук да заснеме тялото и терена наоколо.

— Готвех се да го направя.

— Стори го веднага. Хората ти явно правят всичко, за да попаднат на улика, но междувременно вероятно унищожават повече, отколкото намират. За да се провери дали няма предмети в калта, трябва да се използва метален детектор. Повикайте съдебен археолог, да изследва скелета и ентомолог да провери за мъртви инсекти или ларви. Сигурно вече е прекалено късно за ентомолога, но човек никога не знае.

— Не разполагаме с такива специалисти.

— Намерете ги от университета. По-късно може да се окаже, че сте постъпили правилно.

Бозуърт се замисли и накрая промърмори:

— Вероятно ще го направя.

— От теб зависи.

Джо продължи надолу по хълма към паркираната си на чакълестия път кола.

Отново удари на камък. Поначало шансът да попадне на нещо бе нищожен. И въпреки това бе длъжен да опита. Налагаше се да

проверява всички случаи. Някой ден можеше да извади късмет и да открие Бони. Трябва да я открие. Нямаше друг избор.

Бозуърт гледеше как Куин слиза по хълма. Не беше лош човек. Малко хладен и сдържан — сигурно заради негодниците, с които му се налага да се разправя в града. Нямаше подобни чудаци тук, слава богу. Само хора, които се опитват да водят порядъчен живот.

Човекът, който се занимава със скелети. Но това не беше цялата истина. Куин по-скоро бе легенда, а не чудак. Някога беше работил като агент на ФБР, но бе напуснал Бюрото след екзекуцията на Фрейзър. Сега беше детектив на полицейското управление на Атланта и се предполагаше, че е добро ченге. Твърд, непоклатим и напълно неподкупен. В днешно време е рядкост градските ченгетата не се поддадат на изкушението. Това бе една от причините, поради която Бозуърт не напускаше окръг Рабун. Не желаше да приеме цинизма и да се разочарова от мечтите, нещо, което бе видял изписано на лицето на Куин. Едва ли бе на повече от четиридесет години, но приличаше на човек, който се е върнал от ада.

Бозуърт погледна към скелета. С такива неща Куин явно се сблъскваше всекидневно. Ха, та понякога дори доброволно отиваше да ги види. Е, да прави каквото иска. Бозуърт с радост би се отървал от скелета. Не е честно да въвличат неговите хора в такава гадна...

Уоки-токито му избръмча. Натисна копчето.

— Бозуърт слуша.

— Куин!

Джо погледна през рамо към Бозуърт на върха на хълма.

— Какво има?

— Върни се. Заместникът ми току-що съобщи, че хората са открили още тела в далечния край на хребета. — Направи пауза. — Да, скелети.

Джо се напрегна.

— Колко?

На ранната утринна светлина Бозуърт имаше замаян вид, а пълничкото му лице бе пребледняло.

— Засега осем. Според него един е на малко дете.

Бяха открили телата при Таладега.

Дом изключи телевизора и се облегна назад, да премисли последствията.

Доколкото му бе известно, сега за първи път откриваха убити от него хора. Винаги действаше изключително внимателно и методично, взимаше всевъзможни предпазни мерки. В този случай — доста предпазни мерки. Уби всичките в Атланта и пренесе трупове до мястото, което тогава бе любимото му гробище.

А сега те бяха открити, и то не благодарение на старателно издирване, а на чиста случайност.

Или по Божия воля?

Всеки религиозен фанатик би казал, че Божията ръка се е намесила при откриването на трупове, за да го накара да отговаря за постъпките си.

Усмихна се. Да ходят да се шибат всички тези фанатици. Ако има Бог, Дом е готов да се изправи и пред него. Не е изключено в момента да се нуждае именно от подобно предизвикателство.

Скелетите в Таладега не представляваха особена заплаха. Когато извърши тези убийства, вече се бе научил да не оставя никакви улики. Ако е допуснал никакви грешки дъждовете и калта вероятно са ги заличили.

През по-ранните дни не проявяваше никаква предпазливост. Тръпката бе прекалено силна, а страхът — твърде осезаем. Дори подбираще жертвите наслуки, та да бъде убийството по-трудно за разкриване. Вече отдавна не правеше подобни глупости. Напоследък проявяваше такава методичност, че цялото вълнение почти изчезваше. Ако вълнението изчезне, заедно с него ще изчезне и причината да продължава да съществува.

Бързо прогони тази мисъл. И преди бе разсъждавал по въпроса. Просто не биваше да забравя, че удовлетворението идва от самото убийство. Всичко останало е допълнителен плюс. Ако се нуждае от предизвикателство, ще избере някоя по-трудно достъпна жертва; някой с широки връзки, обичан, та липсата му да се почувства осезаемо.

Колкото до разкритието в Таладега, на него ще гледа просто като на интересно развитие, което заслужава да бъде наблюдавано

безгрижно и с любопитство, докато законът се опитва да сглоби парченцата.

Кои бяха жертвите в Таладега? Бегло си спомняше руса проститутка, бездомен негър, тийнейджър, който продаваше тялото си по улиците... и малкото момиче.

Странно, но до този момент напълно бе забравил за момиченцето.

Отдел „Патология“

Атланта

Пет дни по-късно

— Детето е било седем-осемгодишно. От женски пол, вероятно от бялата раса.

Нед Базил, съдебният лекар, четеше от доклада върху бюрото си, съставен от доктор Фил Комден, съдебен антрополог от щатския университет на Джорджия.

— Това е всичко, което знаем, Куин.

— Колко време е била заровена?

— Не е ясно. Вероятно между осем и дванадесет години.

— Тогава се налага да открием още данни.

— Виж, това не е наш проблем. Скелетите са намерени в окръг Рабун. Шефката не бе склонна да се извърши дори съдебен антропологичен анализ на костите.

— Искам да препоръчаш да бъде направена пластична антропологична реконструкция.

Базил знаеше, че това неизбежно ще бъде поискано. Щом донесоха скелета на детето, вече беше наясно, въпреки това повтори:

— Проблемът не е наш.

— Аз го правя наш проблем. В Таладега са открити девет тела. Настоявам за лицева възстановка само на едно.

— Направи го.

— Управлението няма да плати самолетния й билет до тук.

— Аз ще го платя. Ти само направи предложението.

— Много си настойчив, Куин.

— Това е един от най-големите ми таланти. — Устните му се свиха в язвителна усмивка. — Хайде, нищо няма да ти стане.

Базил не бе толкова сигурен.

— Загуба на време е. Шефката Максвел няма да разреши.

— Ще разреши. Ще ѝ кажа, че ще съобщя за препоръката ти на пресата, ако не го направи. Въпросът се свежда до едно: или Ив ще работи спокойно върху черепа, или медиите ще започнат да започнат да питат шефката защо не е направила всичко възможно да се приключи случаят с убийството на момиченцето.

— Ще те навре в миша дупка.

— Готов съм да поема риска.

Очевидно бе готов да рискува всичко, за да получи онова, което си е наумил. Базил сви рамене примирено.

— Добре, ще го направя. С удоволствие ще наблюдавам как ще си получиш заслуженото.

— Радвам се. — Куин тръгна към вратата. — Ще мина след час да взема предложението.

— Отивам да обядвам. Ела след два часа. — Дребна победа, но се радваше и на нея. — Според теб е детето на Дънкан, нали?

— Не знам. Възможно е.

— И искаш майката да работи по черепа. Голям негодник си. Какво ще стане, ако наистина се окаже Бони Дънкан? Как смяташ, че ще го понесе майка ѝ?

Единственият отговор бе затварянето на вратата зад Куин.

Остров на юг от Таити

Три дни по-късно

Той пристигаше.

Сърцето ѝ биеше силно, забързано. Чувстваше се прекалено развълнувана. Докато наблюдаваше как каца хеликоптерът Ив Дънкан си пое дълбоко дъх, човек би си помислил, че чака архангел ставаше въпрос само за Джо.

Само? Нейният приятел, другар по време на кошмара, който за малко не я разкъса на парчета; една от опорите в живота ѝ. И не бе го виждала повече от година! По дяволите, полагаше ѝ се да е развълнувана.

Вратата се отвори и той започна да се измъква от машината. Господи, колко уморен изглеждаше. Лицето му почти винаги бе

безизразно и за човек, който не го познаваше — напълно неразгадаемо. Но тя добре бе изучила лицето му. При хиляди различни ситуации бе запаметила всеки поглед, всяко трепване на устните, малките тайни знаци, които разкриваха толкова много. Сега около устата имаше дълбоки бръчки, а светлото му квадратно лице бе леко пребледняло.

Но въпреки това очите му бяха все същите.

И усмивката, озаряваща лицето му, когато я видеше...

— Джо...

Затича се и се сгуши в прегръдките му, в безопасност; така познатото усещане, че са заедно... Всичко на света беше наред.

Той я притисна за миг, отгласна я и леко я целуна по носа.

— Появили са ти се няколко лунички. Пазиш ли си лицето от слънцето?

Грижовен; властен; развълнуван. Две минути и се озоваха там, където бяха, когато го изостави преди толкова много месеци. Усмихна му се, докато наместваше очилата си с тънки телени рамки.

— Разбира се, но е трудно да се скриеш напълно от слънцето тук.

Разгледа я внимателно от главата до петите.

— В тези шорти приличаш на женски гларус. — Наклони глава.

— И поотпусната. Не напълно отпусната, но не и така напрегната, каквато беше последния път, когато те видях. Логан очевидно добре се грижи за теб.

Тя кимна.

— Изключително мил е с мен.

— И какво още?

— Не ставай любопитен. Не е твоя работа.

— Това означава, че спиш с него.

— Не съм казала подобно нещо, но какво, ако е така?

Той сви рамене.

— Нищо. Беше в доста лоша форма след всичко, през което премина при последната лицева реконструкция. Напълно логично е да си се почувствала привлечена от Логан. Та той е милиардерът, който те откъсна от медиите и те настани на собствения си остров в южната част на Тихия океан. Бих се изненадал, ако не си се озовала в леглото му и още повече ако той не е направил всичко възможно, за да го сториш.

— Не съм се озовавала в ничие легло. Изборът е мой. — Поклати глава. — Хайде сега, престани да се заяждаш с Логан. Винаги се държите един към друг като питбули. — Поведи го към джипа. — Той ще ти е домакин, докато си тук, така че най-добре е да се държиш цивилизовано.

— Може и да го направя.

— Джо.

Усмихна ѝ се.

— Ще се опитам.

Тя въздъхна с облекчение.

— Видя ли мама, преди да тръгнеш?

— Да. Изпраща ти поздрави. Липсваш ѝ.

Ив сбръчка нос.

— Едва ли ѝ липсвам толкова много. Прекалено отдадена е на Рон. Спомена ли ти, че ще се женят след няколко месеца?

Той кимна и попита:

— Как го приемаш?

— Как очакваш да го приема. Страшно съм щастлива за нея. Рон е добър човек, а мама заслужава стойностна връзка. Животът ѝ, не е бил никак лек — това бе меко казано. Майка ѝ бе израснала в бордеите; години наред е била пристрастена към дрогата и на петнадесет бе родила Ив в същия този кошмарен свят. — Хубаво е, че има човек до себе си. Винаги е обичала да е заобиколена с хора, а аз съм твърде заета, за да ѝ обърна необходимото внимание.

— Правиш каквото можеш, винаги си била по-скоро нейна майка, а не дъщеря.

— Дълго време бях прекалено сърдита, за да направя каквото и да било за нея. Едва след появата на Бони успяхме да хвърлим мост през пропастта. — Бони. Когато се роди дъщеря ѝ, всичко се промени; промени се целият свят на Ив и всички в него. — Сега за мама ще е по-добре.

— А за теб? Ти си всичко, което тя има.

Ив запали джипа.

— Разполагам с работата си. — Усмихна му се. — И с теб, когато не ми викаш.

— Забелязах, че не спомена Логан. Това е добре.

— Капан ли ми залагаш? Много държа на Логан.

— Но не може да се каже, че той те притежава. — Джо кимна доволен. — Според мен не е в състояние да го постигне.

— Ако не престанеш да говориш за Логан, ще те оставя на пътя и ще се наложи да се върнеш на автостоп до Таити.

— Дяволски трудно ще ми бъде. На този остров не спират никакви лодки.

— Съвършено вярно.

— Приемам, тъй като съм в неизгодно положение.

Как ли пък не. Джо рядко се озоваваше в неизгодно положение.

— Как е Даян?

— Добре. — Замълча. — Не съм я виждал много напоследък.

— Животът на съпругите на ченгетата е адски труден. Пак ли се занимаваш с тежък случай?

— Най-тежкият. — Погледна към морето. — Но дори да не бях зает, пак нямаше да я виждам. От три месеца разводът ни е окончателен.

— Какво? — Ив се стъписа. — Защо не си ми казал.

— Нямаше какво толкова да казвам. Даян така и не свикна да е съпруга на ченге. Сега ще бъде по-щастлива.

— Защо мама не ми спомена нищо?

— Помолих я да не те тревожи. Беше важно да се отпуснеш.

— Господи, съжалявам, Джо. — Замълча за миг. — Аз ли съм виновна?

— Как може да си виновна ти?

— Ти си мой приятел, притече ми се на помощ. За бога, заради мен дори те простреляха! За малко да загинеш. Знам, че тя ми се е сърдила.

Той не отрече.

— Рано или късно и без това щеше да се стигне дотук. Въобще не биваше да се женим. Оказа се грешка. — Смени темата. — С какво се занимаваш откакто си тук?

Тя го погледна раздражено. Разбираше, че разводът го е наранил, и искаше да му помогне. Но той винаги избягваше да говори за брака си. Дано по-късно успее да измъкне нещо от него.

— Не правя кой знае какво. Завърших няколко възстановки, изпратени ми от полицейското управление в Ел Ей. — Лицето ѝ се изкриви в гримаса. — Бързо открих, че повечето агенции предпочитат

съдебен скулптор, който да е подръка, да живее наблизко. А тук съм доста недостижима. Дори направих няколко обикновени скулптури, за да си намеря работа.

— Удовлетворена ли си?

— Донякъде.

— Но не напълно, така ли?

— Чувствам се... странно.

— Повечето хора биха казали, че да се занимаваш с черепи е странно. Какво смята Логан?

— Според Логан за мен е здравословно да се занимавам с обичайни скулптури. Вероятно е прав.

— Чувстваш ли се добре?

— Не. Като че ли нещо... липсва.

— Цел?

Не се изненада, че Джо я разбра. Той разбираше всичко, свързано с нея.

— Става въпрос за изчезналите. В състояние съм да направя нещо, за да помогна те да се върнат при близките си. Логан твърди, че е по-разумно да се дистанцирам. Трябвало да се откажа, защото това била най-неподходящата кариера за мен.

— А ти какво му отговаряш?

— Да си гледа работата. — Направи гримаса. — Точно както и на теб. Ще ми се да разберете, че ще правя каквото искам независимо какво мислите вие двамата.

Джо се засмя.

— Никога не съм се съмнявал, че ще постъпиш така. Ако питаш мен, и Логан е наясно. Ще ми позволиш ли да видя върху какво работиш? Никога не съм виждал нещо, направено от теб, освен черепи.

— Вероятно по-късно. — Изглежда го изпитателно. — Ако се държиш прилично с Логан. — Сви в алеята към голяма бяла постройка. — Той страхотно ме глези. Няма да позволя да омаловажиш гостоприемството му.

— Хубава къщичка. Ти къде работиш?

— Логан уреди да ми построят ателие на плажа до къщата. Престани да изместваш темата. Ще се държиш ли прилично с Логан?

— Много го браниш. Доколкото си спомням, Логан е в състояние да се грижи за себе си.

— Винаги защитавам приятелите си.

— Само приятелите ли? — Впи поглед в лицето ѝ. — А любовниците?

Тя извърна очи.

— Възможно е и любовниците да бъдат приятели. Престани да разпитваш, Джо.

— Кара ли те да се чувстваш неловко? Или отдавна ти е неловко? Настойчив ли е?

— Не. *Tu si* настойчив. — Паркира пред къщата и скочи от джипа. — Престани.

— Хубаво. Май получих отговор. — Взе куфара си от задната седалка. — Ще стана много по-сговорчив, след като си взема душ. Сега ли искаш да се изправа пред Логан, или ще ми покажеш къде да отпусна уморената си глава?

Да е по-сговорчив, определено щеше да е добре.

— Не очаквай да се появя с официален костюм; ако тук така е прието, ще се храня в кухнята. Дойдох само с един куфар.

— Луд ли си? Знаеш, че не обичам такива работи. Самата аз се преобличам по няколко пъти на ден само защото е прекалено горещо.

— Човек никога не знае. Напоследък се движиш все сред големци.

— Логан не се държи като големец. Е, поне не на острова. Живеем така непринудено, както живеех в Атланта.

— Много умно от страна на Логан.

— Той също работи усилено. Тук отмята толкова работа, колкото и когато е в Щатите. Обича да се отпуска при възможност. — Спря пред входната врата. — Защо дойде, Джо? В отпуска ли си?

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, отделът ми дължи няколко седмици... Работих усилено, докато ти си се излежавала на слънце в този тропически рай.

— Тогава защо твърдиш, че не си съвсем в отпуска? Защо дойде, Джо?

— Да те видя.

— Не, кажи ми истината. Усмихна ѝ се.

— За да те отведе у дома, Ив.

Логан се извърна от прозореца, когато тя влезе в кабинета.

— Къде е той?

— Показах му стаята. Ще го видиш на вечеря. — Сбръчка нос.
— Знам, че нямаш търпение.

— Негодник.

Тя въздъхна. Стремехът да постигне що-годе прилични отношения между двамата мъже, на които държеше, се оказа доста трудно начинание.

— Можех да се срещна с него в Таити. Поканих го тук, защото ми обеща, че ще се държиш добре.

— Толкова добре, колкото и той се държи с мен. — Логан протегна ръка към нея. — Ела тук. Имам необходимост да те докосна.

Тя прекоси стаята и пое ръката му.

— Защо?

Не й отговори. Вместо това промълви:

— И двамата знаем защо е тук. Говори ли вече с теб?

— Само спомена, че е дошъл да ме отведе у дома.

Логън изруга.

— Какво му отговори.

— Нищо.

— По дяволите, изключено е да заминеш. Отново ще попаднеш в онази дупка, откъдето те измъкнах.

— Не беше чак толкова тъмна. Разполагах с работата си. Имах цел. Ти така и никога не го разбра, Логан.

— Разбирам, че съм на път да те загубя. — Ръката му стисна нейната. — Тук беше щастлива, нали? Беше щастлива с мен?

— Да.

— Тогава не допускай да приключи. Не слушай този проклет омайник.

Тя го погледна безпомощно. Господи, никак не желаше да го нарани. Жилавият, умен, чаровен Джон Логан, ръководител на огромна корпорация и изключителен бизнесмен. Никога не бе допускала колко уязвим ще се окаже.

— Не е ставало дума да оставам тук за постоянно.

— Аз искам да е за постоянно. Никога не съм възнамерявал да е иначе.

— Не си ми го казвал.

— Наложил се да проявя предпазливост, за да не побегнеш. Но сега ти го заявявам.

Щеше й се да не го бе правил. Така й беше още по-трудно да вземе решение.

— Ще поговорим за това по-късно.

— Ти вече си решила как да постъпиш.

— Не съм. — Свикна с това прекрасно, спокойно място. Свикна и с Логан. Прекараха такива нежни, пълни с чувства и спокойствие дни. Ала същевременно се чувстваше неспокойна. Никога ли нямаше да я напусне това усещане? — Не съм сигурна какво точно ще направя.

— Той ще се опита да те убеди.

— Сама взимам решенията си. Няма да му позволя да ме притиска.

— Не би го направил. Прекалено е интелигентен. Познава те отлично. Това не означава, че няма да прибегне до всевъзможни средства, за да те накара да се върнеш. Не го слушай.

— Трябва да го изслушам. Той е най-добрият ми приятел.

— Така ли? — Нежно я погали по бузата. — Тогава защо иска да те върне обратно в света, който заплашва да те унищожи? Колко дълго ще си в състояние да се занимаваш с черепи и убийства, преди да стигнеш до нервен срив?

— Все някой трябва да върши тази работа. В състояние съм да донеса утеха на много родители, които като мен копнеят да открият децата си.

— Остави някой друг да го прави. Ти си прекалено чувствителна на тази тема.

— Заради Бони ли? Всъщност тя ми помага да се чувствам по-добре с онова, което върша. Кара ме да се трудя по-усилено за другите родители, които като мен копнеят да приберат децата си у дома.

— Това те превръща в абсолютен работохолик.

Тя свъси вежди.

— Не и на този остров. Тук дори нямам достатъчно работа.

— Това ли ти е проблемът? Тогава да се върнем в Щатите. Ще се настаним в къщата ми в Монтрей.

— Ще поговорим за това по-късно — отклони отговора тя.

— Добре. — Целуна я силно и сладко. — Просто исках да спечеля позиции, преди Куин да го стори. Давам ти различни възможности. Ако не ти допаднат предложените досега, ще намеря други.

Тя го прегърна.

— Ще се видим на вечеря.

— Помисли си добре, Ив.

Тя кимна и излезе от стаята. Как да не мисли за казаното? Държеше на Логан. Обичаше ли го? Какво всъщност представлява любовта, запита се. Не бе запозната особено добре с любовта между мъжете и жените. Навремето си въобразяваше, че обича бащата на Бони, но тогава бе едва петнадесетгодишна. По-късно си даде сметка, че чувствата ѝ към него са били страст и потребност от близост в един суров свят. Последваха още няколко връзки, но те бяха без значение — мигом избледняваха в сянката на работата ѝ. За Логан не можеше да се каже, че не е важен, а той щеше да се съпротивлява да не бъде засенчен от никого и от нищо. Успяваше да я възбуди до страст, проявяваше внимание и грижа. Щеше да ѝ е трудно ако изчезне от живота ѝ. Вероятно това представлява любовта.

В момента не желаше да анализира каквото и да било. Ще го направи, след като разговаря с Джо. Ще отиде в ателието си и ще поработи по реконструкцията и състаряването на снимката на Либи Крандал, отвлечена на осемгодишна възраст от баща си.

Ив мина по коридора и се насочи към френския прозорец, който водеше към ателието. Наоколо бе слънчево; всичко на този остров бе слънчево, ярко и чисто. Именно такъв искаше да съхрани и живота ѝ Логан: винаги облян в слънчева светлина, далеч от тъмнината. Защо да не му позволи? Нека болката избледнее. Нека споменът за Бони изчезне. Нека друг помага на всички изгубени деца по света.

Не беше възможно. Бони и другите изчезнали деца бяха втъкани в живота и в сънищата ѝ; съставяха огромна част от същността ѝ — вероятно по-добрата част от нея.

Логан я познаваше толкова добре. Не беше възможно да се повярва как така никога не прие истината за нея — че тя принадлежи на тъмнината.

Финикс, Аризона

Тъмнина. Дом винаги бе харесвал нощта. Не защото го прикриваше, а заради възбудата от неизвестното. Нищо не изглеждаше същото през нощта, а същевременно за него всичко придобиваше далеч по-ясни очертания. Не бе ли писал нещо подобно Екзюпери?

А, да — сети се: „... когато е приключил унищожителният дневен анализ и всичко истински важно става отново цялостно и непоклатимо. Когато човек събира отломъците си и расте със спокойствието на дърво...“

Той никога не се разпадаше на отломъци, но нощта му вдъхваше чувство за спокойствие и сила. Скоро спокойствието щеше да изчезне, но силата щеше да ехти в душата му като хор от хиляда певци.

Хор. Усмихна се, като си даде сметка как една мисъл те навежда на друга.

Седна по-изправен зад волана. Тя излизаше от къщата. Беше я подбрал изключително внимателно, за да е труден случай. Не се съмняваше, че ще е много по-стимулираща от последното му убийство. Деби Джордан — руса, тридесет и една годишна, омъжена, майка на две деца. Беше касиер на родителско-учителския комитет, имаше хубав сопранов глас и пееше в хора на методистката църква на Хил стрийт. Сега отиваше на репетиция. Така и нямаше да пристигне там.

ГЛАВА 2

По време на вечерята Джо и Логан се държаха възпитано един към друг, но Ив долавяше взаимната им враждебност.

Ненавиждаше цялата ситуация. Обичаше нещата да са честни и ясни. Като ги наблюдаваше, ѝ приличаха на два айсберга, насочили се един към друг, без да знаят кога ще се сблъскат, защото огромната част от тях бе скрита под повърхността.

Не издържаше повече. Десертът да върви по дяволите.

Скочи от стола.

— Хайде, Джо. Да отидем да се поразходим.

— Мен не ме ли каниш? — възнегодува Логан. — Доста невъзпитано, а и още не сме приключили с вечерята.

— Аз се нахраних. — Джо стана и остави салфетката. — Правилно разбра: не, не си поканен.

— И без това щеше да ми е отегчително. Май се досещам какво ще кажеш на Ив. — Облегна се непринудено назад. — Действай. Свърши онова, за което пристигна. Ще говоря с нея, когато се върне.

— Хич не ти е отегчително. — Джо се отпрати към вратата. — Изплашен си до смърт.

Ив го последва забързано по коридора.

— По дяволите, налагаше ли се да надрънкаш тези глупости.

— Да. — Усмихна ѝ се. — Трябваше да го чуе. Цялата вечер се държах прекалено учтиво. Отрази се на храносмилането ми.

— Намираш се в неговата къща.

— Това също ми се отразява зле. — Насочи се към френските прозорци. — Хайде да се поразходим по плажа.

И тя изпитваше облекчение да напусне къщата. От силното напрежение едва дишаше.

Събу обувките си, щом стигнаха терасата, и изчака Джо да свали своите обувки и чорапи и да навие крачолите на панталоните си. Напомни ѝ за последния път, когато го видя на моторницата му: гол до

кръста, с навити до прасците панталони в цвят каки; смееше се през рамо към Ив и Даян, докато караше лодката из езерото.

— Още ли притежаваш къщурката при езерото?

Той кимна.

— Но дадох къщата в Бъкхед на Даян като част от споразумението помежду ни.

— Къде живееш сега?

— В апартамент близо до участъка. — Последва я по пътеката към плажа. — Бива си го. А и без това не прекарвам кой знае колко време в него.

— Не се и съмнявам. — Стъпи върху хладния мек пясък. Вече се чувстваше по-добре. Шумът от приборя й действаше успокояващо. И присъствието на Джо й действаше успокояващо. Познаваха се толкова добре, все едно беше насаме със себе си. Е, не съвсем. Джо никога не й позволяваше напълно да забрави кой е и какъв е. Но бяха някак... свързани. — Не се грижиш добре за себе си. Изглеждаш уморен.

— Изкарах тежка седмица. — Закрачи редом с нея и известно време остана смълчан. — Майка ти разказа ли ти за Таладега?

— Какво е станало там?

— Допуснах, че няма да ти каже. Писаха във всички вестници, но тя не би ти съобщила нищо, което ще те измъкне оттук.

Ив се напрегна.

— Какво е станало?

— В стръмния склон близо до водопадите намериха девет скелета. Единият е на малко момиче. От бялата раса.

— Колко малко?

— На седем-осем години.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Откога е заровена?

— По първоначални преценки между осем и дванадесет години. — Замълча, после добави: — Възможно е и да не е Бони, Ив. Другите скелети са на възрастни, а доколкото ни е известно, Фрейзър е убивал единствено деца.

— Доколкото ни е известно. Той не каза нищо. — Гласът й потреперваше. — Копелето само се усмихваше и не казваше нищо. Спомена, че я е заровил, а после не отрони и думичка...

— Спокойно. — Джо хвана ръката ѝ и нежно я стисна. — Успокой се, Ив.

— Не ми казвай да съм спокойна! Възможно е Бони да е открита, а ти ми говориш да съм спокойна!

— Не искам да се надяваш излишно. Ами ако това дете е по-голямо? Пък и не е установено точното време, когато е било заровено.

— И все пак може да е тя.

— Има подобна вероятност.

Тя затвори очи. Бони.

— Но е възможно и да не е.

— Бих могла да я върна у дома — прошепна тя. — Бих могла да прибера бебчето си у дома.

— Ив, ти не ме слушаш. Изобщо не сме сигурни, че е тя.

— Слушам те. И съзнавам, че е така. — Но се бе приближила до мечтата си повече, отколкото през всичките изминали години. Истината е, че можеше да е Бони. — Ще проверите ли зъбите?

Той поклати глава.

— В устата на черепите няма зъби.

— Какво?

— Според нас убиецът е изтръгнал зъбите, за да не бъдат идентифицирани трупите.

Тя трепна. Умен ход. Брутален, но умен. А Фрейзър определено беше умен.

— Съществува анализ на ДНК. Няма ли да направите изследвания?

— Извадихме малко костен мозък. Обработват го в лабораторията. Но знаеш, че за тези изследвания е необходимо известно време.

— Защо не използвате същата частна лаборатория, до чиито услуги прибегнахте миналия път.

— Телър не се занимава вече с изследване на ДНК. Не остана доволен от всичко, което се изписа по вестниците за лабораторията му, когато ни свърши услугата.

— Тогава колко време ще е нужно?

— Най-малкото четири седмици.

— Не. Ще полудея. Трябва да знам. — Пое си дълбоко въздух. — Ще ми позволят ли да реставрирам лицето ѝ?

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?
— Разбира се.
Щеше да види как лицето на Бони оживява под пръстите й...
— Ще бъде огромно изпитание за теб.
— Не ме интересува.
— Но мен ме интересува — прекъсна я той грубо. — Не ми харесва да те виждам наранена.
— Няма да бъда наранена.
— Да не мислиш, че ти вярвам. Та ти и в момента си наранена.
— Трябва да го направя, Джо.
— Знам. — Погледна към морето. — Затова дойдох.
— Ще ги накараш ли да ми позволят да го направя?
— Вече го уговорих.
— Слава богу.
— Това вероятно е най-голямата грешка, която съм допускал.
— Не. Това е единствено правилното. Точно така трябва да стане.
— Глупости. — Тръгна обратно към къщата. — Сигурно е най-егоистичното нещо, което съм правил през живота си.
— Какво знаеш за убийствата?
— Ще ти разкажа подробностите в самолета. Имам два билета за полета утре следобед от Таити. Прекалено рано ли ти е?
— Не. — Логан. Трябва да каже на Логан. — Ще си събера багажа тази вечер.
— След като съобщиш на Логан ли?
— Да.
— Мога да му кажа и аз.
— Не ставай глупав. Логан заслужава да го чуе от мен.
— Извинявай. Изглеждаш ми пренапрегната, като изопната струна. Исках единствено...
— Какъв израз само! Цигулките имат изопнати струни. Южняшките красавици са като изопнати струни. Скарлет О'Хара може да е дори сопната. Аз не съм.
Той се усмихна.
— Е, определено изглеждаш по-добре, отколкото преди няколко минути.
Наистина ли беше така? Ужасът да се изправи пред Логан и да му заяви, че напуска, потисна другите й емоции, но след като свърши

работата и остане сама, болката отново ще я завладее.

Тогава го приеми. Остави болката да дойде. От години живееше с нея. Отново е в състояние да я приеме. Сега вече може да приеме всичко.

Имаше шанс да прибере Бони у дома.

Финикс, Аризона

Дом постави свещта в ръката на Деби Джордан и я изтърколи в гроба, който изкопа за нея.

Нарани я. Мислеше, че е преодолял тази примитивна страст да причинява болка на жертвите си, ала наред деянието си изведнъж осъзна, че не изпитва достатъчна наслада, и се паникьоса. Ръгаше я и я разкъсваше в истинска самозабрава. Ако изчезне насладата от убиването, какво му остава? Как ще продължи да живее?

Потисна паниката. Всичко ще бъде наред. Винаги бе съзнавал, че такъв ден неминуемо ще настъпи, но проблемът не бе неразрешим. Просто ще се наложи да въведе нови елементи и предизвикателства при убийствата.

По дяволите, нарани го.

Ив се загледа към вълните, които се разбиваха в брега. Преди час избяга на плажа след разговора с Логан и оттогава седеше там и се опитваше да си върне самообладанието.

Толкова много болка се шири по света — защо и тя трябва да нарани някого, на когото държи?

— Каза ли му?

Извърна глава и видя Джо, застанал метра от нея.

— Да.

— Как го прие?

— Не твърде добре. Особено след като споменах вероятността да е Бони. — Усмихна се тъжно. — Каза, че си изиграл единствената карта, която не е в състояние да надцака.

— Прав е. — Джо седна до нея. — Бони е най-важният фактор в живота на всички ни.

— Само в моя. Ти никога не си я виждал, Джо.

— Но я познавам. Толкова много си ми разказвала за нея; имам чувството, че е мое дете.

— Нима? Ставало ли е дума колко много обичаше живота? Всяка сутрин идваше и скачаше в леглото ми, за да ме пита какво ще правим и какво ще видим през деня. Излъчваше любов. Самата аз израснах сред горчилка и бедност и съм се чудила защо ми бе дадено дете като Бони. Не я заслужавах.

— Заслужавала си я.

— След като се появи, се опитах да я заслужа. — Ив се насили да се усмихне. — Съжалявам. Не е редно да ти говоря такива неща.

— Не ме товариш.

— Товаря те, разбира се. Би трябвало да е само мой кръст.

— Не е възможно. Когато те боли, всички около теб го усещат. — Взе шепя пясък и го остави бавно да се изниже между пръстите му. — Бони е още тук. За всички нас.

— И за теб ли, Джо?

— Разбира се. Не може да не е така. Ти и аз сме заедно от много дълго време.

От кошмарното време, когато Бони изчезна. Тогава той бе агент от ФБР, по-млад, не толкова циничен, все още се стъписваше и ужасяваше. Опитваше се да я утеши, но в онези мъчителни дни за нея нямаше никаква утеха. И въпреки това той успя някак да я измъкне от почти кататонична депресия и да я накара да заживее отново. Направи гримаса.

— Представа нямам защо се въртиш около мен. Не струвам особено като приятел. Никога не мисля за друго, освен за работата си. Явно съм страшна егоистка, защото иначе щях да се досетя, че имате проблеми с Даян. Защо ме търпиш?

— Понякога и аз се питам. — Наклони глава, сякаш обмисляше. — Свикнал съм с теб, предполагам. Прекалено голямо усилие е да изградиш ново приятелство, затова вероятно ще трябва да се задоволя с теб.

— Слава богу. — Сви колене и ги обгърна с ръце. — Нараних го, Джо.

— Логан е жилав. Ще го преживее. Когато те довлече тук, е съзнавал, че не си му вързана в кърпа.

— Не ме е довякъл. Просто желаше да ми помогне.

Джо сви рамене.

— Вероятно. — Изправи се и ѝ помогна да стане. — Хайде. Ще се върнем заедно в къщата. Достатъчно дълго стоя тук.

— Откъде знаеш?

— Видях те, когато изтича навън. Чаках те на терасата.

— През цялото време?

Той се усмихна.

— Нямах никаква по-спешна работа. Допуснах, че ще ти е необходимо известно време да останеш сама, но сега вече трябва да си лягаш.

Беше стоял в тъмнината смълчан, съчувстващ и изчакващ търпеливо, преди да дойде да ѝ помогне. Изведнъж самата тя се почувства по-силна, изпълнена с оптимизъм.

— Няма да се върна в къщата, но можеш да ме изпратиш до ателието. Искам да свърша нещо, а после ще си опаковам багажа.

— Нужна ли ти е помощ?

Тя поклати глава.

— Ще се справя. — Запъти се към къщурката на стотина метра от тях. — Налага се да довърша нещо, което постоянно отлагам.

— Да не си се разколебала?

— Не съм и ти го знаеш. — Отвори вратата на ателието и запали лампата. — Налегнали са ме тъжни мисли, самосъжалителни. — Отиде до масата с компютъра. — Върви си. Трябва да приключа с това състаряване. Майката на Либи чака отдавна. Почти е загубила надежда.

— Хубаво място. — Погледът на Джо обхождаше помещението; огледа бежовия диван, отрупан с възглавнички в оранжево и златисто; поставените в рамки снимки по етажерката. — Превърнала си го в свое. Къде е скулптурата, върху която работиш?

Тя кимна към статива до големия прозорец.

— Бюстът ти е още в работен стадий. Но този на мама е готов и е на шкафа до вратата.

— Моят бюст ли? — Взря се в него. — Господи, наистина съм аз.

— Не се ласкай. Не разполагах с модели, а познавам лицето ти почти толкова добре, колкото и своето.

— Божичко! — Наистина е така. — Докосна извивката на носа си. — Не съм си давал сметка, че някой е забелязал тази малка

издатина. Счупих си носа при игра на футбол.

— Трябвало е да вземеш мерки навремето.

Той се ухили.

— Но тогава щях да съм идеален. — Направи пауза. — Защо не си правила бюст на Бони?

— Опитах. Не се получава. Открих, че просто стоя и зяпам в глината. — Сложи очилата си и извика изображението на Либи на монитора. — Не е изключено да успея по-късно.

— Но ще можеш ли да възстановиш лицето по черепа на момиченцето?

Внимава да не спомене, че е възможно да е черепът на Бони, отбеляза тя.

— Трябва да мога. Винаги свършвам онова, което трябва да направя. Хайде, върви си. Джо. Чака ме работа.

Той тръгна към вратата.

— Опитай се да поспиш малко.

— След като си свърша работата.

Извади снимките на майката и бабата на Либи. „Изучавай ги. Не мисли за Бони. Не мисли за Логан. Либи заслужава цялото ти внимание.“ Трябваше да представи как осемгодишното момиченце би изглеждало на петнадесет. Нямахше да е лесно. Налагаше се да прогони всякакви други мисли.

И да не се сеца за Бони.

„— Жалко, че нямаше време да завършиш Джо — отбеляза Бони.

Ив се извърна към дивана и видя Бони, зазяпана в бюста на Джо. Изглеждаше както винаги, когато се явяваше на Ив: със сини джинси, тениска, червена коса и изобилие от къдрици. Но застанала до постаментата, бе някак по-древна от обикновено.

— Сега имам по-важна работа.

Бони сбръчка носле и погледна Ив през рамо.

— Да. Мислиш, че си ме намерила. Все ти повтарям, че това не съм аз. Става дума за камара кокали.

— Твоите кокали ли?

— Откъде да знам? Вече не помня нищо за това. Нали и ти не би искала да си спомням?

— Господи, не! — Помълча. — Но според мен знаеш къде те е заровил. Защо не ми кажеш. Тогава ще те прибера у дома.

— Защото искам да забравиш как умрях. — Бони отиде при прозореца и се загледа в морето. — Искам да запомниш единствено каква бях, когато бях с теб, и каква съм сега.

— Ти си само сън.

— Призрак — поправи я Бони. — Някой ден ще те убедя.

— И тогава ще ме затворят в лудница.

Бони се изхили.

— Няма начин. Джо няма да го допусне.

Ив се усмихна и кимна.

— Ще вдигне огромна врява. Бих предпочела да не участвам в подобен сценарии, ако нямаш нищо против.

— Нямам. Май е по-добре ако не разказваш на никого за мен. — Наклони глава. — Всъщност е много приятно само ние двете да делим тези моменти. — Все едно са специална тайна. Помниш ли какви тайни си споделяхме? Как изненадвахме баба за рождения ѝ ден с пътуването до градините на Калауей? Накарахме я да влезе в колата и поехме. През онази пролет цветята бяха много красиви. Ходила ли си там оттогава?

Бони тичаше сред градината. Лицето ѝ сияеше от радост и вълнение...

— Не.

— Престани! — Бони свъси вежди. — Цветята още са красиви. Небето е все така синьо. Наслаждавай им се.

— Слушам.

— Казваш го, но не си искрена. — Загледа се отново в морето. — Доволна си, че напускаш острова, нали?

— Чака ме работа.

— Ти и без това скоро щеше да си тръгнеш.

— Не съм сигурна. Тук е спокойно. Харесва ми слънчевата светлина и тишината.

— А харесваш и Логан и не желаш да го нараниш.

— Но вече го нараних.

— Ще му бъде тъжно, че заминаваш, но ще се оправи. — Направи пауза. — Знаех, че Джо ще дойде да те вземе, но не знаех... Не ми харесва това, мамо.

— Никога не ти е допадала идеята, че те търся.

— Не. Искам да кажа... Усещам... Виждам някаква тъмнина...

— Страхуваш се, да не би да не преживея факта, че работя по твоя череп.

— Ще ти бъде трудно, но не това... — Сви рамене. — Ще го направиш. Толкова си упорита. — Облегна се на стената. — Хайде, заспивай отново. После трябва да си прибереш всичкия багаж. Между другото, страшно добре се справи със състаряването.

— Благодаря — отвърна Ив присмехулно.

— Не мога да ти направя комплимент за нищо — промълви Бони с известно съжаление. — Все си мислиш, че сама себе си хвалиш.

— След като си сън, това е логичното заключение. — Остана смълчана за миг. — Предполага се, че бащата на Либи е бил жесток човек. Отмъстил си е, като е отвлякъл детето. Либи жива ли е? При теб ли е?

Веждите на Бони се стрелнаха нагоре.

— В съня или оттатък? Не можеш да имаш и двете, мамо.

— Забрави въпроса ми.

Усмивка озари лицето на Бони.

— Тя не е тук, при мен. Май ще имаш възможност да я върнеш в дома ѝ.

— Знаех си. — Ив се извърна и затвори очи. — Нямаше да свърша всичката тази работа, ако не се надяхах, че ще успея да я върна.

— Това логично предположение ли е?

— Точно така.

— Не се оставяш да те водят инстинктите ти, нали?

— Извинявай, но единственото неразумно нещо, което някога ще си призная, е, че те сънувам. — Направи пауза. — Ще дойдеш ли с мен?

— Винаги съм с теб. — За известно време се възцари тишина. — Но за мен може да се окаже трудно да премина. Цялата тази тъмнина...

— Онзи скелет твой ли е, бебче? — прошепна Ив. — Моля те, кажи ми...

— Не съм сигурна. Не разбирам дали тъмнината е за теб, или за мен..."

Когато Ив се събуди, хоризонтът леко изсветляваше. Остана в леглото още двадесет минути, наблюдаваше как зората пропълзява над океана. Странно, но не се чувстваше така отпочинала, както обикновено, след като е сънувала Бони. Изпитваше известно безпокойство. Психиатър би казал, че тези сънища са катарзис, начин да се справи със загубата, без да полудее, и вероятно щеше да е прав. Сънищата започнаха около година след екзекуцията на Фрейзър и ѝ оказваха положително въздействие. По тази причина нямаше никакво намерение да ходи при психиатър, за да се опита да се отърве от тях. Споменът за някой обичан не е навредил никога на никого.

Стъпи на пода. Крайно време е да престане да размишлява и да се раздвижи. Предстоеше ѝ да си опакова багажа и в осем часа да се срещне с Джо в къщата.

И да се сбогува с Логън.

— Приличаш на човек, дошъл да навести умиращ приятел. — Логън слизаше по стълбите, когато тя пристъпи в антрето. — Готова ли си за тръгване?

Тя се постара да се овладее.

— Да.

— Къде е Куин?

— Чака ме в джипа. Логан, никога...

— Знам, знам. — Махна с ръка. — Хайде да вървим.

— С нас ли идваш?

— Не се притеснявай толкова. Само до летището. — Хвана я за лакътя и я насочи към вратата. — Няма да остана тук като захвърлен любовник. Всъщност говоря глупости. Приеми, че те изритвам от острова си. Никога повече не се връщай. — Усмихна се криво. — Освен ако не го сториш утре или следващия месец, или догодина. Като се замисля — всъщност съм готов да те приема обратно по всяко време през следващото десетилетие. Но след това не се надявай.

Тя се усмихна с облекчение.

— Благодаря ти, Логан.

— За това, че улеснявам нещата за теб ли? По дяволите, не искам с нищо да помрачавам спомена ти за времето, преживяно тук. Прекарахме изумително. — Отвори входната врата. — Ти си

специална жена, Ив. Не желая да те загубя. Щом не ме приемаш за любовник, ще бъда твой приятел. Нужно ми е известно време да се приспособя към промяната, но ще стане. Ще се погрижа да стане.

Тя го целуна по бузата.

— Отдавна си мой приятел. Бях толкова объркана, когато дойдох тук с теб. Никой не би бил по-великодушен, нито би направил повече от теб през последната година.

Погледна я и й се усмихна.

— Не съм се отказал от връзката ни, така да знаеш. Искам още страшно много неща. Това е само първата част от подлата ми атака към теб.

— Изглежда никога не се предаваш. Това е едно нещата, които са така привлекателни у теб.

— Ето, поведението ми вече започва да дава резултат. Смятам да продължавам в този дух. — Насочи я към джипа, където чакаше Джо. — Хайде, ще изпуснеш хеликоптера.

Хеликоптерът вече чакаше на пистата, когато Джо спря джипа.

— Мога ли да поговоря с теб минутка, Куин? — попита Логан учтиво.

Джо очакваше подобно нещо.

— Качвай се и закопчай колана, Ив. Ей сега ще дойда.

Тя изгледа и двамата скептично, но не се намеси. Когато влезе в хеликоптера, Логан попита:

— Не е скелетът на Бони, нали?

— Възможно е да е неин.

— Копеле такова.

Джо не реагира.

— Съзнаваш ли колко ще я нарани това?

— Да.

— Но не ти пука. Искаше тя да се върне и използва Бони, за да го постигнеш.

— Нямахте да ми благодарите, ако не й бях казал за скелета.

— Готов съм да ти счупя врата.

— Знам. Но няма да е умно от твоя страна. Успя да накараш Ив не само да изпитва благодарност към теб, но и да тъгува. Последното, което желая, е да си тръгне оттук огорчена. Тогава ще ти е много по-трудно да я привлечеш обратно.

Логан си пое дълбоко въздух.

— Другата седмица ще бъда в офиса си в Монтрей.

— Предположих, че това ще е следващата ти стъпка.

— Ще те държа под око. Няма да мигнеш, без аз да знам. Ако тази възстановка навреди по някакъв начин на Ив, ще те погубя.

— Добре. Свърши ли?

Логан запали джипа.

— Едва започвам.

Джо се загледа след отдалечаващата се кола. Логан бе жилаво копеле, но бе искрено загрижен за Ив. Притежаваше доста качества, на които Джо се възхищаваше: интелигентност, честност, преданост. Ако нещата бяха по-различни, ако не бе пречка, Джо дори щеше да го харесва.

Жалко.

Но в случая той беше пречка, а докато се обучаваше при „тюлените“ Джо разбра, че човек постъпва по три начина с пречките: прескача ги или ги заобикаля, или ги стъпква в пръстта, докато престанат да съществуват.

Самолетът от Таити едва набра височина и Ив попита Джо за Таладега.

— Искам да знам всичко. — Направи гримаса. — И не ми казвай отново, че съм като изопнатата струна, или ще те ударя.

— Мисля да избягвам този израз в бъдеще — промърмори Джо.

— Спомена, че е единственото дете.

— Освен ако не са открили още скелети, докато ме нямаше. Но се съмнявам. Претърсиха района доста щателно.

Тя потрепери. Девет погубени живота. Девет човешки същества, заровени в земята и изоставени.

— Успяхте ли да идентифицирате някои от тях?

— Още не. Дори не знаем дали са жители на окръг Рабун. Преглеждаме досиетата на изчезналите лица из целия щат. После ще проверим дали някои от ДНК-профилите съвпада с този на жертвите. Едва ли всички са били погребани по едно и също време. По-скоро някой е използвал склона като частно гробище.

— Фрейзър — прошепна тя.

— Осем възрастни, едно дете — напомни й той. — Фрейзър призна за убийството на дванадесет деца. Никога не спомена

възрастни, а нямаше какво да губи, след като го осъдиха.

— Това не означава нищо. Кой знае какво всъщност е извършил? Така и никога не издума дума, която да помогне на родителите да намерят децата си. Искаше да страдаме. Искаше целият свят да страда.

— Възможно е да не е негово дело. Бъди готова да приемеш, че става въпрос за друг убиец.

— Готова съм. Някакви улики?

— По гръдния кош на три от жертвите има признаци, че смъртта е настъпила вследствие на рани от нож. За останалите не сме сигурни. Не е изключено убиецът да е оставил свой своеобразен подпис. Намериха се остатъци от восък по дясната ръка на всички жертви.

— Восък? Какъв восък?

Той сви рамене.

— Изследват го.

— Вече трябваше да са приключили. Защо напредват толкова бавно?

— Политика. Кметът не желае нов сериен убиец да развали имиджа на Атланта, а шефката Максвел се дърпа да поеме инициативата. В града вече вилняха Уейн Уилямс и Фрейзър. Шефката би предпочела този случай да остане в окръг Рабун. За жалост там не разполагат с нашето оборудване и се налага да им предложим известно сътрудничество. Отделът на ФБР, изследващ поведенческите навици, също помага. Техни представители вече са в Таладега за оглед на мястото и скелетите.

— Тогава как успя да издействаш разрешение аз да направя пластичната реконструкция?

— Ами всъщност понатиснах тук-там. Шефката се опасява да не се вдигне медиен шум, ако разберат, че ти си замесена в случая.

— Господи, надявам се да не стане.

Беше избягала на хиляди километри, за да се скрие от медиите, а сега е на път отново да се изправи пред тях.

— Ще гледаме да ги държим настрана. Уредих ти работно място в къщурката до езерото.

— Ще ни открият. Винаги изтича информация.

Той се усмихна.

— Имам няколко идеи как да го избегнем. Довери ми се.

Нямаше как иначе да постъпи. Облегна се на седалката и се опита да се отпусне. Полетът щеше да е дълъг, а тя трябваше да си почине, за да е готова за предстоящата си работа.

Детски череп, по който да направи възстановка.

Дали е на Бони?

— Хайде — Джо я хвана енергично за ръката, когато свършиха с митницата. — Не можем да минем през чакалнята. Там има цяла група репортери. — Усмихна се на митничаря с червеното сако, застанал наблизко. — Нали така, Дон?

— Достатъчно са, за да ви създадат проблеми. Елате насам. — Поведете ги към аварийния изход. — Количка ще донесе багажа ви.

— Къде отиваме? — попита Ив, докато слизаха по някакво стълбище.

— Входът за персонала излиза при северния терминал — обясни Джо. — Очаквах да има изтичане на информация, затова се обадих на Дон за помощ. — Митничарят ги прекара през дълъг коридор към улицата до терминала. — Благодаря ти, Дон.

— Няма защо. — Дон махна на човека, който тъкмо докара с количка багажа. — Дължах ти услуга, Джо.

Ив се загледа как митничарят изчезва обратно в коридора.

— Добре. Сега, след като сме далеч... Какво правиш?

Джо бе застанал по средата на улицата.

— Спирам ти персонално такси.

Сив олдсмобил спря до тях. Зад волана седеше жена.

— Мамо!

Сандра Дънкан й се усмихна.

— Чувствам се като агент от тайните служби. Имаше ли репортери в чакалнята?

— Така ми съобщиха — обясни Джо, докато носачът товареше багажа им в колата.

— Така си и мислех, след като прочетох вестника сутринта.

Джо даде бакшиш на носача. Ив се настани на предната седалка, а Джо — на задната. След няколко секунди майка й караше по улицата покрай входа на летището.

— Джо ли ти се обади? — попита Ив.

— Все някой трябваше да се сети. — Сандра й се усмихна. — Особено след като собствената ми дъщеря не се наканва да го направи.

— Щях да ти се обадя, след като се настаним.

— Но пък сега можем да сме заедно, докато пристигнем в къщурката на Джо. — Изглежда я одобрително. — Изглеждаш добре. Май си качила един-два килограма.

— Възможно е.

— И имаш лунички.

— Джо отбеляза същото.

— Трябвало е да носиш шапка.

— И Джо така каза.

— Значи Джо има здрав разум.

— А ти изглеждаш чудесно. — Отговаряше на истината. Майка ѝ беше подмладена, елегантна и преливаща от здраве и жизненост. — Как е Рон?

— Добре, както може да се очаква. — В очите ѝ играеха весели пламъчета. — Твърди, че го изтощавам. Наистина доста го карам да танцува. Но, по дяволите, животът е прекалено кратък, за да не му се насладиш.

— Как са нещата в работата ти?

— Добре.

— Днес е делничен ден. Да не би да не си отишла заради мен?

— Да. Но ще са доволни, че не съм се явила. След днешната статия във вестника знаеха, че съдът ще гъмжи от репортери, ако се появя там.

— Съжалявам, мамо.

— Няма никакво значение. Аз съм най-добрият съдебен репортер, с когото разполагат, и те го знаят. Целият този шум ще утихне точно както стана миналия път. — Хвърли поглед към Джо през рамо. — Поемам на север към къщурката ти. Искаш ли да спрем някъде преди това?

Джо поклати глава.

— Не, но искам да пообиколиш малко из града, за да съм сигурен, че не ни следят.

— Добре. — Сандра изглежда Ив сериозно. — Джо твърди, че шансовете може и да не са толкова добри, Ив. Има вероятност да не е Бони.

— Дори и нищожен шанс е по-добре от никакъв. — Усмихна се. — И престани да се притесняваш, мамо. Каквото и да се случи, ще се

справя.

— Знаеш, че не одобрявам действията ти. Време е да се откажеш, преди да се разкъсаш на парчета. И аз обичам Бони, но си наложих да приема действителността такава, каквата е.

Сандра наистина приемаше действителността и това очевидно я правеше щастлива. Е, тя беше по-силна. Ив се опита да потисне завистта си и отбеляза:

— Не бягам от действителността. Само искам да откроя дъщеря си и да я положа да почива в мир.

Сандра въздъхна.

— Добре, постъпи както смяташ за редно. И ми се обади, ако мога да ти помогна.

— Знаеш, че ще го направя. — Сандра свъси вежди, затова Ив се пресегна и нежно стисна ръката ѝ. — Няма да е чак толкова лошо. Възстановката ще ми отнеме само няколко дни и после ще знам.

Сандра се намръщи.

— Няколко дни понякога са дълги като век.

Ив Дънкан.

Дом разглеждаше снимката ѝ във вестника. Къдриви кафеникаво-червеникави коси обрамчваха лице, по-скоро привличащо, отколкото красиво. Лешникови на цвят очи съзерцаваха света иззад очила с кръгли златни рамки. Сети се, че миналата година видя нейна снимка във вестника и си помисли колко се е променила отчаяната и съсипаната по време на процеса срещу Фрейзър жена. Тази по-възрастна Ив Дънкан изглеждаше по-силна, по-уверена. Жена, чиято решителност е в състояние да премести планини и да събори правителства.

И сега насочваше тази своя воля към него. Тя, естествено, не съзнаваше, че я отправя в тази посока. Всъщност копнееше единствено да открие детето си; това я правеше точно толкова уязвима, колкото бе и преди години.

Тогава той дори обмисляше да я убие, но се отказа заради шума около процеса на Фрейзър. В онези дни тя бе в центъра на вниманието, а го изкушаваха толкова други, далеч по-лесно осъществими убийства.

Но сега получаването на удовлетворение ставаше все по-трудно.

Имаше начин да се разреши проблемът, помисли си той с облекчение. Ив Дънкан е достатъчно силна, за да го предизвика и пречисти. Ще пристъпва предпазливо редом с нея, ще изпълва всеки момент с всевъзможни емоции и постепенно ще подготви нещата за финалната експлозия, която ще бъде достатъчно силна, за да прогони цялата тъмнина и да отвее отломъците от разрушението му.

Силно вярваше в съдбата и започваше да си мисли, че Ив Дънкан се е появила точно на това място в този момент заради него. Добре стана, че избегна изкушението, когато тя премина през живота му за пръв път. Тогава тя щеше да е само поредната жертва без по-голямо значение от всички останали.

А сега щеше да се превърне в неговото спасение.

ГЛАВА 3

— Хубаво е тук. — Сандра плъзна поглед по къщурката, после се насочи към кея за лодки. — Харесва ми, Джо.

— Тогава защо не дойде нито веднъж, след като толкова те каних? — попита Джо и започна да вади багажа от колата.

— Родена съм и израснах в града. — Сандра си пое дълбоко въздух. — Но това ми допада. Ив трябваше да ми каже за красивия изглед към езерото.

— Разказах ти — намеси се Ив. — Но ти въобще не ми обърна внимание.

— Е, доста е изолирано. Няма ли други къщи край езерото?

— Не. Джо е купил езерото и цялата земя наоколо и не продава.

Сандра се засмя и подхвърли на Джо.

— Постъпваш много недружелюбно.

— Обичам да съм сам, когато съм тук. — Затвори багажника. — Срещам се с достатъчно хора в града. Вписал съм имота на името на тръста, който управлявам, и никой не знае, че притежавам това място. Дори в отдела не знаят. — Усмихна се на Ив. — С изключение на неколцина избрани приятели.

— Е, поне къщурката изглежда привлекателна и дружелюбна — отбеляза Сандра.

Ив винаги бе харесвала къщурката — малка, уютна, с много прозорци, през които нахлуваше слънчева светлина.

— Ела да я разгледаш отвътре — предложи тя на майка си.

— Трябва да се връщам в града. Рон се тревожи, когато не съм се прибрала за вечеря.

— Защо не му звънеш?

Сандра поклати глава.

— Ха, да не съм глупава. Не желая да свиква да се храни сам. Ще ти се обадя утре и тогава ще си поговорим. — Прегърна Ив сърдечно. — Добре завърнала се у дома, малката ми. Липсваше ми. — Отстъпи назад и погледна към Джо. — Да те откарам ли в града?

— Джипът ми е тук. Него ще използвам. Благодаря ти, Сандра.

— Няма защо. — Сандра се настани зад волана и запали колата.
— Доскоро.

Ив се загледа след изчезващата кола, после помогна на Джо да качи багажа на верандата.

— Нещо не разбирам — промърмори той и поклати глава. — Двете не сте се виждали повече от година, а тя хуква да вечеря заедно с приятеля си и ти сякаш нямаш нищо против.

— Не е необходимо да го разбираш. Достатъчно е, че ние двете се разбираме. — Никой, който не е преживял кошмарното й детство, не би могъл да го схване. Белезите все още бяха налице и никога нямаше да изчезнат, но тя и Сандра бяха изградили върху тях една здрава връзка и се чувстваха добре. — Досега мама никога не е имала стабилна връзка. Нейно право е да я защитава. Наистина е увлечена, не намираш ли?

— Да. — Отключи вратата. — И май няма нищо против.

— Няма. — Ив направи пауза. — Странно ще е без Даян тук.

— Защо? Идвала си тук и преди да се ожения. Даян никога не е харесвала мястото истински. Предпочиташе цивилизацията.

Тя се огледа и се сети как кучето на Джо винаги идваше да я посрещне.

— Къде е Джордж? В апартамента в града ли.

— Не. При Даян. Рядко съм си вкъщи. По-добре му е при нея.

— Сигурно ти е било трудно да се разделите.

— Да. Обичам това куче.

Отвори вратата и посочи към ъгъла на стаята.

— Господи. — Видеокамери, компютър, бюро и статив. — Къде намери всичко това?

— Нахълтах в ателието ти в града и донесох цялото оборудване, което застрахователната компания възстанови след обира миналата година. Май не съм забравил нищо.

— Точно така. — Тя пристъпи навътре. — Донесъл си ми всичко необходимо.

— Това е целта на живота ми — подметна той небрежно. — Заредих също така къщата с храна. — Отиде до камината и коленичи до цепениците. — Ще запаля огън, преди да тръгна.

— Няма ли да останеш?

Той поклати глава.

— Репортерите те търсят. Ще бъде трудно да открият къщурката, но не е невъзможно. Ще потърся начин да оставя няколко фалшиви следи. — Направи пауза. — И ще кажа на Сандра да не идва тук, докато не си свършиш работата. Има опасност да я проследят. Ако искаш да научиш как се развиват нещата, прави го по телефона. Става ли?

— Става.

Той говореше за всичко, но не и за най-важното за нея.

— Кога ще получа черепа?

— Утре. Все още е при доктор Комден в щатския университет на Джорджия. Той е антропологът, който състави първоначалния доклад. Утре ще уредя да получа разрешение от отдела, ще взема черепа сутринта и ще ти го донеса следобед. Ако има промяна в плана, ще ти звънна. — Тръгна към вратата. — Междувременно се опитай да поспиш. Не дремна повече от час по време на полета.

— Добре. — Добави натъртено: — Но първо ще звънна Логан да му съобщя, че сме пристигнали благополучно.

— Едва ли го очаква.

— Но ще го оцени. Нямам намерение да го изключвам от живота си просто защото вече не сме заедно. Заслужава по-добро отношение.

Джо сви рамене.

— Нямам намерение да споря с теб. Само не допускай да те разстройва. Имаш нужда от почивка.

— Ще си почина.

— Говоря ти сериозно. Никой от нас не знае как ще реагираш, когато видиш черепа на детето. Изтощението няма да ти е от полза. Не искам да се разпаднеш на парчета.

— Няма да се разпадна.

— Поспи малко — повтори той и затвори вратата след себе си.

Тя отиде до прозореца и се загледа как той крачи към гаража, където държеше джипа. След няколко минути се появи на алеята и изчезна по пътя.

Остана сама.

Слънчевата светлина изведнъж ѝ се стори по-слаба и студена, докато огряваше езерото. Сенките на боровете на отсрещния бряг се смесваха и образуваха тъмен килим. Неволно потрепери, приближи се

към огъня и протегна ръце. С благодарност прие топлината, която прогони обзелия я хлад.

Въображението ѝ си правеше шеги. Всичко бе същото, както преди майка ѝ и Джо да си тръгнат. Ив просто вече бе отвикнала да е сама. На острова рядко оставаше сама. Дори когато работеше, Логан обикновено се намираше на не повече от пет минути път от нея.

Трябваше да погледне нещата в очите. Не самотата, напрежението и нервността предизвикваха хладината. И тя, подобно на Джо, нямаше никаква представа как ще реагира, когато черепът се озове в ръцете ѝ. Дано успее да прогони от себе си ужаса и да се държи напълно професионално.

Разбира се, че ще стане така. Дължи го на Бони.

Или на малкото момиче. Не бива да мисли за него като за Бони, защото ръцете ѝ са в състояние да я подведат. Трябва да гледа на черепа напълно безстрастно.

Но кога ли е успявала, помисли си тя мрачно. Всяка реконструкция на изчезнало дете късаше сърцето ѝ и накрая я оставяше емоционално изцедена. Ала този път щеше да се постарее да овладее всичките си емоции. Абсолютно наложително е да не позволи да попадне в тъмната дупка.

Трябваше да прави нещо. Да не мисли за предстоящото. Посегна към телефона и набра номера на мобилния телефон на Логан. Отговор не последва. Разговорът бе прехвърлен на гласовата му поща.

— Здравей, Логан. Звъня само да ти съобщя, че съм в къщурката на Джо. Добре съм и ще получа черепа утре. Надявам се при теб всичко да е наред. Умната.

Затвори.

Безуспешният опит да се свърже с Логан породил у нея чувство за още по-голяма изолираност. Онзи безопасен, уютен живот при Логан вече ѝ се струваше нереален като сън и сякаш се отдалечаваше с всяка изминала секунда.

За бога, излез от това състояние. Ще отиде да се разходи край езерото, за да се изтощи достатъчно, та да заспи.

Всички дрехи в куфарите ѝ бяха летни, затова отиде в спалнята на Джо и намери джинси и пуловер. Обу маратонките си и навлече якето на Джо. След миг излезе от вратата и заслиза по стълбите.

Трябваше да е сама.

Дом наблюдаваше как Ив Дънкан крачи енергично по пътеката покрай езерото. С ръце в джобовете на якето, тя имаше леко намръщено изражение.

Беше по-висока, отколкото я помнеше, но в голямото яке изглеждаше изключително крехка. А всъщност не бе никак крехка. Долавяше го в движенията ѝ, в решително вирнатата брадичка. Силата често се криеше по-скоро в духа, а не в тялото. Беше извършвал убийства — възнамеряваше смъртта да настъпи мигновено, ала жертвите се съпротивляваха отчаяно. И тя щеше да е от тях.

Целият цирк на летището се оказа твърде забавен, но той дебнеше от прекалено дълго време, за да бъде подведен. Отдавна бе научил, че трябва да си на крачка напред, за да получиш възнаграждението си.

А сега възнаграждението му се намираше почти в ръцете му. Сега знаеше къде се е приюти играта можеше да започне.

Щатски университет на Джорджия

— Добро утро, Джо. Имаш ли минутка да поговорим?

Джо почувства как се напрегна, разпознавайки фигурата на високия мъж, облегнат на стената на учебното заведение.

— Не възнамерявам да отговарям на никакви въпроси, Марк.

Марк Грънард се усмихна непринудено.

— Казах да поговорим, не съм споменавал за въпроси. Впрочем, ако имаш потребност да се разтовариш и да...

— Какво правиш тук?

— Не беше трудно да се досетя, че ще наминеш насам да вземеш черепа. Безкрайно съм доволен от залисията на колегите журналисти, устремили се да открият местонахождението на Ив Дънкан. Така те имам изцяло на свое разположение.

Джо мислено наруга полицейското управление на Атланта, че е дало информация къде се намира скелетът.

— Не се и съмнявам. Нямам какво да казвам, Марк.

— Възразяваш ли да те съпровожда по коридора до кабинета на доктор Комден? Ще те оставя пред вратата на лабораторията. Имам

предложение.

— Какво си намислил, Марк?

— Нещо изгодно и за двамата. — Закрачи редом с Джо. — Ще ме изслушаш ли?

Джо го изгледа изпитателно. Марк Грънгард винаги му бе правил впечатление и на честен, и на умен.

— Ще те изслушам.

— За хлапето ли си дошъл? — Доктор Фил Комден се изправи и пое ръката на Джо. — Съжалявам заради някои пропуски в доклада си. — Пое към врата в дъното на коридора. — Прочетох, че Ив Дънкан ще прави пластичната реконструкция.

— Така е.

— Възстановката на лицето не се приема за доказателство в съда. Наясно си, нали? Трябва да изчакате резултата от изследването на ДНК.

— Ще се проточи прекалено дълго.

— Предполагам. — Въведе Джо в лабораторията и го насочи към шкаф с чекмеджета като онези в моргата. — Само черепа ли искаш?

— Да. Останалата част от скелета върни в отдела по патология.

— Тя смята, че това е нейното дете, нали?

— Допуска възможността да е то.

— Господи. — Посегна към дръжката на вратата и издърпа чекмеджето. — Нали знаеш, че когато обработваш скелета на някое от тези деца, няма как да не си представяш... По дяволите!

Джо го избута настрана и погледна в чекмеджето.

Ив вдигна телефона при първото позвъняване.

— Изчезнал е — обяви Джо дрезгаво.

— Кое?

— Скелетът.

Тя застина.

— Как е възможно?

— Откъде, по дяволите, да знам? Доктор Комден твърди, че скелетът е бил в чекмеджето снощи, когато си е тръгнал от

лабораторията. Днес по обяд го нямаше там.

Тя се постара да събере мислите си.

— Да не би да са го взели от отдела по патология?

— В такъв случай доктор Комден е трябвало да подпише разрешението.

— А ако е станало недоразумение и са го взели без...

— Обадох се на Базил. Никой не е получавал разпореждане да прибира скелета.

Тя бе зашеметена.

— Някой трябва да...

— Опитвам се да открия къде е източникът на безредието. Просто не исках да ме чакаш да ти го донеса. Ще ти се обадя, щом науча нещо.

— Тя... отново ли е загубена?

— Ще я намеря. — Направи пауза. — Възможно е да е лоша шега. Знаеш какви са студентите.

— Според теб някой студент е отмъкнал скелета ли?

— Така предполага доктор Комден.

Тя затвори очи.

— Господи.

— Ще ти се обадя по-късно, Ив. Сега ще разпитам всички, които са били близо до лабораторията снощи и днес.

— Добре — промълви тя безизразно.

— Ще ти се обадя, щом науча нещо — повтори той, преди да затвори.

Ив остави слушалката. Не биваше да се разстройва. Джо ще намери скелета. Доктор Комден вероятно имаше право. Сигурно е някой студент, който смята за адски забавно да изиграе подобен номер и...

Телефонът звънна пак. Отново ли е Джо?

— Ало.

— Беше красиво момиченце, нали?

— Какво?

— Навярно много си се гордяла с твоята Бони.

Тя усети как се вцепенява.

— Кой се обажда?

— Отначало ми бе трудно да си я спомня. Бяха толкова много. Но трябваше да се сетя коя е. Тя беше различна. Би се за живота си. Знаеш ли, че децата рядко се съпротивляват? Просто приемат нещата. Затова вече рядко се спирам на тях. Все едно да убиеш птичка.

— Кой се обажда?

— Потреперват и после замират. Но Бони не беше такава.

— Лъжлив кучи син — просъска тя дрезгаво. — Някакъв тип е извратено съзнание ли си?

— Не от обикновения вид, уверявам те. Не съм като Фрейзър. Макар да имам его, не си приписвам убийства, извършени от друг.

Тя изпита чувството, че са я сръгали в корема.

— Фрейзър е убил дъщеря ми.

— Нима? Тогава защо не ти каза къде е трупът ѝ? Къде са и останалите тела?

— Защото беше жесток.

— Защото не знаеше.

— Знаеше. Просто искаше да ни накара да страдаме.

— Истина е. Но желаше и да си увеличи лошата слава, като си припише убийства, които не е извършил. Отначало се раздражих, а после ми стана забавно. Дори разговарях с него в затвора. Оставих съобщение, че съм вестникарски репортер и той не издържа на изкушението да се възползва от подобен шанс. Свърза се с мен и аз му подхвърлих още някои подробности, които да признае пред полицията.

— Заловиха го в момента, когато убиваше Теди Саймс.

— Не твърдя, че е напълно невинен. Всъщност имаше право да претендира за убийството на малкия Саймс и на още четири други деца. Но останалите са мои. — Направи пауза. — Включително малката Бони Дънкан.

Силно разтреперана, Ив едва държеше слушалката. Трябваше да си възвърне самоконтрола. Това бе някакъв психопат. Перверзен тип, който желае да я нарани. Имаше няколко такива обаждания по време на процеса срещу Фрейзър. Но този мъж говори овладяно, уверено, почти безразлично. Важно е да го накара да продължи. Да го хване в лъжа.

— Нали не обичаш да убиваш деца.

— На онзи етап експериментирах. Опитвах се да разбера дали си струва да го върша редовно. Бони почти ме убеди, но следващите две

хлапета се оказаха пълно разочарование.

— Защо... ми се... обаждаш?

— Защото между нас има връзка. Бони ни свързва.

— Лъжливо копеле!

— Бони е при мен. В момента я гледам. Беше далеч по-красива, когато я положих в земята. Жалко, че всички приключваме като купчина кокали.

— Гледаш я...

— Помня как вървеше към мен в парка по време на училищния пикник. Ядеше ягодов сладолед, а червената ѝ коса грееше на слънцето. Беше пълна с живот. Нямах сили да ѝ устоя.

Обгърна я тъмнина. Само да не припадне.

— У теб има същата искра. Долавям я. Само дето ти си далеч по-силна.

— Сега ще затворя.

— Да, изглежда си разстроена. Понякога от шока се получава така. Но положително скоро ще се възстановиш. Ще ти се обадя отново.

— По дяволите! *Защо?*

Известно време той мълча.

— Защото е необходимо, Ив. Сега, след краткия ни разговор, съм още по-убеден отпреди. Нужна си ми. Долавям емоциите ти — същински приливни вълни. Страшно... вълнуващо е.

— Няма да вдигам телефона.

— О, ще го вдигаш. Защото винаги разчиташ на шанса да си я получиш обратно.

— Лъжеш. Ако си убил толкова много деца, защо си заровил само Бони при онези възрастни хора?

— Сигурен съм, че погребях повече тела, отколкото откриха. Бегло си спомням поне още две деца. Чакай да видим... Две момченца. По-големи от Бони. По на десет или дванадесет.

— Намерен е само един детски скелет.

— Значи са пропуснали останалите. Кажете им да претърсят дефилето. Калното свлачище сигурно ги е затрупало.

Линията прекъсна.

Ив се свлече на пода. Чувстваше се студена. Вледенена до кости.

Господи, Господи!

Необходимо е да предприеме нещо. Не може да седи тук, изпълнена с ужас.

Джо. Трябва да се обади на Джо.

Набра номера на мобилния му телефон с трепереща ръка.

— Ела си — промълви тя, чула гласа му. — Ела си.

— Ив?

— Върни се, Джо!

— Какво, по дяволите, става?

Имаше и още нещо, което бе важно да му съобщи.

— Таладега. Кажете им да претърсят... дефилето. Две... момченца...

Затвори и се облегна на стената. Няма да мисли за случилото се. Ще остане безчувствена, докато Джо се появи.

Затвори и се облегна на стената. Няма да мисли за случилото се. Ще остане безчувствена, докато Джо се появи.

И не припадай. Не оставяй вика в теб да изскочи.

Просто изчакай Джо да дойде.

Продължаваше да седи на пода, когато след час Джо пристигна.

Прекося стаята с четири крачки и коленичи до нея.

— Наранена ли си?

— Не.

— Тогава защо, по дяволите, ме изплаши до смърт? — попита той грубо. Сетне я взе на ръце и я отнесе до дивана. — За малко да получа сърдечен удар. Господи, ледена си.

— Шок. Той каза, че е... от шока.

Джо разтъркваше лявата ѝ ръка, за да я сгрее.

— Кой ти е казал, че си в шок?

— По телефона. Мислех, че е зловна шега. Като онези обаждания, след като Бони... — Трябваше да спре за минутка. — Но не се оказа шега. Обади ли се в Таладега?

— Да. — Взе другата ѝ ръка и започна да я масажира. — Продължавай.

— Костите на Бони били при него. — Безчувствието, с което се бе обгърнала, избледняваше и сега започна да трепери. — Не била така красива, както когато...

— Успокой се. — Джо взе лекото одеяло от креслото и я загърна. Отиде до кухненския бокс да направи кафе. — Поемай дълбоко въздух, чуваш ли ме?

— Добре.

Затвори очи. Дишай дълбоко. Разкарай болката. Разкарай ужаса. Вдишване. Издишване. Разкарай ги или ще те разкъсат.

— Отвори очи. — Джо седеше на дивана до нея. — Изпий това.

Кафе. Горещо кафе. Прекалено сладко. Той я изчака да изпие половин чаша.

— По-добре ли си?

Тя кимна едва-едва.

— Сега ми разкажи. Бавно. Не се насилвай. Ако се налага да спреш, спри.

Наложи ѝ се да спре три пъти, преди да свърши. Когато най-накрая замлъкна, той остана смълчан за миг.

— Това ли е всичко? Всичко ли ми разказа?

— Не е ли достатъчно? — попита тя немощно.

— Господи, да. — Посочи чашата. — Изпий остатъка.

— Студено е.

— Ще ти направя друго.

Стана и отиде в бокса.

— Той е убил Бони, Джо.

— Възможно е да е обаждане на психопат.

Тя поклати глава.

— Той я е убил.

— Не си на себе си. Дай си малко време да премислиш.

— Не ми е нужно време. Знаеше за сладоледа.

Той я погледна.

— За сладоледа ли?

— Каза, че през онзи ден в парка е яла ягодов сладолед.

— Тази подробност никога не е била съобщавана на пресата — промърмори Джо.

— Фрейзър я знаеше. Каза на полицията, че Бони е яла ягодов сладолед.

— Описа и как е била облечена.

— Това го пишеше във вестниците.

— Знаеше и за белега ѝ на гърба; има го по рождение.

Ив разтърка пулсиращите си слепоочия. Джо е прав. Именно затова бяха така убедени, че Фрейзър я е убил. Защо и тя бе така сигурна?

— Твърди, че провокирал Фрейзър да му се обади, като се представил за репортер. Тогава му разказал някои подробности. Вярваш ли го?

Джо се замисли.

— Възможно е. Фрейзър даваше интервюта на всеки, готов да го слуша. Съдебният му защитник полудяваше от поведението му. И никой не знае какво е говорил Фрейзър, защото в Джорджия нямат право да подслушват разговори без специално разрешение. А и защо да си дават труда да ги записват? Фрейзър вече си бе признал за убийствата. Делото щеше да мине без никакви спънки.

— Никое от телата, за които твърдеше, че е заровил, не се откри.

— Това не бе толкова важно за съда, колкото за теб.

Господи, съзнаваше го. Дълго си бе блъскала главата в стената, докато ги накара да продължат издирването на труповете след признанията му.

— А трябваше да е важно и за тях.

Джо кимна, но добави:

— Вече разполагаха с достатъчно доказателства, за да изпратят Фрейзър на електрическия стол.

— А сладоледът...

— Много време мина. Продавачът може да го е споменал пред мнозина.

— Полицията му нареди да си държи устата затворена.

Джо сви рамене.

— За някои случаят приключи с езекутирането на Фрейзър.

— Добре. Да приемем, че продавачът се е раздрънкарал. Но ако не е? Възможно ли е Фрейзър да не я е убил?

— Ив...

— Ами ако я е убил ненормалникът, който ми се обади? Задигнал е скелета ѝ от лабораторията. Защо ще го прави, освен...

— Шшт... — Джо ѝ донесе ново кафе и седна пак до нея. — Не знам отговорите на нито един от тези въпроси. Просто се правя на адвокат на дявола, за да запазим разсъдъка си.

— Защо да запазваме разсъдъка си? Негодникът, който я е убил, не е с всичкия си. Трябваше да го чуеш. Доставяше му огромно удоволствие да ме наранява. Не ме остави на мира, докато от мен не потече кръв.

— Добре. Хайде да поговорим за него. Какъв беше гласът му? Младежки? Възрастен?

— Не съм в състояние да определя. Говореше сякаш от дъното на кладенец.

— Използвал е механичен преобразовател — определи Джо. — А изразите му? Акцентът? Речниковият фонд? Жаргонът?

Тя се опита да си припомни. Трудно ѝ бе да разграничи изговора от думите, причинили ѝ толкова много болка.

— Нямаше акцент. Говореше... културно. Според мен е образован. — Поклати уморено глава. — Не знам. От момента, в който спомена Бони, не се стараех да анализирам нищо. Ще се опитам да се представя по-добре следващия път.

— Ако има следващ път.

— Ще има. Беше развълнуван. Самият той го призна. Защо ще ми звънне само веднъж, а после ще спре. — Понечи да отпие от кафето, но се спря. — Номерът ти не е в указателя. Откъде го е намерил?

Джо поклати глава и промълви:

— Повече се притеснявам, че е намерил теб.

— Дали просто е налучкал?

— Възможно е — отвърна той и направи пауза. — Но все още не бива да се отказваме от идеята, че някой хлапак от университета си прави мръсни шегички.

Тя поклати глава.

— Добре. Тогава има вероятност той да е убиецът на онези хора в Таладега. Но не е убил Бони, а иска да си припише деянието точно както обвинява Фрейзър, че го е сторил.

— Знаеше за сладоледа.

— Може да е от онези типове, които признават всевъзможни убийства, без да са извършили нито едно от тях.

— Ще разберем доста скоро — прошепна Ив. — Ако намерят труповете на момченцата в Таладега...

— В момента ги търсят. Обадих се на Робърт Спиро, щом свърших разговора с теб.

— Кой е Робърт Спиро?

— Агент от ФБР от отдела за изследване на поведенческите навици. Той е част от екипа, който се занимава със случая в Таладега. Добър човек.

— Познаваш ли го?

— Беше в Бюрото, когато работех там. Премести се при специалистите по криминални профили година след като напуснах. Ще ми се обади, ако открият нещо.

— Не. — Остави чашата и отметна завивката. — Ще отида в Таладега.

— Трябва да си починеш.

— Глупости. Ако са пропуснали да открият телата първия път, няма да ги оставя да допуснат същата грешка отново. — Изправи се. Господи, краката почти не я държаха. Нищо. Ще се оправят. Просто трябваше да се раздвижи. — Мога ли да взема джипа?

— Ако вземеш и мен с него. — Джо облече якето си. — И ако изчакаш да направя достатъчно кафе, за да напълня термоса. Навън е студено. Тук не е Таити.

— Явно те е страх, че още съм в шок.

Той тръгна към бокса.

— Не. Вече си почти нормална.

Но тя не се чувстваше никак нормална. Вътрешно все още трепереше и усещаше всичките си нерви изопнати. Джо сигурно се досещаше, но тактично се правеше, че не го забелязва. И тя ще се престори, че нищо ѝ няма. Просто ще се съсредоточи във всеки момент. Най-важното е да разбере дали онзи негодник ѝ е казал истината за Таладега. Ако е излъгал за Таладега, тогава не е изключено да лъже и за Бони.

А ако казва истината?

Стигнаха при водопадите Таладега след полунощ, но от светлините на прожекторите и фенерите по околните скали мястото изглеждаше като през деня.

— Искаш ли да ме изчакаш тук? — попита Джо, докато слизаше от джипа.

Тя гледаше нагоре към една скала.

— Там ли са ги намерили?

— Откриха първия скелет в съседната падина, а останалите — горе. Намериха детето близо до дефилето. — Избягваше да я погледне. — Сега е само дупка в земята. Вътре вече няма нищо.

Но момиченцето е било заровено там през всичките тези години. Момиченце, което можеше и да е Бони.

— Искам да видя мястото.

— Така си и мислех.

— Тогава защо ме питаш дали ще чакам тук?

Слезе от колата и тръгна нагоре.

— Обадиха се защитните ми инстинкти. — Включи фенера си и я последва. — Не биваше да им се доверявам.

— Точно така.

По-рано вечерта бе паднала слана и земята под краката им скърцаше. Дали вървеше по стъпките на убиеца, докато е отнасял жертвите си към гроба?

Чуваше тътена от водопада. Когато се качи горе, видя как сребристата струя вода се спуска към дефилето. *Стегни се. Не извъръщай глава. Още не.*

— Наляво — насочи я Джо предпазливо.

Пое си дълбоко въздух и откъсна поглед от водопадите. Видя жълтата лента, а после гроба.

Малък. Толкова малък.

— Добре ли си? — попита Джо и я хвана за лакътя.

Не, не беше добре.

— Тук ли е била заровена?

— Така мислим. Тук я намерихме и сме почти убедени, че калното свлачище само я е разкрило.

— Била е тук през цялото време. Толкова дълго...

— Има вероятност да не е Бони.

— Знам — отвърна тя безизразно. — Престани да ми го напомняш, Джо.

— Налага се. За да не го забравяш и ти.

Болката бе прекалено остра. Трябваше да я изключи.

— Тук е невероятно красиво.

— Така е. Шерифът спомена, че индианците са наричали местността Мястото на леещата се лунна светлина.

— Но той не ги е заравял на определено място само защото е било красиво — промълви тя с разтреперан глас.

— Искал е да ги скрие там, където няма да бъдат намерени и върнати у дома при хората, които са ги обичали.

— Не мислиш ли, че прекара достатъчно време тук?

— Дай ми още минутка.

— Ще останем колкото ти е нужно.

— Господи, надявам се да не я е наранил — прошепна Ив. — Надявам се всичко да е приключило бързо.

— Стига. — Джо я извърна от гроба. — Съжалявам. Мислех, че ще понеса гледката, но очевидно не съм в състояние. Трябва да те отведа от...

— Стойте на място и не смейте да мръднете!

Висок слаб мъж приближаваше към тях по ръба на скалата. В едната ръка държеше фенер, а в другата — револвер.

— Представете се.

— Спиро? — Джо застана пред Ив. — Аз съм Джо Куин.

— Какво правите тук горе? — попита Робърт Спиро. — Можех да ви застрелям. Районът е отцепен.

— От ФБР ли? Не сте ли тук само като съветници?

— Така беше в началото, но сега ние поемаме случая. Шерифът Бозуърт нямаше нищо против. Искаше да се отърве от него.

— Очаквате убиецът да се върне ли? Затова ли сте отцепили гробовете? — попита Ив.

Спиро я изгледа изпитателно.

— А вие коя сте?

— Ив Дънкан, това е агент Робърт Спиро — представи ги Джо.

— О, как сте, госпожо Дънкан? — Спиро пъкна револвера в кобура под мишницата си и вдигна фенера нагоре, за да я види по-добре. — Съжалявам, ако съм ви изплашил, но Куин трябваше да ме предупреди, че ще дойдете.

Спиро бе към петдесетгодишен, с дълбоки тъмни очи и кестенява коса, която се отдръпваше от широкото му чело. Бръчките от двете

страни на устата придаваха на изражението му крайно уморен и измъчен вид.

Ив повтори:

— Очаквате да се върне отново ли? Не е необичайно масовите убийци да се връщат при гробовете на жертвите си.

— Да. Дори най-умните не устояват пред изкушението на тази последна тръпка. — Обърна се към Джо. — Засега нищо не сме открили. Сигурен ли си, че информацията ти е достоверна?

— Достоверна е — увери го Джо. — Няма ли да спрете и да изчакате да съмне?

— Не. Според шериф Бозуърт хората му познавали дефилето като пръстите на ръката си. — Погледна към Ив. — Тук, при водопадите, е студено. По-добре да се махнете.

— Ще изчакам да намерят момченцата.

Той сви рамене.

— Както желаете. Но може да мине много време. — Сетне се обърна към Джо: — Искам да поговоря с теб за достоверната информация. Защо не се поразходим?

— Няма да оставя Ив сама.

— Чарли! — провикна се Спирос през рамо и отнякъде се появи мъж с фенер. — Джо Куин, Ив Дънкан, това е агент Чарлс Катър. Отведи госпожа Дънкан до колата ѝ и стой при нея, докато Куин се върне, Чарли.

Чарлс Катър кимна.

— Елате с мен, госпожо Дънкан.

— Няма да се бавя, Ив. — Джо направи крачка към Спирос. — Ако ще се разхождаме нека отидем до командния център.

— Където кажеш.

Спирос тръгна по ръба на скалата. Ив се загледа след тях. Изолираха я и тя се чувстваше изкушена да ги последва.

— Госпожо Дънкан? — подкани я Чарлс Катър учтиво. — Ще ви е по-уютно в колата. Сигурно ви е студено.

Тя погледна към гроба. Да. Беше ѝ студено. Чувстваше се уморена и сякаш празна отвътре. Гледката на гроба почти разкъса сърцето ѝ и имаше нужда от известно време да се съвземе. Освен това Джо не би допуснал да я изолират за дълго. Тръгна надолу по склона.

— Хайде. Имам кафе в джипа.

— Може ли още една чашка? — Чарли Катър се облегна на седалката. — Доста се намръзнах навън. Спиро все ми повтаря как трябвало да се закаля, пък аз не спирам да му напомням, че през целия си живот съм живял в южната част на Джорджия.

Тя му наля още кафе.

— Къде по-точно в Джорджия?

— Валдоста. Знаете ли го?

— Никога не съм била там, но съм чувала за университета. Ходили ли сте в Пенсакола? Някога водех дъщеря си на ваканция там.

— Всяка пролетна ваканция. Плажът е хубав.

— Така е. Агент Спиро откъде е?

— От Ню Джърси, май. Не говори много. — Направи гримаса. — Е, поне не на мен. Отскоро съм в Бюрото, а Спиро е там от векове.

— Джо като че ли го уважава.

— О, и аз също. Спиро е страхотен агент.

— Но не го харесвате, така ли?

— Не съм казал подобно нещо. — Поколеба се. — Спиро е специалист по криминални профили от почти десет години. А това прави нещо на хората.

— Какво?

— Ами... изцежда ги. Специалистите по профили обикновено си дружат само с колегите си. Когато човек всекидневно се взира в чудовища, му е трудно предполагам, да говори с друг, който не прави същото.

— Вие не сте ли специалист по профили?

Той поклати глава.

— Още не. Току-що ме приеха в отдела и още ме обучават. Засега съм като момче за всичко на Спиро. — Отпи от кафето и добави тихо: — Виждал съм ваша снимка във вестника.

— Нима?

— Съжалявам, ако вашето момиченце е било намерено там, горе.

— От дълго време живея с мисълта, че няма никаква надежда. Ще ми се да намеря Бони и да я върна у дома, за да почива в мир.

Той кимна.

— Баща ми изчезна безследно през войната във Виетнам и така и никога не откриха тялото му. Дори като дете се измъчвах къде ли е точно. Не ми се струваше редно да лежи някъде там в неизвестност.

— Така е. — Тя извърна поглед от него. — А дъщеря ми не е участвала в никаква война.

— Мислите ли? То войни май като че ли има навсякъде. Човек дори не е в състояние да изпрати детето си на училище, без да се притеснява дали някой от съучениците му не е въоръжен, готов да нападне. Все някой трябва да спре това. Ето защо постъпих във ФБР.

Тя се усмихна.

— Чарли, ти си едно от добрите момчета, струва ми се.

Той неволно направи гримаса.

— Прозвуча доста навито, а? Извинявай. В сравнение със Спиро съм като млада зелена трева. Понякога дори си мисля, че ме числи към детската градина. Това страшно ме демобилизира.

Ив си представяше какво е. Вероятно човек със служебното положение на Спиро бързо остарява.

— Женен ли си, Чарли?

Той кимна.

— От миналата година. За Марта-Ан. — Изведнъж лицето му засия. — Тя е бременна.

— Честито.

— Сигурно беше добре да проявим здрав разум и да поизчакаме. Но и двамата искаме деца. Все ще се оправим някак.

— Не се и съмнявам, че ще успеете — вече се чувстваше по-добре. Животът не се състои само от гробове и чудовища. Има хора като Чарли и Марта-Ан, които чакат бебе. — Искаш ли още кафе?

— Почти изпразних термоса. Май е по-добре...

— Отворете прозореца.

Говореше Джо, прилепил лице към замъгленото стъкло.

Тя смъкна прозореца.

— Намериха ги. По-точно намериха кости. В момента ги пренасят към командния център.

Ив излезе от джипа.

— Скелетите детски ли са?

— Не знам.

— Два ли са?

— Имаше два черепа.
— Непокътнати?
Джо кимна.
— Тогава ще успея да разбера. Заведи ме там.
— Има ли шанс да те разубедя?
Тя вече слизаше по скалата.
— Заведи ме там.

Макарите издигаха носилката и Ив наблюдаваше бавното изкачване. Върху носилката имаше две покрити с одеяло издутини.

— Опитвате се да държите телата разделени ли? — попита тя Спиро.

— Доколкото успяваме. Но не съм готов да се закълна, че костите не са се разместили. То като че ли и калното свлачище е свършило вече тази работа.

Носилката стигна до върха на скалата и я положи на земята. Спиро коленичи до нея и отметна одеялото.

— Какво мислите?

— Нужна ми е повече светлина.

Тя коленичи до него. Толкова много кости. Раздробени. Счупени. Като кости на животно, след като хищници са...

Стегни се. Свърши си работата. Погледни черепа.

Взе го в ръце и го разгледа. Нямаше зъби. Джо ѝ беше споменал, че черепите са без зъби. Не трябваше да си представя ужасяващата гледка как убиецът ги вади. Наложително бе да се концентрира.

— Дете е. Вероятно момче. Бяла раса.

— Сигурна ли сте? — попита Спиро.

— Не съвсем. Антропологията не е моята специалност, но съм готова да се обзаложа, че съм права. Правила съм стотици възстановки на детски лица на тази възраст.

Нежно положи черепа обратно и повдигна другото одеяло. Отдолу имаше по-малко кости, но черепът се вираше право в нея.

Заведи ме въщи.

Изчезнали и загубени. Толкова много.

— Нещо не е наред ли? — попита Спиро.

— Остави я на мира — обади се Джо.

Как може да е наред един свят, в който унищожават деца?

— Не, не. Няма нищо. Просто изучавах черепа. Май е на дете малко по-голямо от другото. — Остави черепа и се изправи. — Ще трябва да потърсите съдебен антрополог да го потвърди. — Обърна се към Джо. — Готова съм да си тръгваме.

— Да вървим.

— Почакайте. Джо ми разказа за телефонното обаждане. Искам да поговоря с вас.

— Тогава ела в къщурката ми. — Джо вече се канеше да отведе Ив. — Ние изчезваме оттук.

— Искам да говоря с нея сега.

Джо го погледна през рамо.

— Не се натрапвай, Спиро. Няма да го допусна.

Спиро се поколеба, но само сви рамене.

— Е, май ще изчакам. Господ ми е свидетел, че имам достатъчно работа тук.

Ив се настани на предната седалка.

— Беше излишно да го спираш. Щях да поговоря с него.

— Да, знам. — Натисна педала на газта. — Както би останала на онази скала, загледана в костите. Както бе готова да се върнеш горе и да зяпаш гроба на момиченцето. Защо не се хвърлиш от някоя висока сграда? Така ще докажеш, че си супержена. — Замълча за миг, преди да добави: — Знам, че щеше да ти е по-лесно, ако беше такава.

— Той ми каза истината. Имало е две деца там горе. Значи има вероятност да е говорил истината и за Бони.

— Едно потвърдено сведение още не значи, че всичко казано е вярно.

— Но го прави по-вероятно.

Отново замълча, преди да признае:

— Да.

— И ако е истина, значи отдавна се разхожда наоколо, диша и се наслаждава на живота. Когато ексекутираха Фрейзър, поне се утешавах, че убиецът на Бони е наказан. А сега излиза, че всичко е било лъжа.

— Правиш прибързани заключения.

Но я гнетеше ужасяващото чувство, че не е така.

— Имаше две малки момчета, които Фрейзър призна, че е убил. Джон Девън и Били Томпкинс.

— Да, спомням си.

— Нужно ни е да идентифицираме само едно от тях, преди да направим връзка между Фрейзър и онзи, който ми се обади. Искам да убедиш Спиро да ми даде единия от черепите за реконструкция.

— Ще трябва доста да се потрудя, за да преодоля бюрокрацията. ФБР предпочита да следва своите методи.

— Познаваш Спиро. Бил си във ФБР. Ще му повлияеш да преодолее бюрокрацията.

— Ще се опитам.

— Направи го. — Усмихна се зловещо. — Или ще откриеш, че липсва още един череп. Щом не мога да получа Бони, ще си осигуря едно от тези момченца.

— Вече мислиш за черепа като за Бони.

— Все трябва да го наричам някак.

— В списъка на Фрейзър имаше и друго момиченце горе-долу на възрастта на Бони.

— Дорийн Паркър. — Затвори очи. — Дяволите да те вземат, Джо.

— Прекалено силно се стремиш да откриеш дъщеря си. Няма да допусна да понесеш удара на разочарованието.

— Достави ми черепа.

Той изруга тихо.

— Ще ти го доставя. В този случай Спиро ще е благодарен за всяка помощ.

— Нека да изпитва благодарност. Ще ни потрябва. Той познава чудовищата.

— Ти също.

Само едно чудовище. Онова, което обсебваше живота ѝ след изчезването на Бони. Беше нарекла чудовището Фрейзър, а сега откриваше, че дори не знае името му.

— Определено не ми достига информация, но ще се наложи да си я набавя.

— Толкова ли си убедена, че той отново ще те потърси?

— Ще ми звънне. — Ив се усмихна тъжно. — Както той се изрази: между нас има връзка.

ГЛАВА 4

— Лягай си — подкани я Джо, когато пристигнаха в къщурката.
— Ще звънна на Спиро и ще го помоля да ти предостави единия череп.

Ив погледна часовника. Наближаваше четири сутринта.

— Няма да е особено сговорчив, ако го събудиш.

— Съмнявам се, че спи. Рядко почива, когато работи по случай.
Твърде самоотвержен е.

— Това е добре. — Тя тръгна към спалнята. — Вярвам в самоотвержените хора.

— Не е нужно да го изтъкваш. — Посегна към телефона на масата. — Хайде, иди поспи. Ще ти набавя череп.

— Благодаря, Джо.

Затвори вратата след себе си и отиде в банята. Ще вземе душ и си ляга. Няма да мисли за Бони. Няма да мисли за двете момченца. Не бива да прави никакви заключения. Всичко това ще почака, докато си почине и е в състояние да овладее смразяващата тръпка на ужаса. Утре, щом се събуди, ще се опита да подреди мозайката.

— На нищо не приличаш — заяви Джо на Ив. — Не успя ли да поспиш?

— Само няколко часа. Съзнанието ми отказа да се изключи.
Спиро ще ми даде ли череп?

— Не се ангажира. Щял да го обмисли, но първо иска да поговори с теб.

— Тук ли ще дойде?

— Ще се появи до три часа следобед. — Погледна часовника. — Значи след около половин час. Разполагаш с време да закусиш или да обядваш. Кое предпочиташ?

— Ще хапна само един сандвич. — Отправи се към хладилника.
— Все не мога да се сгрея. Услужих си с още една от ватираниите ти ризи.

— Забелязах. На теб ти стои по-добре. — Седна на бара и се загледа как сръчните ѝ пръсти приготвят сандвич с шунка и сирене. — Нямам нищо против да споделям вещите си с теб. Свикнах с това през годините. Чувствам се някак уютно.

Тя кимна, защото напълно го разбираше. В присъствието на Джо се чувстваше така приласкана, както меката тъкан на дрехата нежно докосваше тялото ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо. — Джо поклати глава, когато тя го погледна разтревожено. — Не, не... Не е чак толкова лошо, но все пак добре е да го знаеш.

— Какво да знам?

— Марк Грънгард е открил къде се намираш.

Тя свъси вежди.

— Марк Грънгард ли?

— Телевизионен журналист. Вероятно е прекарал дни наред да проучва документи, за да се добере до тази къща. Наложил се да се споразумея с него. Чувала ли си името му?

Тя кимна бавно.

— Работи за Трети канал. Занимава се с криминални разследвания. Помня го от времето на процеса срещу Фрейзър. — Лицето ѝ се сгърчи. — Доколкото въобще си спомням някого или нещо, освен Фрейзър.

— Споменах ти, че ще потърся начин да попреча на репортерите да се навъртат наоколо. Засега не успях, затова се наложи да се споразумеем.

— За какво точно се споразумяхте?

— Репортажът на Марк Грънгард снощи в шест е бил за твоето издирване. Показал снимка на къщурката и изразил съжаление, че не тук си намерила убежище. Заявил, че притежава информация за евентуалното ти настаняване в крайбрежна къща във Флорида. След предаването се качил на самолет за Джаксънвил и се обзалагам, че половината репортери от града са сторили същото.

— А в замяна на това какво му обеща?

— Ексклузивно изявление. Той няма да се обади, докато не сме готови да проговорим. Но се налага да се срещнеш с него тук няколко пъти.

— Кога?

— Първият път ще е относително скоро. Той вече изпълни първата уговорка от споразумението. Ще поиска нещо в замяна. Възразяваш ли срещу Грънард?

Тя се опита да си припомни по-ясно образа на Марк Грънард. Възрастен, с посивели коси по слепоочията, но и някак сърдечен.

— По-скоро не. — Усмихна се. — Какво щеше да предприемеш, ако бях заявила, че не го понасям?

— Щях да го прогоня. — Ухили се. — Но животът ми става по-лек, защото не се налага да престъпвам думата си. Довърши си сандвича.

— Ям го. — Отхапа отново. — Какво те накара да избереш Грънард? Добре ли го познаваш?

— Достатъчно добре. От време на време пием по питие в „Мануел“. Но всъщност той ме избра. Причака ме пред щатския университет на Джорджия, когато отидох да взема черепа, и ми направи предложение, на което не можех да откажа.

— Вярваш ли му?

— Не се налага да му вярваме. Докато е убеден, че ще получи каквото иска, ще оставя всевъзможни подвеждащи следи из целия Юг; бъди сигурна.

— Е, няма какво повече да желаем.

Чу се почукване по вратата.

— Спиро. — Джо стана да отвори. — По дяволите, трябваше да си изядеш сандвича.

— Диктатор — промърмори тя и бутна чинията настрана, в момента, когато Джо покани Спиро да влезе.

Гостът кимна учтиво.

— Госпожо Дънкан. — Обърна се към Джо. — Избягвам репортерите цяла сутрин. Настояват да разберат откъде съм знаел за двата нови скелета в дефилето.

— И какъв беше отговорът ти?

— Действал съм единствено по инстинкт — усмихна се той кисело. — И защо не? Въпреки всички положени усилия все още хората са убедени, че в нашия отдел има нещо, всяващо ужас. — Спиро се обърна към Ив. — Имате ли да добавите нещо към онова, което Джо ми разказа?

Ив погледна Джо.

Той поклати глава и промърмори:

— Казах му всичко.

— Тогава нямам какво да добавя — отвърна Ив. — Освен че той отново ще звънне.

— Вероятно.

— Ще се обади. И искам да сте готови за него. Възможно ли е да се сложат подслушвателни устройства на телефона?

— Джо още ли не се е разпоредил по въпроса?

— Снощи бях малко зает — обади се Джо суховато. — Пък и ще ми трябва доста такт да убедя моето управление да свърши работата, защото полицейското ръководство на Атланта определено не желае да се занимава със случая.

— Каузата им е загубена, ако двете момчета се окажат онези, за които ги мислиш.

— Дайте ми възможност да разбере кои са — обади се Ив. — Осигурете ми череп.

Спиро мълчеше.

— Осигурете ми го — повтори тя.

— Боя се да не се окаже опасно, ако продължаваме да ви забъркваме в този случай.

— И без това съм забъркана достатъчно.

— Така е. Особено ако онзи мъж, който ви се е обадил, наистина е убиецът на хората в Таладега. В момента гледа на вас като на пасивна жертва и изпитва страхотно усещане за мощ. Това вероятно му стига. Но когато предприемете агресивна стъпка, има вероятност да се ядоса и да усети необходимост да се наложи.

— Това няма да му е достатъчно — възрази Ив и го погледна в очите. — А и аз не съм никаква пасивна жертва. Негодникът държи костите на Бони... на момиченцето. Той я убил.

— Възможно е.

— С висока степен на вероятност е. Знаеше и за момчетата. Събрахте ли достатъчно материал за анализ на ДНК?

— Стараем се. Костите са доста раздробени...

— И работата ще се проточи, докато трае анализът. Дайте ми череп.

Спиро вдигна вежди и погледна Джо.

— Упорита е.

— Още не се е проявила в цялата си същност. По-добре наистина ѝ дай череп.

— Ти ли ще поемеш отговорността, Куин? Не желая да проявявам инициатива, която ще предизвика възражения.

— Отговорността за себе си поемам единствено аз — заяви Ив.
— Осигурете ми череп.

Спиро се усмихна леко.

— Изкушен съм да го сторя, но ще възникнат непри...

Телефонът иззвъня.

Джо се запъти към апарата при вратата.

— Почакай. — Спиро кимна към Ив. — Вдигнете. Има ли дериват?

Телефонът отново иззвъня.

— В кухнята — обади се Джо.

Спиро изтича в кухнята и Ив вдигна слушалката, когато ѝ направи знак.

— Ало?

— Слушай ме внимателно. — Нямахме начин да не разпознае гласа. — Знам, че този телефон вероятно вече се подслушва, и няма да говоря дълго. Оттук нататък ще ти звъня по мобилния ти телефон. — Изхили се. — Достави ли ти удоволствие пътуването до Таладега? Нощта беше студена, не намираш ли?

Затвори.

Тя бавно остави слушалката и се обърна към Спиро.

— Използва механичен гласов преобразовател — поясни Спиро.
— Така ли звучеше и предишния път?

— Да.

— Интересно.

— Знаеше за пътуването ми до Таладега. Вероятно ни е проследил.

— Или блъфира.

Тя неволно потрепери.

— Не вярвам да блъфира.

— Нито пък аз. — Спиро сви рамене. — Ще ви осигуря череп. От това обаче нищо няма да се промени. Той се готви да си изиграе сценария независимо какво предприемаме.

— Откъде знаеш? — попита Джо.

— Има два типа серийни убийци. Неорганизиран и организиран. Неорганизираният убиец действа спонтанно, хаотично и немарливо. В Таладега забелязах някои черти на организиран убиец. Трупите са били укрити и транспортирани. Липсват оръжия и улики. Вероятно ще открием и други признаци по време на разследването. Човекът, който ви се обажда, страшно внимава да не го разпознаят. Няма нищо спонтанно в действията му, а това отговаря на обичайния модел.

— А какъв е обичайният модел? — попита Ив.

— Средна и над средна интелигентност, наясно е с полицейската практика и дори се случва да е свързан по някакъв начин с полицията. Притежава кола в добро състояние, често пътува и обикновено извършва престъпленията си извън района, където живее. Социално приспособим е, умее да говори и го използва за...

— Достатъчно. — Ив поклати глава. — Възразихте ми, но всъщност от самото начало сте убеден, че този тип от Таладега е чудовище, нали?

— Работата ми е да анализирам предполагаемата истина и да я огледам внимателно от всички страни. — Тръгна към вратата. — Когато звънне отново, запишете всяка негова дума веднага след като затворите. Разговорите по мобилни телефони се проследяват трудно, но ще уредя да се сложи подслушващо устройство на телефона в къщурката. Не е изключено да рискува да ви звънне по него, ако не успее да се свърже с вас по мобилния.

— Откъде въобще знае, че имам мобилен? Как е научил номера? Между другото, и номерът на Джо тук не е вписан в указателя.

— Има начини, стига да си достатъчно настойчив и умен. Както споменах, една от характеристиките на организирания сериен убиец е средна и над средна интелигентност. Но имате право. Незабавно ще проверя телефонните компании и дали е имало проникване в компютърните им бази данни. — На вратата спря. — Има череп в колата ми. Ела да го вземеш, Джо.

— И какво смятате да кажете на Джо, което не желаете да чуя?

Спиро се поколеба, после сви рамене.

— Ще изпратя Чарли тук да ви пази, докато работите по черепа. Необходимо е да отскоча до Таладега и да се срещна със Спалдинг от отдел „Отвлечане на деца и серийни убийства“ (ОДСУ), за да му

обясня защо се бъркам в работата му и ви давам череп. ОДСУ имат свой съдебен скулптор.

— Чарли не ми трябва. Джо е тук.

— Допълнителната защита няма да навреди. Колкото повече — толкова по-добре. Ще се опитам да ви я осигуря при първа възможност. Друга черта на организирания убиец е, че набелязва жертвата си. — Свъси вежди и продължи: — Жертвата обаче почти винаги му е непозната. Тревожи ме обстоятелството, че той желае да установи връзка с вас.

— Положително съжالياва, че излиза извън рамките на психологическия портрет, който му рисувате като специалист по криминални профили — отбеляза тя иронично. — Възможно е да не играе по вашите правила.

Спиро мрачно стисна устни.

— По-добре се молете да го направи. Това може да се окаже единственият ни шанс да го хванем.

— Чарли кога ще пристигне тук?

— След два часа. Защо?

— Ще помоля Джо да се върне в Атланта и да ми набави снимки на двете момчета. Нужно ми е да потвърдя резултата, след като приключа с реконструкцията.

— По-добре е Джо да остане тук — натърти Спиро. — Ще поискам да ми изпратят снимките по факс в Таладега и после лично ще ви ги донеса.

— Благодаря.

— Няма за какво да ми благодарите. Намирам, че е по-благоразумно да напуснете това място и да се върнете в града. Тук сте прекалено изолирана.

— Изолацията ми е необходима, за да работя по черепа.

— А аз искам да спипам убиеца. — Той сви рамене. — Така че съм склонен да ви изложа на опасност, за да го хвана.

— Много мило — обади се Джо.

— Не ми говори така — извърна се Спиро рязко към него. — Предупредих и двама ви за опасностите да се работи по черепа, но не желаете да ме чуете. Тогава не ме винете, че съм готов на всичко, за да заловя този негодник. Последната седмица не откъснах поглед от онези девет гроба. Един Господ знае още колко хора е убил. Имате ли

представа колко серийни убийци се разхождат на свобода? Ние залавяме не повече от един от всеки тридесет. По-тъпите. Онези, които допускат грешки. А умните се измъкват и продължават да убиват. Този е от умните. Но сега имаме някакъв шанс. Недоумявам защо, но е налице и аз възнамерявам да се възползвам.

— Добре, добре. — Джо вдигна ръце все едно се предава. — Но не очаквай да те оставя да използваш Ив като стръв.

— Извинявайте. — Спиро се насили да си възвърне самообладанието. — Не исках да... Изглежда ми е нужна отпусका.

— Не бих се изненадал — отбеляза Джо.

— Ха! Та аз все пак съм в добра форма. Половината ми колеги от отдела се нуждаят от терапия. Вие внимавайте. Тази история не ми харесва. Има нещо... — Поклати глава. — Хайде, ела да вземеш проклетия череп.

Ив отиде до прозореца и видя как Спиро отваря багажника, вади платен вързоп и го подава на Джо. Вдигна глава, все едно бе доловил втренчения ѝ поглед и ѝ се усмихна мрачно. Махна за сбогом и затръшна вратата на багажника.

Какво беше казал Чарли за него?

Човек, който се взира в чудовища.

Знаеше колко близо до ръба на пропастта може да те отведе това. Самата тя бе стигала до подобно състояние.

Джо влезе в къщурката и затвори вратата.

— Е, получи го. Искаш да започнеш работа веднага, предполагам.

Тя кимна.

— Постави го на статива. Внимателно. Не знам колко е увреден.

Той разгъна плата и сложи черепа на статива.

— На по-малкото момче е — отбеляза тя. — Как се казва?

— Джон Девън. Ако е една от жертвите на Фрей...

— Не ми казвай ако на този етап, Джо. Съзнавам какво целиш, но само ми пречиш. — Пристъпи и се загледа в дребния крехък череп. Горкото дете. Горкото загубено дете. — Джон Девън — прошепна тя.

Отведи ме у дома.

Господи, ще се постарая, Джон.

Намести очилата си и се извърна към работната маса.

— Става тъмно. Ще запалиш ли лампите? Ще започна с измерванията.

Спиро дойде на следващата сутрин малко преди обяд. Размаха доволно плик.

— Получих снимките. Искате ли да ги видите?

— Не. — Ив избърса ръце в пешкира. — Никога не поглеждам снимките, преди да приключа. Понякога ми влияят.

Той се зазяпа в черепа.

— Нито едно от двете деца не е изглеждало така. Тези пръчици, щръкнали отвсякъде, му придават вид на жертва, измъчвана от испанската инквизиция. За какво са?

— С тях се отбелязва дълбочината на тъканта. Измервам черепа и полагам глина със съответната дебелина върху определени места по лицето. По черепа има повече от двадесет точки, за които е известна дебелината на тъканта.

— А после какво?

— Правя ивици от пластилин и с тях свързвам отбелязаните точки. След това започвам процеса на запълване и изглаждане.

— Невероятно е, че се получават такива резултати само с измервания.

— Измерванията са само дотук. Накрая си казват думата техническите умения и инстинктът.

Той се усмихна.

— Сигурно е така. — Обърна се към нея. — Имаше ли нови телефонни обаждания?

— Не.

Огледа къщурката.

— Къде е Куин?

— Някъде отвън.

— Не биваше да ви оставя сама.

— През последните двадесет и четири часа не се е отделял от мен за повече от пет минути. Изпратих го да се поразходи.

— Не е трябвало да ви слуша. Не бива...

— Къде е Чарли? — прекъсна го тя. — Джо се опитва да се свърже с него от снощи. Обади се в Таладега, съобщиха му, че не е

вече там, но и тук не се е появявал.

— Съжалявам, ако съм ви притеснил. Знаех, че Куин ви пази и уредих кола да патрулира в района. Изпратих Чарли да занесе доклад от Таладега до Куантико. Ще бъде тук довечера.

— Бях прекалено заета, за да се притеснявам. Джо беше по-неспокоен. Не носите ли лично докладите си?

— Има някои преимущества да си старши агент. Избягвам да ходя в Куантико. Предпочитам да работя на местопрестъплението. — Усмихна се. — А на Куин може да се разчита изцяло. В Бюрото много съжаляваха, когато напусна. — Отново погледна към черепа. — Кога ще приключите?

— Утре, надявам се. Не знам.

— Изглеждате уморена.

— Добре съм. — Свали очилата и разтърка клепачи. — Малко ме смъдят очите. Това е най-лошата част от цялата работа.

— Няма начин да стане преди утре, така ли?

Тя го погледна изненадано.

— Какво значение има? В началото дори не искахте да ми дадете черепа.

— Трябва да знам. Ако се окаже Джон Девън, ще ми даде отправна точка. А сега дори не разполагам с такава. — Замълча за момент. — Гадна работа — промърмори той.

— Имам чувството...

Тя се усмихна и подметна:

— От онези чувства, които изпитват специалистите по профили и от които косата ти настръхва ли?

— От време на време изпитвам някакви предчувствия. От това не ми настръхват косите.

— Сигурно е така.

Той отиде до прозореца и се загледа навън.

— Нещо около този убиец ме притеснява. Телата са заровени преди години, а той още тогава е бил извънредно предпазлив. Какво е правил след това? Къде е бил преди Таладега? Откога е започнало всичко това?

Тя поклати глава, а той продължи:

— Знаете ли, винаги съм се питал в какво се превръщат убийците, ако успеят да действат дълго време. Променят ли се? Колко

пъти убиваш, преди да се превърнеш от чудовище в супер чудовище?

— Супер чудовище ли? Звучи като прозвище от комикс.

— Не допускам да ви се стори забавен, ако някога се изправите лице в лице с него.

— Според вас с годините убиецът поумнява, така ли?

— Поумнява, придобива по-голям опит, става по-дързък, по-решителен, по-закоравял.

— Имали ли сте някога работа с подобно супер чудовище?

— Не, доколкото ми е известно. — Обърна се към нея. — Но от друга страна едно супер чудовище би се сляло със заобикалящата го среда. И да се разминеш с него на улицата, няма да заподозреш нищо. Ако бе имал възможност да продължи още дълго, Бъди щеше да се превърне в супер чудовище. Имаше качества, ако мога да се изразя така, но всъщност бе прекалено безразсъден.

— Откъде тази способност да говорите толкова хладнокръвно?

— Допуснеш ли емоциите да се намесят, мигом попадаш в неизгодно положение. Мъжът, който ви се обади, не би допуснал да прояви емоции, защото те само биха му пречили. Той ще следи всяка ваша емоция. Това е част от насладата му да се чувства могъщ. — Поклати глава. — Не допускайте да долови страха ви. Ще се опияни.

— Не се страхувам от него.

Той я изучи внимателно.

— Вярвам ви. Но защо не ви е страх от него? Би трябвало да се страхувате. Всеки се страхува да умре.

Тя не отговори.

— Но може би вас не ви е страх — промълви той бавно.

— Имам същото чувство за самосъхранение като на другите хора.

— Надявам се да е така. — Стисна устни, преди да продължи: — Послушайте ме, не подценявайте този човек. Той знае прекалено много. Може да е всеки — чиновник в телефонна компания, полицаи, контролиращ скоростта по пътищата; адвокат, който има достъп до съдебните архиви. Не забравяйте, отдавна се занимава с това.

— Как да го забравя? — Погледът ѝ се насочи към черепа. — Трябва да продължа с работата си.

— Явно това е намек да си вървя. — Спиро тръгна към вратата. — Съобщете ми, когато свършите.

— Непременно.

Вече го бе изключила от съзнанието си и започна да съединява обозначенията.

Джо Куин чакаше до колата на Спиро.

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

— Не очаквах да се отдалечиш много. — Спиро го последва и двамата заобиколиха сградата. — Не биваше да я оставяш сама.

— Не съм я оставял сама. Държах къщурката под око. — Отклони се от алеята и навлезе в храстите. Приклезна. — Виждаш ли тези следи? Някой е бил тук.

— Това не е отпечатък от стъпки.

— Не. Заличил ги е. Но тревата е прекършена. Опитал се е да я поизправи, но е бързал.

— Много добре. — Спиро трябваше да се досети, че Куин ще забележи всяка следа. Беше изключително наблюдателен, а обучението му като „тюлен“ бе превъзходно. — Намирисва ти да е от нашия човек ли?

— Не се сещам кой друг ще се опита да скрие факта, че е бил тук.

— Според теб я наблюдава, а?

Куин вдигна глава и се загледа към гората.

— В момента — не. Там няма никого.

— Долавяш го, така ли? — попита Спиро леко присмехулно. — Като шесто чувство.

— Нещо подобно. — Усмихна се криво. — Нищо чудно да е от индианската кръв във вените ми. Дядо ми е бил от смесен брак.

А защо да не се дължи на обучението му като „тюлен“? Учета ги да откриват и унищожават.

— Очевидно си очаквал да намериш следи, иначе нямаше да ги търсиш.

— Той се държа отвратително с нея. Искаше да я нарани. Мина ми през ума, че ще се опита да ѝ причини болка. — Изправи се и отстъпи крачка. — Или е искал да е сигурен къде се намира тя. Но във всички случаи е идвал. Изпрати екип тук да потърси някакви улики.

— Слушай, прекалено сме заети в Таладега. Докарай от твоите хора.

— Няма да предприемат нищо, докато не се убедят, че е наложително да се намесят, а няма да бъдат убедени, преди Ив да приключи с възстановката. Едва тогава не биха отказали да се намесят заради репутацията на Ив.

— Искаш да кажеш, че дотогава ще разчиташ на мен. В такъв случай не е ли по-добре да ме помолиш, вместо да ми нареждаш?

— Моля те — процеди Джо.

Спиро се усмихна.

— Прекалено лесно се предаде. И без това щях да изпратя екип.

— Копеле.

— Просеше си да ти натрия носа. — Извърна се. — Чарли ще бъде тук довечера. Разбрах, че си се притеснявал.

Джо присви очи.

— Искат ти се да се притеснявам. Не успях да се свържа с Катър и те потърсих. Не ми отговори на мобилния, тогава звъннах на шериф Бозуърт, той ме осведоми, че си прекалено зает, за да говориш.

— Така беше. Гробовете не бяха снимани от въздуха, а без такива снимки, знаеш, няма как да се разбере дали е налице някаква свързаност помежду им. Бях зает с координирането на снимките.

— Толкова зает, че нямаше две минути за разговор ли? По-скоро си искал да се поизпотя.

— Тревогата държи човека нащрек. А на теб ти е необходимо да си нащрек.

— Още нещо. Не съм убеден, че Картър е най-подходящият агент да пази Ив. Не ме впечатлява особено.

— Не е типичен представител на ФБР, ако това имаш предвид. Не е циник и е повече ентузиазизиран, отколкото методичен. Дяволски трудно ми бе да ги убедя да го вземат в отдела, но това не означава, че не е добре подготвен. Пък и свеж поглед вижда онова, което уморените очи пропускат. Добре ще се справи със задачата. Дал съм разпореждане други трима агенти да дежурят и да патрулират в гората наоколо. Ще докладват на Чарли. Доволен ли си?

— По дяволите, не.

— Не? Ти вероятно искаш цял батальон.

— Колкото по-малко са пазачите, толкова по-вероятно е маниакът да се появи.

Спиро го изгледа право в очите.

— Така е. Ще осигуря достатъчно хора да я пазят, но не и толкова много, че да го обезкуражат.

— Предпочиташ да я изложиш на риск, така ли?

— Не говори глупости. Тя е прекалено ценна. Може да се окаже единствената ни следа.

— Отговори ми.

— Трябва да хвана този негодник, Куин. Няма да рискувам да ми се изплъзне. Присмей ми се, твоя воля, но след тези дни в Таладега, докато гледах гробовете, започна да ми се струва... — Млъкна и сви рамене. — Искам да го заловя.

— А Ив?

— Тя е просто една жена. Би ли могъл някой да предвиди още колко хора ще убие, ако този път не го заловим?

— Ти си гадно копеле.

— Така е, но ако искаш да хванем този убиец, заложи на мен. Няма да се откажа, докато не го спипам. — Тръгна да се отдалечава, но спря. — Знаеш ли, не ми харесва отношението на Ив Дънкан.

— Съжалявам. Тя се скъсва от работа, за да направи възстановката на черепа.

— Не, не. Нямах това предвид. — Спиросе намръщи. — Тя не се страхува от него. Това няма да му допадне. Само ще се ядоса и ще прояви по-голяма решителност да я пречупи. Ако не успее с нея, ще се насочи към някого, на когото тя държи.

— Снощи упражних известен натиск по телефона и осигурих двадесет и четири часова охрана за майка й.

— Правилно си постъпил.

— Но не казах на Ив, както няма да й кажа и за патрула около къщурката, така че нека твоите хора не тъпчат наоколо като слонове. Тя е твърде заета с работата си и едва ли ще ги забележи, но така или иначе се притеснява за много неща.

— Много си загрижен за нея.

— Съвършено прав си. Не забравяй това, Спиросе. Защото ако онзи негодник по някакъв начин стигне до нея и вината за това е твоя, тя няма да е единствената жертва.

Чарли Катър пристигна в къщурката четири часа по-късно.

— Съжалявам за закъснението. — Направи гримаса. — Възнамерявах да съм тук преди час, но се наложи да тръгна от Куантико късно. Изчаках да получа анализа, а той се позабави.

Ив отмести поглед от черепа.

— Какъв анализ?

— От ПОН — Програмата за определянето на насилието. Това е разпространена в цялата страна база данни — вписват се всички налични факти за особено жестоко престъпление и после се търсят други сходни прояви сред засечените престъпления през определен период.

— Не знаех, че Спиро е наредил да бъде направен такъв анализ — обади се Джо.

— Направи го и докладвахме на ПОН за намерените трупове, за да улесним търсенето. Чакаха последния доклад, но той се загубил някъде по бюрократичната машина. Намерих го едва когато тръгнах от Таладега и затова лично го занесох в Куантико.

— И за какъв период от време наредихте на компютъра да търси? — попита Ив.

— Тридесет години, за да сме по-сигурни.

Тя го погледна смаяно. Тридесет години?

Чарли се обърна към Джо.

— Помолих ги да ми звъннат тук с резултатите. Ще стоя отвън в колата си. Нали ще ми съобщиш, когато се обадят?

— Защо не останеш тук? — попита Ив.

Чарли поклати глава.

— Спиро ми нареди да пазя отвън. Няма да е доволен, ако разбере, че стоя на топло вътре. — Ухили се. — Щях да им кажа да ми звъннат по мобилния, но реших да използвам позвъняването като предлог да вляза вътре да се постопя. — Отиде до статива. — Доста си напреднала с работата. Още колко време ти трябва?

Тя сви рамене.

— Зависи как върви.

— В Куантико правят какви ли не компютърни изображения, но това тук е някак по... лично.

— Така е.

— Изглежда толкова крехко. Горкото дете. Господи, страшно ме натъжава. Не знам как го понасяш.

— Точно както ти понасяш нещата, с които се сблъскваш всеки ден. Това ми е работата.

— Човек да го е страх да има деца. Някои от колегите в отдела не изпускат своите от очи. Видели са какво ли не и ги е страх. И аз вероятно ще изпитвам същото, когато бебето...

— Ще ти съобщя, когато звъннат — прекъсна го Джо. — Ив трябва да работи.

Джо съзнателно се държа грубо. Думите на Чарли не бяха обмислени и можеха да я наранят, даде си сметка Ив.

— Да, да — смънка Чарли и се отправи към вратата.

— Благодаря. Ще се видим по-късно.

— Нямаше нужда да го изхвърляш така — обърна се Ив към Джо. — Не искаше да каже нищо лошо.

— Говори твърде много.

— Просто е прекалено млад. Харесвам го. — Обърна се към статива. — Едва ли ще открият нещо чрез ПОН. Вече десет години не са заловили този тип.

— Значи е крайно време да го пипнат.

Джо седна на дивана и взе книга.

— Давам ти един час, после спираш, за да хапнеш. Не приемам никакви възражения.

— Ще видим.

— Никакви възражения.

Тя го погледна. Изглеждаше непоклатим като предмет, който не може да бъде преместен.

И какво толкова? Един предмет, който не може да бъде преместен, понякога действа страшно успокояващо в този жесток свят.

— Добре — прие тя. — Никакви възражения.

Логан звънна, докато Ив вечеряше.

— Получих двете ти съобщения. Обикалях острова, за да го подготвя за зарязване. Утре летя за Монтрей.

— Не ми каза, че ще напускаш острова.

— Той вече не е същият. Време е да се завърна в действителния свят. — Направи пауза. — По черепа ли работиш?

— Не на момиченцето. Намерихме момченце.

— Нали щеше да възстановяваш... Защо, по дяволите, си още там тогава?

— Случиха се разни неща.

— Криеш нещо от мен, по дяволите.

Съзнаваше отлично, че ако сподели всичко случило се, той ще пристигне незабавно.

— Ще получа черепа на момиченцето. Първо трябва обаче да обработя този.

Тишина.

— Не ми харесва. Много неща премълчаваш. Ще отлетя за Монтрей тази вечер вместо утре. Ще ти се обадя веднага щом пристигна.

— Логан, желанието ти да ми помогнеш, е чудесно, но този път не си в състояние да направиш нищо.

— Ще видим — изсумтя той и затвори.

— Тук ли ще дойде? — попита Джо.

— Не, ако успея да го предотвратя. Не искам да е близо до убиеца.

Той свъси вежди.

— Проявяваш малко повече загриженост, отколкото ми допада.

— Не ме интересува. Логан е страхотен човек и мой приятел. Всеки го е грижа за приятелите му. — Нарочно впи очи в неговите. — Ти не постъпваш ли по същия начин, Джо?

— Добре, обори ме — намръщи се той и смени темата. — Искаш ли десерт? Има сладолед.

Същата вечер към осем часа се звънна по мобилния телефон на Ив.

Тя се напрегна. Звънеше нейният телефон, а не апаратът в къщурката. Възможно е да е майка ѝ. Или пак Логан. Не е задължително да е онова чудовище.

Джо вдигна телефона, който беше оставила на масичката след разговора с Логан.

— Искаш ли да се обадя аз?

Тя поклати глава.

— Дай ми го. — Натисна бутона. — Ало.

— Бони чака да дойдеш да я вземеш.

Ръката ѝ стисна още по-здраво слушалката.

— Глупости.

— След всички години, през които я търсеше, вече си доста близко. Жалко, че ще се провалиш. Приключи ли с черепа на момченцето?

— Откъде знаеш, че работя...

— О, следя те внимателно. В края на краищата имам несекващ интерес. Не ме ли усещаш, когато стоя зад теб? Наблюдавам през рамото ти как работиш по черепа.

— Не.

— А би трябвало. И скоро ще го усетиш. Кое от момчетата е?

— Защо да ти отговарям?

— Всъщност няма значение. И без това само бегло си ги спомням. Бяха като две изплашени пиленца. Не като твоята Бони. Тя никога...

— Негодник. Според мен не ти стиска да убиеш когото и да било. Дебнеш наоколо, обаждаш се анонимно по телефона, заплашваш и се опитваш...

— Анонимно ли? Това дразни ли те? Наричай ме Дом, ако желаеш. Какво значи някакво си име? Розата, дори да се наричаше по друг начин, пак щеше да ухае...

— Едно-единствено нещо ме дразни: въобразяваш си, че си в състояние да ме изплашиш с жалките си номера.

— А сега ти се опитваш да ме раздразниш. — Засмя се с наслада. — И май успяваш. Колко свежо. Само доказва колко бях прав да избира именно теб.

— Измъчваше ли всички онези хора в Таладега, преди да ги убиеш?

— Не. По онова време щеше да е неразумно.

— А сега си позволяваш да се държиш неразумно, така ли?

— Сигнал съм до момент, когато съм готов да предприема известни рискове, за да направя живота по-интересен. Беше неизбежно.

— Защо избра мен?

— Защото се нуждая нещо да ме пречисти. Щом видях снимката ти във вестника, разбрах, че ти си този човек. Погледнах лицето ти и

улових всички емоции и терзания, натрупани в душата ти. Въпросът е да накарам тези емоции да избликнат. — Замълча. — Представяш ли си каква експлозия ще е това и за двама ни?

— Ти си луд.

— Напълно възможно. По твоите стандарти. Науката е постигнала голям напредък в изучаването на психиката на убиеца. Причините, ранните признаци, начините да оправдаваме убийството.

— Ти как го оправдаваш?

— Не го оправдавам. Задоволявам се с получената наслада. Наскоро чух, че през последните десет години безпричинните убийства са скочили поне с двадесет и пет процента. А аз започнах далеч преди това. Като че ли обществото най-после ме догонва, не смяташ ли? Може и всички вие да полудявате, Ив.

— Глупости.

— Тогава защо допускате да продължавам да убивам? Мислила ли си някога, че вероятно никога не сме се отърсили докрай от пещерните си инстинкти? Жаждата за кръв, стремежът за надмощие, крайното насилие. И вероятно дълбоко в сърцата си всички вие копнеете да сте като мен. Никога ли не си изпитвала желание да ловуваш, да преследваш?

— Не.

— Ще го изпиташ. На Куин му е познато. Той е ловец. Притежава инстинкта. Попитай го дали сърцето му започва да бие по-честено, когато наближи моментът да убива.

— Джо не е като теб. Никой не е като теб.

— Благодаря. Приемам го като комплимент. Време е да приключваме. Просто исках да се свържа с теб. Важно е да се опознаем взаимно. Ти не се страхуваш от неизвестното.

— Не се страхувам от теб.

— И това ще стане. Но явно се налага да се потрудя, за да го постигна. Няма проблем. По друг начин не би ме задоволило. — Направи пауза. — Липсваш на Бони. Редно е да сте заедно.

Затвори.

Разкъсваше я болка. Дяволите да го вземат. Защо каза тези последни думи? Натисна бутона за изключване и погледна Джо.

— Искал просто да се свърже с мен. Мръсникът желае да се страхувам от него.

— Тогава се преструвай на изплашена. Не го предизвиквай.

— В никакъв случай.

Джо се усмихна едва-едва.

— Бях длъжен да опитам. Разбра ли нещо, което да използваме?

— Името му било Дом. Убива повече от десет години и го прави заради удоволствието. Аналитичен е спрямо себе си и света като цяло. Умен е, както подозирахме. — Обърна се отново към статива. — Ще го запишеш ли, за да го предадеш на Спиро? Трябва да се залавям за работа.

— Няма да ти навреди малко почивка.

— Напротив — срязва го тя свирепо. — Няма да допусна онзи негодник да попречи на съсредоточаването ми. Искане да ме контролира, а аз, до дяволите, няма да му позволяя. Няма да отговоря на нито едно негово очакване.

Застана пред черепа. Ръцете ѝ леко трепереха. Трябваше да ги овладее. Наближаваше заключителният етап. Нищо не биваше да пречи на скулптирането ѝ. Трябваше да е хладнокръвна и съсредоточена.

Не ме ли усещаш, когато стоя зад теб? Наблюдавам през рамото ти как работиш по черепа.

Потисна импулса да обърне глава. Никой не се взираше в гърба ѝ или през рамото ѝ. Никой, освен Джо не стоеше зад нея.

Допусне ли Дом да ѝ повлияе, като разпали въображението ѝ, това би било победа за него. Трябваше да го изключи от съзнанието си. Да мисли за момченцето, а не за чудовището, което го е убило.

Оказа се по-жилава, отколкото Дом предполагаше. През тялото му премина тръпка на възбуда. Щеше да го накара да се напъне, да се поти за всеки грам емоция, който изтръгва от нея.

Не се изненада истински. Очакваше подобна реакция. И с радост я приемаше. Ще го принуди да се рови по-дълбоко, за да успее да я разтърси.

Вече имаше идея как да го постигне.

Запали двигателя на колата, напусна паркинга на супермаркета и пое към Атланта.

ГЛАВА 5

5,40 часът

Приключи. Оставаха само очите. Посегна към мострите на очи върху работната си маса.

Кафявото бе най-разпространеният цвят на очи и при реконструиране тя почти винаги го използваше. Постави стъклените очи в гнездата и отстъпи назад.

Ти ли си, Джон Девън? Справих ли се достатъчно добре с работата, за да те прибера у дома?

— Искаш ли вече снимката? — попита Джо тихо.

Бегло бе долавяла, че той седи на дивана през цялата нощ и изчаква.

— Да.

Той се изправи и отвори големия плик върху масичката. Остави едната и ѝ донесе другата.

— Тази ти трябва, струва ми се.

Тя се вгледа във фотографията, без да я докосва. Той грешеше. Тя не я искаше.

Поеми я. Отведи го вкъщи.

Посегна и взе снимката. Трябваше да сложи сини очи, даде си сметка тя. Всичко друго съвпаднаше.

— Той е. Джон Девън.

— Да. — Взе снимката и я хвърли върху работната маса. — Ще се обадя на Спиро веднага след като те сложа да легнеш.

— Аз ще му се обадя.

— Млъкни. — Дръпна я за ръката и я повлече стаята и по коридора. — Аз ще свърша тази работа. Ти приключи със своята задача.

Да, беше приключила. Джон Девън бе намерен и това означаваше...

— Престани да мислиш — скастри я Джо и грубовато я бутна на леглото. — Знаех какво ще започне да те яде, щом свършиш. Но, по

дяволите, сега трябва да си починеш.

Изчезна в банята и излезе с влажен пешкир. Седна до нея и започна да бърше глината от ръцете ѝ.

— Добре е да взема душ.

— След като се напиш.

Остави пешкира на тоалетката, накара я насила да легне и я зави.

— Опасявах се, че ще се окаже той — прошепна тя. — Много ми се искаше да се окаже Джон Девън, но същевременно се страхувах.

— Знам. — Загаси лампата в банята, седна до Ив и взе ръцете ѝ в шепи. — Но не бе готова да се откажеш, нали?

— Не можех. Нямаше начин. И ти го знаеше.

Леко стисна ръцете ѝ, това бе единственият му отговор.

— Щом това е Джон Девън, излиза, че онова чудовище вероятно казва истината. Вероятно не Фрейзър е убил Бони.

— Възможно е, но не е задължително. Само защото Дом е убил едно от децата, които според твърденията на Фрейзър са негово дело, още не значи, че Дом е убил всичките.

— Но сега шансовете Дом да е убил Бони са по-големи.

— Не знам, Ив — промълви Джо уморено. — Просто не знам.

— И е възможно още да държи костите ѝ. Онова момиченце може да е малката ми Бони. Не му стига, че я е унищожил, ами сега я държи и като трофей.

— Държи костите ѝ за примамка.

— Адски ми е гадно, като си представя, че това чудовище е при нея. Адски.

— Шшт... Не мисли за това.

— И как според теб мога да престана?

— По дяволите! Откъде да знам? Но го направи. — Замълча за миг. — Той иска именно това. Да те контролира. Подстави си каква наслада ще му донесе представата как лежиш тук и страдаш заради нещо, извършено от него. Заспи и по този начин ще измамиш кучия му син.

Джо беше прав: тя постъпваше точно според желанията на Дом.

— Извинявай. Не исках да рухна. Вероятно съм уморена.

— Никак не е чудно.

— Объркана съм. Трудно ми е да не... Исках да я прибера вкъщи, но не като...

— Ще се заловиш с тази работа, след като се напиш.

— И ти не си спал.

— Откъде знаеш? Съмнявам се, че изобщо си подозирала за присъствието ми на планетата, докато работеше върху момченцето.

— Не е вярно.

— Нима?

— Винаги усещам присъствието ти. То е като... — Трудно й бе да обясни. — Все едно имаш стар дъб в градината си. Дори да не му обръщаш внимание, никога не забравяш истински, че е там.

— Май ме обидиха. Дърво? Дърво ли ме нарече?

Не. Ако й напомняше дърво, то бе, защото й осигуряваше подслон и закрила и проявяваше търпение.

— Много си умен. Как не се сетих, че няма да успея да те излъжа?

— И не съм толкова стар.

— Но достатъчно. — Усмихна се, даде си сметка Ив. Само преди малко изпитваше болка, а сега вече се чувстваше по-добре. Джо винаги я караше да се чувства по-добре. — Вече съм наред. Не е нужно да стоиш при мен.

— Ще поостана. Вероятно си изпаднала в истерия, за да ме наричаш дъб. Единственият начин да се отървеш от мен е да заспиш.

Вече я налягаше дрямка. Нямахте нищо страшно в момента да остави нещата такива, каквито са. Джо е до нея и пропъжда мрака.

— Това ми напомня пътуването до остров Къмбърленд, след като ексекутираха Фрейзър. Помниш ли? По същия начин държеше ръцете ми и ме караше да говоря, говоря...

— А сега се опитвам да те накарам да млъкнеш.

За миг тя остана смълчана. После промълви:

— Той започва да ме плаши, Джо.

— Няма от какво да се страхуваш. Няма да допусна нищо да ти се случи.

— Не очаквах да се изплаша. Отначало само се ядосвах, но той е умен и желанието да ме убие не стои на първо място. Стреми се да ме принуди да се почувствам... Иска истински да ме нарани. Изпитва необходимост да го стори.

— Така е.

Внезапно я осени мисъл.

— Мама?

— Охраняват я. Погрижих се да не успее да я докосне.

Изпита облекчение.

— Наистина ли?

— Стори ми се логичен ход. Не е зле за едно дърво, какво смяташ?

— Не е зле.

Щом майка ѝ е в безопасност, основното оръжие на Дом е отнето. Няма да успее да нарани Ив чрез някого, когото тя обича.

Как ли пък не! Та той още държи Бони!

Но Бони е мъртва. На Ив ѝ призляваше от мисълта, че той държи костите на Бони, но нямаше начин вече да нарани дъщеря ѝ. Може да нарани единствено Ив, а тя ще крие от него колко е уязвена.

— Всичко е наред. Майка ти е в безопасност — увери я Джо. — Няма причина да се безпокоиш.

Но тя определено се безпокоеше. И нямаше начин Джо да не го долавя. Но не заради майка си. След като Джо твърди, че майка ѝ е в безопасност, значи е така. Но Ив просто...

Да забрави за момента. Да заспи, а когато се събуди, ще измисли как да хване негодника и да прибере Бони вкъщи. Той не е непобедим. Допусна грешка, когато потърси контакт с Ив. Няма начин да я нарани истински. Няма причина да се чувства неспокойна.

Казваше се Джейн Макгиър и беше на десет години. Дом я забеляза преди няколко дни — обикаляше с колата по-бедните жилищни квартали в южната част на града. Първоначално го привлече червената ѝ коса, а после излъчването на независимост и дързост. Ходеше по улиците сякаш предизвикваше света да ѝ се изпречи на пътя. Съвсем не бе кротко пиленце.

Дали е достатъчно дръзка, за да допадне на Ив Дънкан? Нейната дъщеря бе съвършено различна. Но пък Бони Дънкан не бе израснала в четири различни приемни семейства на временни настойници като Джейн Макгиър. На Бони не ѝ се бе налагало да се учи да живее по законите на улицата.

Тръгна бавно след хлапето. То очевидно отиваше някъде, имаше цел.

Изведнъж се шмугна в алея. Дали да я последва и да рискува тя да го види? Опасността не бе чак толкова голяма. Както обикновено, когато тръгваше да преследва, си бе дал труда да се дегизира.

Паркира колата и слезе. Момиченцето му се струваше подходящо. Трябваше да се увери, че не греши.

Кучи син. Скапанякът отново я следи.

Е, нека, помисли си Джейн троснато. Той е само поредният извратен старец. Такива като него се навъртаха около училището и подкарваха колите си бързо, ако Джейн се развиваше, за да привлече вниманието на учителката. Познаваше тази алея и можеше да тича побързо от него, ако се наложи да бяга. Вчера го забеляза, когато започна да я следи, и не свърна от улицата.

Но днес няма да постъпи така.

— Тук съм, Джейн.

Видя Майк, клекнал в големия картонен кашон до тухлената стена. Изглежда му беше студено. Снощи сигурно е спал в кашона. Обикновено постъпваше така, когато баща му се връщаше вкъщи. Лош късмет, че пустият му кучи син е избрал да се прибере през януари, когато е толкова студено.

Бръкна в джоба на якето и му подаде откраднатия сутринта от хладилника на Фей сандвич.

— Закуската. Малко е поизсъхнал, но не успях да намеря друго.

Видя го как лакомо гълта храната, после хвърли поглед през рамо.

Перверзникът се шмугна в сенките на контейнера за боклук. Подходящо място за него.

— Хайде, време е да вървим на училище — подкани тя Майк.

— Няма да дойда.

— Ще дойдеш, разбира се. Да не искаш да пораснеш глупав като баща си?

— Няма да дойда.

Тя извади най-силния си коз:

— Там е топло.

Майк премисли и се изправи.

— Може би само днес...

Тя очакваше такава реакция. Студът и празният стомах са врагове. Самата тя бе прекарала доста нощи по алеите, докато

семейство Карбонис я приюти. Там бе домът ѝ, преди да отиде при Фей и именно там научи, че ако прави достатъчно пакости, дори парите от общината за гледане на бездомно дете няма да съблазнят „родителите“ да я задържат. От общината винаги имаха готовност да предложат друго дете, ако с някое нещата не вървят.

При Фей беше къде-къде по-добре. Макар че бе постоянно уморена и кисела, Джейн не губеше надежда един ден да я хареса... ако остане достатъчно дълго.

Погледна отново назад към перверзника. Още се криеше зад контейнерите.

— Довечера е по-добре да спиш другаде. Има едно място близо до Юниън Мишън. Ще ти го покажа.

— Бива. На училище ли отиваш? — попита Майк. — Ще те поизпратят натам.

Очевидно беше самотен. Понеже е едва шестгодишен, още не се бе научил да не обръща внимание на празнотата.

— Разбира се. Защо не?

Тя му се усмихна.

Дом не бе сигурен, докато не я видя да се усмихва.

Усмивката бе топла и сладка. Още по-привлекателна заради необичайната бдителност на хлапето и очевидната жилавост. Ако не бе забелязал размекването, нямаше да е толкова сигурен. Но сега бе напълно убеден.

Малката, Джейн Макгиър беше идеална.

— Сигурно ли е, че момчето е Девън? — попита Спиро, щом Джо отвори вратата по-късно същия следобед.

— Доста му прилича. — Джо посочи статива. — Снимката е върху работната маса. Виж я.

— Точно това ще направя. — Прекоси стаята. — Къде е госпожа Дънкан?

— Още спи.

— Събуди я. Искам да поговоря с нея.

— Гледай си работата. Изтощена е. Говори с мен.

— Трябва да... — Подсвирна леко, когато сравни възстановката със снимката. — Господи, много я бива.

— Прав си.

Хвърли снимката обратно върху масата.

— Почти ми се ще да не е той. Осъзнаваш ли какво означава?

— Да. А и Ив го знае.

— Ще се наложи да я използвам, Куин.

— Никой не може да използва Ив.

— Освен ако тя не желае да бъде използвана — уточни Ив от прага. Тръгна към тях. Очевидно току-що бе станала от леглото. Косите ѝ бяха разчорлени, дрехите — изпомачкани. — И фактът, че той е Джон Девън, не е от особено значение за вас, Спиро. И без това щяхте да се опитате да ме използвате.

Спиро погледна отново към черепа.

— Възможно е твърденията на онзи тип, че Фрейзър си е приписвал негови убийства, да са верни.

— Някои от неговите убийства — поправи го Джо. — Разполагаме само с двете момчета.

— Не са ли достатъчно? — Спиро се обърна към Ив. — Ще ми помогнете ли?

— Не. Възнамерявам да помогна на себе си. Заедно с Джо осигурете на мама безопасност и ще позволя да ме използвате за примамка.

— Няма да го допусна — намеси се Джо.

Тя не му обърна внимание, а попита Спиро:

— Той ме наблюдава, нали?

— Куин ли ви каза?

— Не. Дом знаеше за пътуването ни до Таладега. — Погледна към Джо. — И какво още?

— Някой е държал къщурката под око. Вчера накарах Спиро да изпрати екип да огледа храстите, сред които се е крил и наблюдавал.

— Благодаря за информацията.

— Е, сега вече знаеш. Пък и до неотдавна беше прекалено заета. — Усмихна се. — Не допускам да се появи, докато Чарли и другите хора на Спиро патрулират отвън, а аз съм вътре.

— Не бъди така убеден. Очевидно е отегчен, иначе нямаше да поеме толкова много рискове.

Усмивката му изчезна.

— За толкова нестабилен ли го смяташ?

— По някаква причина е напълно отчаян, според мен. Но не ми се вярва засега да направи опит да ме убие. Не и преди да получи онова, което желае.

— А когато се опита, ние ще сме насреща — обади се Спиро.

— Нима? — попита тя уморено. — Защо ще напада, ако осъзнава риска да го хванат? Ако е толкова умен, колкото мислите, ще намери начин да стигне до мен, като ви избегне. Екипът ви откри ли някакви улики вчера.

— Все още изследваме... — Спиро поклати глава. — Не. Нищо — призна.

Тя сви рамене.

— Ето за това ви говоря.

— Какво предлагате?

— Ние да вървим след него, а не да изчакваме той да тръгне след мен.

— Много по-безопасно е за вас...

На вратата се почука. Чарли се усмихваше извинително.

— Съжалявам за безпокойството, но дали вече не се обадиха по телефона? Мина повече време, отколкото очаквах.

— Никой не се е обаждал — отвърна Джо.

— Защо не питаш мен? — обади се Спиро суховато. — Не ти ли хрумна, че като по-висшестоящ ще потърсят мен?

Чарли го изгледа напрегнато.

— И обадиха ли се?

— Снощи. Ще ми изпратят целия доклад по факса в Таладега. Изненадаха се, че не съм уведомен за искането ти да влязат направо във връзка с теб.

Чарли сви устни.

— Извинявам се. Май проявих самоинициатива.

— Е, енергичността е за предпочитане пред апатията.

— Открили ли са сходни случаи? — попита Джо.

— Евентуално два. Преди три месеца са открити два скелета в Сан Лус, предградие на Финикс. Без зъби. С остатъци от восък по дясната ръка.

— На деца ли са? — попита Ив.

Спиро поклати глава.

— На възрастни. Мъж и жена.

— Аризона — промълви Джо. — Това е доста далеч.

— Кой твърди, че Дом е местно момче? — попита Спиро.

— Навъртал се е тук преди десет години — напомни Ив. — И сега е тук.

— Обществото ни е доста подвижно, а е известно, че организираните серийни убийци пътуват повече от обикновените хора. — Спиро се обърна към вратата. — При всяко положение ще изпратя човек във Финикс да провери местния полицейски архив за допълнителни сведения. Сигурно ще се наложи да съставим екип, който да действа на територията на няколко щата.

— Може ли аз да отида? — обади се Чарли.

— Не, не може — сръза го Спиро. — Оставаш тук и ще пазиш госпожа Дънкан. Няма да изпускаш къщурката от очи; кажи и на патрулиращите да са нащрек.

— Ив — обади се тя суховато. — Официалните обръщения звучат доста глупаво при създалите се обстоятелства.

— Ив — повтори Спиро и се усмихна. — Май си права, по-добре да си говорим на ти. Вероятно всички добре ще се опознаем, преди да приключи тази история. Довиждане засега. Ще ти съобщя, ако открия нещо. — На прага спря. — Стой вътре, Ив. Явно имам по-голямо доверие в моите хора и в твоя приятел Куин, отколкото ти.

Веднага щом вратата се затвори след Спиро, Чарли се ухили.

— Най-добре е да изляза. Спиро очевидно не беше във възторг от проявената от мен самоинициатива. Трябва да се сниша и строго да спазвам дисциплината, за да изкупя греха си.

Тя му се усмихна в отговор и се насочи към банята, за да вземе душ.

Финикс, Аризона. Два трупа.

Единадесет в Таладега. Два във Финикс. Колко още бе убил Дом? Как е възможно някой да избие толкова много хора и да остане човек?

Но човек ли е той? Колко зло е успял да причини, преди душата му да се изкриви и...

Побиха я студени тръпки и тя се разтрепери. *Престани*. Няма значение в какво чудовище се е превърнал Дом. Важното е да го заловят и да му попречат да убива повече.

Горещата вода обля тялото ѝ.

Ала не успя да прогони настанилия се в душата ѝ хлад.

— За бога, престани да крачиш напред-назад, Джо — възнегодува Ив. — Вече минава полунощ. Защо не отидеш да си легнеш?

— Ти си легни. Нещо съм напрегнат.

— Няма какво да ми се зъбиш.

— Напротив. Това е едно от малкото позволени ми неща. Защото иначе не ми е разрешено... — Спря изблика си. — Извинявай. Изглежда ме обзема клаустрофобия, като седя тук и очаквам нещо да се случи.

И тя се чувстваше по същия начин, но не възнамеряваше да прости великодушно на Джо за изтърваните нерви.

— След като не искаш да си легнеш, защо не свършиш нещо полезно? Занеси чаша кафе на Чарли.

— Добре, отивам.

Тя си пое дълбоко въздух, когато няколко минути по-късно входната врата се затвори зад гърба му. Никога не бе виждала Джо така избухлив. От онзи следобед беше...

Телефонът ѝ иззвъня.

— Събудих ли те? — попита Дом.

Сърцето ѝ заби учестено.

— Не спях.

— О, сигурно си поспала, след като приключи работата с малкия Джони Девън. Той се оказа, нали?

— Заявих, че няма да ти кажа нищо.

— Каква упоритост. Следователно съм отгатнал правилно. Не се и съмнявах, че ще се справиш чудесно. Очевидно много се гордееш с работата си.

— Защо ми се обаждаш?

— Важно е да поддържам връзка с теб, за да се опознаем по-добре. Не ти ли каза същото и агент Спиро? Измъкни негодника от бърлогата. Открий каквото можеш, за да помогнеш на специалистите по профили от ФБР. Така ли беше?

— Нещо подобно.

— Ще ти сътруднича. Но и ти ще трябва да ми дадеш нещо, Ив. Искам твоя психологически портрет, Ив.

— Ти вече знаеш доста неща за мен.

— Не ми е достатъчно. Кажи например вярваш ли в прераждането?

— Какво?

— Прераждането. Милиони вярват в прераждането. Колко утеха носи такава мисъл. — Изхили се. — Стига да не се появиш отново като хлебарка.

— За какво говориш?

— Но не ми се вярва Господ да допусне твоята Бони да се прероди в хлебарка, нали?

— Млъкни.

— Заболя те, а? Почти го усетих. Хубавата малка Бони...

Наистина я заболя. Налудничавата представа ѝ подейства разтърсващо. Глупаво е да допуска да я наранява. И е още по-глупаво да му даде да разбере, че я е наранил.

— Не ме заболя. Защо да ме заболи? Не вярвам в прераждането.

— Все пак помисли по въпроса. Както вече казах: понякога носи голяма утеха. Аз лично доста мисля за него напоследък. Запозната ли си с Библията?

— Донякъде.

— Не е любимата ми книга, но в нея има някои уникални идеи. Една ми е особено забавна. Битие 2:22.

— Не знам какво гласи.

— Ще ти кажа. Но първо излез пред, входната врата и вземи подаръка ми.

— Подарък?

— В лявата част на верандата е. Не успях да приближа до входната врата и да го оставя, защото онзи агент от ФБР бди зорко наоколо.

Тя навлажни устни с език.

— Какъв е подаръкът?

— Иди и го вземи, Ив. Ще те изчакам.

— Би било много глупаво от моя страна да изляза навън, след като ти ме съветваш. Откъде да знам, че не ме причакваш?

— Знаеш, че не е така. Още не съм готов да те нараня. — Замълча. — Но не обещавам, че няма да нараня Куин, ако го повикаш. Това е наша малка тайна. Иди вземи подаръка.

Тя тръгна към вратата.

— Послуша ли ме?

— Да.

— Добре. Слушай сега: твърдят, че душите на жертвите на насилие са неспокойни и се завръщат на земята по-бързо от другите. Значи Бони се е преродила веднага.

— Негодник.

— Убих я преди десет години, нали? Следователно търсим десетгодишно дете. Независимо дали момиче или момче. — Изхили се. — Нали се отказахме от хлебарките? При входната врата ли си вече?

— Да.

— Погледни през прозореца и ще видиш якия си пазач, седнал в колата си до езерото. Там беше, когато оставих пакета ти преди няколко часа.

Тя погледна през прозореца. Чарли не беше в колата. Стоеше отвън и говореше с Джо.

— На верандата ли си сега?

— Не.

— Страхуваш ли се от мен, Ив? Не искаш ли да узнаеш какво има в пакета?

— Не се страхувам от теб. — Отвори вратата. Беше само по стара тениска и студеният вятър обгърна голите й крака. — Сега вече съм на верандата. Къде е проклетият пакет?

— Ще го видиш.

Наистина го видя; малка кафява картонена кутия в самия ляв край на верандата.

— Куин би ти казал, че е глупаво да го приближаваш. Не е изключено да се окаже бомба или да съм поставил я газ, я отрова в кутията. Но ти знаеш, че не искам да пострадаш или да загинеш.

Знаеше го. Приблужи се към кутията.

— А защо да не желая точно това? Ами ако в момента те причаквам в сянката на верандата? Виждаш ли някакви подозрителни сенки, Ив?

— Не. Къде си?

— Но на верандата е толкова тъмно, че няма никакви сенки, нали?

Тя спря пред кутията.

— Ив?

Джо се бе извърнал, докато говореше с Чарли, и я видя.

— А може би съм в колата си на километри далеч. Кое би приела за истина?

Тя приклепна до кутията.

— Ив!

Отвори я.

Нещо твърдо и бяло проблесна вътре. Гласът на Дом прошепна нежно в ухото ѝ:

— „И създаде Господ Бог от реброто, взето от човека, жена, и я заведе при човека.“ Битие 2:22.

— Какво правиш, по дяволите?

Джо бе до нея и се опитваше да я отдръпне от кутията.

Тя го отблъсна.

— Остави ме на мира.

— Господ и аз имаме много общо. Ако вярваш в прераждането, тогава, като съм убил твоята Бони, аз, подобно на Господ, съм създал чисто ново човешко същество. Макар да не я създадох точно от реброто на Бони, надявам се да оцениш символиката. — Замълча. — Между другото, името ѝ е Джейн.

Затвори.

Телефонът се плъзна от ръката ѝ. Тя се вторачи в кутията.

— Не я докосвай — нареди Джо.

— Ще се обадя на Спиро да изпрати екип, за да я проверят — пое инициативата Чарли и хукна надолу по стълбите към колата.

— Дом ли беше? — попита Джо.

Тя кимна.

— Каза ли ти какво е това?

Тя отново кимна. Толкова дребно...

Посегна и го докосна с пръст. Гладко...

По страните ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Ив.

— От Бони е. Реброто е на Бони.

— По дяволите! — Джо я взе на ръце и я отнесе вътре. — Кучи син. Мръсник.

— Бони...

— Шшт... — Седна на дивана и я залюля. — По дяволите, защо не ми се обади?

— Реброто е на Бони...

— Защо да не е от животно? Защо да не те лъже?

Тя поклати глава.

— Бони...

— Чуй ме. Иска да те нарани.

И успя. Господи, как успя. Цялото ѝ тяло се раздираше от болка. Снощи си повтаряше, че той не разполага с истинско оръжие срещу нея, че е в състояние да контролира... По дяволите, не можеше да спре да плаче.

И не можеше да престане да мисли за онази малка част от тялото на Бони в кутията.

— Иди го донеси.

— Кое?

— Там е... студено.

— Ив — прошепна Джо нежно, — това е улика. Не бива да...

— Допускаш ли, че някога ще остави улика? Иди го донеси.

— Дори да е на Бони, тя не би усетила никаква...

— Държа се неразумно, знам, но не искам да е там, отвън, на студеното... Боли ме. Внеси я вътре.

Джо изруга тихо и стана. След миг се върна с кутията.

— Няма да гледаш какво има вътре. — Прекоси стаята и пхна кутията в чекмедже на работната маса. — И това заминава в лабораторията за анализи.

— Добре.

— Престани да плачеш, по дяволите.

Тя кимна.

— О, Господи. — Падна на колене пред нея и я взе в прегръдките си. — Убиваш ме. Моля те, престани да плачеш.

— Извинявай. Наистина се опитвам да спра. От шока е. Не очаквах... — Преглътна. — Той постигна реакцията, която искаше от мен, нали?

— Какво ти каза?

Тя поклати глава.

— Не сега. Дай ми минутка.

Прегърна я още по-силно.

— Ще ти дам толкова време, колкото ти е нужно. Десет години, ако се налага. Защо не? По дяволите, вече ти посветих толкова.

За какво говори? Тя не разполага с десет години. Възможно е въобще да не разполага с никакво време. Зарови лице в рамото му; опитваше се да преодолее ужаса от видяното в кутията, но съзнаваше, че ѝ предстои още по-голям ужас.

— Каза, че...

Не бе в състояние да продължи. Поне не сега.

Името ѝ е Джейн.

— Какви са тези глупости? — изсумтя Джо. — Какво прераждане?

— Говореше ли като човек, който си вярва? — обърна се Спиро към Ив.

— Не истински.

— Значи те е манипулирал.

— Искаше да му повярвам. — Усмихна се горчиво. — Така е доста по-забавно за него.

— Знае, че си прекалено интелигентна, за да приемеш сериозно подобни глупости — обади се Джо.

— Но знае също колко държа на децата. — Стисна отпуснатите си в скута ръце. — И костите не се оказват достатъчни за него. Ами ако вече е избрал следващата си жертва? Ако успее да ме направи съучастник в убийството? Причина за осъществяването му?

— Умно — промърмори Спиро.

— Добре е, че го приемаш така спокойно — отбеляза Ив сухо. — Аз не намирам от какво толкова да се възхищавам у този негодник.

— Не му се възхищавам, а оценявам способностите му. Пък и всичко, което казваш, са само догадки.

— Дал си е доста труд, за да ми подхвърли кутията!

— И това ти причини голяма болка. А на него изглежда му носи удовлетворение.

Тя поклати глава.

— Това е само началото. Нанесе удар с Бони. Вторият бе заплахата за друго момиченце. И се опита да обвърже двете деца в съзнанието ми.

— Успя ли? — попита я Спиро.

— Не, разбира се.

Спиро присви очи и я изгледа изпитателно.

— Дори съвсем мъничко?

Тя сведе очи.

— Няма да му позволя да направи това с мен.

— Надявам се.

— Трябва да я намерим. Трябва да намерим това малко момиче.

— А ако тя изобщо не съществува? — намеси се Джо.

— Съществува.

— Ако съществува, може вече да я е убил.

Тя поклати глава. Не ѝ се вярваше.

— Според мен, не е.

— Незабавно ще изпратя съдържанието на кутията за анализ и ще се обадя — заяви Спиро делово. Обърна се към Джо. — Искам да разбера как Дом е успял да стигне толкова близо до къщата.

— Защо смяташ, че не си задавам същия въпрос милион пъти? Не биваше да се случи, но стана. Нужни са повече пазачи около Ив.

— Езерото се вие като змия. Никой не е в състояние да попречи на някого да вземе кану, да стигне до някое заливче и да проникне до къщата. За да се наблюдава цялата брегова ивица, са нужни агенти, които да образуват трикилометрова верига.

— Поне докарай тук един камион оборудване, та да проследим обажданията му до Ив.

— Не знам каква ще е ползата — промърмори Спиро, — но съм съгласен...

— Не — възрази рязко Ив.

Двамата я изгледаха.

— Разбере ли за опитите ни да проследим телефонните му обаждания, няма да звъни повече. Трябва да говоря с него.

Джо изруга тихо.

— Знаеш, че трябва, Джо.

— По дяволите, той наистина те е оплел в мрежите си.

— А какво ще стане, ако не се обади? — попита Спиро.

— Ще се обади. И то скоро. — Вирна брадичка. — Иска да науча кое е момиченцето.

— Ти знаеш коя е. Нали ти е казал името и възрастта ѝ.

— Подхвърли го, колкото да ме раздразни. Стига ми, за да се тревожа, но е недостатъчно, за да я открия. А ние трябва да я открием.

— Тогава отговорността да накараш Дом да ти съобщи повече е твоя — отбеляза Спиро.

Отговорността е нейна. Дом искаше точно това — тя да е отговорна за живота на детето. Да се опита да спаси момиченце, което дори не познава.

Името ѝ е Джейн.

И е само на десет години. Прекалено малка, за да знае как да се бори срещу чудовището, което я преследва. Едно малко момиче. Толкова безпомощно...

Юмрукът на Джейн се заби в носа на Чанг и рукна кръв.

— Върни ми я.

Чанг изпищя и се хвана за носа.

— Фей, Джейни ме удари. Нищо не ѝ направих, а тя ме удари.

— Джейн, престани — провикна се Фей от кухнята. — А ти, Чанг, стига си хленчил.

— Върни я.

— Крадла. Мошеничка. — Чанг отстъпи. — Ще на Фей и тя ще те натика в затвора.

— Върни я! — Удари го в корема и сграбчи ябълката, която падна от ръката му. Почти прекоси стаята, когато Фей извика:

— Спри на място, Джейн.

Въздъхна и спря. Лош късмет. Само още няколко секунди и щеше да изхвърчи през входната врата.

— Открадна ябълка от хладилника. През последните два дни краде разни неща оттам. — Чанг се усмихна злорадо. — Ще кажеш ли да я арестуват, Фей?

— Какви неща? — попита Фей.

— Храна. Видях я как вчера напъха сандвич в чантата си.

— Истина ли е, Джейн?

Момичето не отговори.

— И ме удари.

— Млъкни, Чанг. За бога, по-висок си от нея поне с пет сантиметра.

— Нали каза, че не бива да се бия? — тросна се той намусено.

— Също така ти казах, че не бива да хленчиш, а ти не преставаш.

— Фей бръкна в джоба си и извади книжна салфетка. — Хайде, избърши се. Ще закъснееш за училище.

Чанг избърса носа си.

— Вчера Джейн закъсна.

— Джейн никога не закъснява за училище.

— Вчера закъ... — Срещна предупредителния поглед на Джейн и заотстъпва към вратата. — Питай я.

След тези думи той изхвърча от къщата. Фей кръстоса ръце пред гърдите си.

— Е, питам те.

— Закъсных.

— Защо?

— Трябваше да свърша нещо.

— Какво?

Джейн не отговори.

— Крадеш ли храна?

— Не много.

— Знаеш колко ми е трудно да покривам разходите, за да изхранвам и трима ви.

— Утре няма да ям.

— Ти и без това не ядеш достатъчно. Чанг и Раул са вечно гладни. Което ме връща на въпроса: защо крадеш храна, след като почти през цялото време не успявам да те накарам да изядеш вечерята си?

Джейн мълчеше.

— Когато бях в четвърти клас, един побойник ме принуждаваше да му отстъпвам обяда си всеки ден. Бих разбрала, ако...

— Никой не ме изнудва.

Фей леко се усмихна.

— А дори и да се опита, щеше да го фраснеш здравата.

Джейн кимна.

— Ако е възникнал проблем, не е зле да поговориш с мен.

— Нямам проблем.

— Не би ми казала, дори да имаш. Защо ли въобще се опитвам да разговарям с теб? — Фей уморено отметна кичур коса от челото си.
— Хайде, върви. Ще закъснееш.

Джейн се поколеба. Отсега нататък щеше да ѝ бъде по-трудно да набавя храна. Дали пък да не се довери на Фей?

— Разрешаваш ли да задържа ябълката?

— Ако ми кажеш защо.

— Някой има нужда от нея.

— Кой?

— В момента не бива да се прибира вкъщи. Баща му е там.

— Кой е той?

— Да го доведе ли тук?

— Дете? Джейн, знаеш, че нямам възможност да прибера повече деца. Но ако го тормозят вкъщи, по-добре да се обадим в Социални грижи за децата; оттам ще се застъпят за него пред родителите му.

Трябваше да се досети, че Фей няма да разбере.

— Те няма да помогнат. Ще ги посетят и ще напишат рапорт. Това само ще направи нещата по-лоши за него.

— За кого става дума? Кажи ми.

Джейн се отправи към вратата.

— Джейн, искам да ти помогна. Довери ми се. Ще загазиш.

— Ще се оправя. Хайде, не искам пак да закъснея за училище.

— Не това имах предвид. — Фей я гледаше безпомощно. — Искам да съм ти приятелка. Защо не успявам да проникна в душата ти? Защо държиш всичко така стаено в себе си?

— Разрешаваш ли да задържа ябълката?

— Не би трябвало да ти позволявам... Добре де, вземи я. И не удряй повече Чанг.

— Добре.

Джейн отвори вратата и изтича по стълбите. Неприятно ѝ беше, защото стана причина Фей да се почувства нещастна. За миг си представи как Фей я разбира и ѝ помага, а трябваше да се досети, че няма да стане така. Не можеш да разчитаеш на никого да ти помогне. С всичко трябва да се справяш сам.

Фей поне не я принуди да върне ябълката, както биха постъпили някои възрастни. Но от хладилника на Фей вече не можеше да набавя

храна за Майк. Ще се наложи да я търси другаде.

По челцето ѝ се появиха бръчки, докато обмисляше как ще го постигне.

ГЛАВА 6

Дом принуди Ив да чака цели четиридесет и осем часа, преди да се обади отново.

— Хареса ли ти подаръкът ми? — попита той.

— Отвратителен е. Знаеш, че нямаше начин да го харесам.

— Но как е възможно да мразиш собствената си плът и кръв? Охо... Грешка на езика. Не става въпрос за плът и кръв, а само за кост.

— Коя е тя?

— Казах ти — твоята Бони.

— Разбираш какво те питам. Коя е тази Джейн?

— Ами и тя би могла да е твоята Бони. Мислила ли си за възможността...

— Как е презимето й?

— Не е толкова красива, но има същата червена коса. За жалост този път й е било по-трудно, отколкото когато беше твоята Бони. Четири семейства са я приемали за временно пребиваване. — Изцъка с престорено съжаление. — Такава тъжна история.

— Къде е?

— Би разпознала мястото.

Полазиха я ледени тръпки. За гроб ли й говореше?

— Жива ли е?

— Разбира се.

— При тебе ли е?

— Не. Засега само я наблюдавам. Намирам я за много интересна. И на теб ще ти хареса.

— Каж ми презимето й. По дяволите, знам колко много искаш да го науча.

— Но ще трябва да заслужиш информацията. Това е част от играта. И не вълличай полицията в случая, защото тогава ще бъда много нещастен. Убеден съм, че майчинските ти инстинкти ще те отведат при малката Джейн. Открий я, Ив. Преди да загубя търпение.

Затвори.

Тя ядосано натисна бутона за край на разговора.

— Не извадихме ли късмет? — попита Джо.

Тя се изправи и обяви:

— Заминаваме за Атланта.

— Защо, по дяволите?

— Щяла съм да разпозная мястото, където да я открия. Познавам Атланта по-добре от всяко друго кътче на този свят. Имаш ли връзки в домовете за деца?

Той поклати глава.

— Сецаш ли се за някой, който би ни помогнал? Била е настанявана временно в четири семейства. Трябва да има някакви досиета по случая.

— Защо не се обърнем към Марк Грънард? Не познавам друг, който да успява да изрови толкова информация, пък и той има връзки навсякъде.

— Ще му се обадиш ли?

— Полицейското управление в Атланта ще трябва да ни помогне най-сетне. След идентифицирането на Девън нямат друг избор.

— Той не желае да намесвам полицията. Иска аз да открия детето. За него всичко е като игра.

— Склонна ли си да останеш тук и да ме оставиш аз да се върна и да я потърся?

— Казах ти, той не иска това. Аз трябва да я издиря. Непременно трябва да съм аз.

— Тогава не играй по свирката на този негодник.

— И да чакам да ми изпрати главата на момиченцето в кутия ли? — попита тя преднамерено заядливо. — Няма да поема подобен риск. Трябва да я открия, и то бързо.

— Добре, но ще дойда с теб. — Посегна към телефона. — Иди си вземи четката за зъби и бельо. Ще съобщя на Марк какво ни е нужно, за да започне да действа.

— Уговори среща с него. Важно е Дом да види какви усилия полагам да я открия. Несъмнено ще ме наблюдава.

— Срещата не е никакъв проблем. Обещах на Марк да се видим при първа възможност. Ще му предложи среща в апартамента ми в града.

Апартаментът на Джо се намираше във висока сграда срещу парка Пиедмонт. Вкара колата в обезопасения с врати подземен гараж и двамата се качиха с асансьора до седмия етаж.

— Крайно време беше, Джо. Чакам вече почти от час. — Марк Грънгард им се ухили насреща. — Не си ли давате сметка колко важна клечка съм в този град? — Протегна ръка към Ив. — Радвам се да се видим отново, госпожо Дънкан. Но съжалявам, че се налага да стане при такива обстоятелства.

— Аз също. — Стисна ръката му. Той изглеждаше почти какъвто го помнеше — висок, във форма, с чаровна усмивка. Вероятно малко над петдесетте, с леки бръчици около сините очи. — Но ще се радвам да ни помогнете.

— Разбира се, иначе ще съм идиот. Става дума за нещо голямо. Невинаги имам шанса да получа ексклузивно интервю, което евентуално да ме номинира за „Еми“.

— А колегите ти репортери? — обади се Джо. — Тук нали няма да ни надушат?

— Да, надявам се. Със снощния си репортаж ги пуснах по фалшива диря към Дейтона Бийч. Но внимавайте да не допускате грешки. — Свъси вежди и продължи: — Свързах се с Барбара Исли по повод нашия проблем. Тя ръководи отдела за настаняване в Центъра за грижи за децата. Няма да е лесно. Според нея всички досиета са поверителни.

Бюрократия, помисли си Ив раздразнено. Има опасност да убият едно дете, докато се изчаква да минат през всички формалности.

— Не успя ли да я убедиш?

— Барбара Исли е костелив орех. От нея би излязъл чудесен фелдфебел. Няма ли как да ми осигурите разрешително от съда?

Джо поклати глава.

— Не бива да опираме до властите. Ив се страхува да не би в такъв случай Дом да посегне на момиченцето.

— Барбара Исли просто трябва да ни помогне — обади се Ив.

— Няма да е лесно, повтарям, но не е невъзможно — отбеляза Грънгард. — Просто ще се наложи да сме убедителни.

— Има ли начин да се срещна с госпожа Исли?

Грънгард кимна.

— Очаквах да го поискате. Затова уговорих за днес да вечеряме заедно. — Вдигна ръка, защото Джо понечи да възрази. — Знам, че Ив не бива да се появява на места, където ще я разпознаят. Имам приятел — държи италиански ресторант извън града. Ще ни осигури великолепни макарони и пълно уединение. Става ли?

— Става. — Джо отвори вратата на апартамента си. — Чакай ни с колата отсреща в парка в шест, за да ни вземеш.

— Добре.

Ив се загледа в отдалечаващия се към асансьорите Грънард, преди да последва Джо в апартамента.

— Изглежда доста... — Затрудни се каква дума да употреби. — Солиден.

— Именно затова е толкова популярен.

Заклучи вратата отвътре и Ив се огледа.

— Господи, Джо, можеше да се справиш по-добре. Прилича на хотелска стая.

Той сви рамене.

— Прибирам се тук само за спане. — Насочи се към кухнята. — Ще приготвя кафе и сандвичи. Едва ли ще хапнем нещо по време на вечерята с Барбара Исли.

Тя го последва в кухнята. Съмняваше се дали в момента е в състояние да сложи нещо в уста, но се налагаше. Нужно ѝ бе да събере сили.

— Май съм се срещала с Исли и преди.

— Кога?

— Преди години. Бях хлапе. Имаше една социална работничка... — Поклати глава. — Всъщност... едва ли.

— Не си ли спомняш?

— Изключила съм този период от съзнанието си. — Махна с ръка. — Определено не беше приятен. Мама и аз се местехме от място на място и всеки месец социалните работници заплашваха, че ще ме вземат и ще ме дадат за осиновяване в някое семейство, ако мама не престане с наркотиците. — Отвори хладилника. — Всичко вътре се е развалило, Джо.

— Тогава ще препека филийки.

— Ако хлябът не е плесенясал.

— Не бъди такава песимистка. — Отвори кутията за хляб. — Само е поизсъхнал. — Пъхна няколко филийки в тостера върху плота. — Като се има предвид какво си преживяла в детството си, не беше ли по-добре да беше попаднала в такъв дом или в приемно семейство?

— Вероятно. Но не исках да отида там. По онова време на моменти я ненавиждах, но тя все пак ми беше майка. За едно дете собственото семейство винаги изглежда по-привлекателно, отколкото някой непознат дом. — Извади маслото от хладилника. — Затова е толкова трудно да откъснеш деца от родителите им, дори да упражняват насилие спрямо тях. Вечно се надяват нещата да потръгнат към добро.

— А понякога не става така.

— Очевидно не се е получило и за тази Джейн. Не и след като е била временно в четири семейства. — Отиде при прозореца и погледна към улицата. — Представа нямаш колко е трудно за децата там, навън, Джо.

— Имам. Все пак съм ченге. Виждал съм го.

— Но не си го изживял. — Усмихна му се през рамо. — Ти си богато момче.

— Не ставай нахална. Нямахме как да е другояче. Опитах се да принудя родителите си да ме изоставят, но не успях. Вместо това ме изпратиха в Харвард. — Включи кафеварката. — Имаше и по-лош вариант. Чудех се дали да не ме изпратят да следвам в Оксфорд.

— Ужасна съдба. — Отново се загледа през прозореца. — Никога не споменавах родителите си. Починали са, докато си бил в колежа, нали?

Той кимна.

— Злополука с лодка при Нюпорт.

— Защо не говориш за тях?

— Нямам какво да кажа.

Извърна се рязко към него.

— По дяволите, Джо. Не си се появил напълно оформен като личност в Атланта. Десетки пъти съм подхвърляла темата за родителите ти и как си живял като дете, но ти постоянно избягваш да говориш за тях.

— Не е важно.

— Това е толкова важно, колкото и начинът, по който аз израснах.

Той се усмихна.

— Не и за мен.

— Участваш само наполовина в нашето приятелство. Ти знаеш всичко за мен. Престани да ме изолираш от себе си.

— Не обичам да живея в миналото.

— Как, по дяволите, ще те опозная истински, ако не ми говориш?

— Не говори щуротии. Познаваш ме. — Ухили се. — За бога, та ние сме заедно повече от десет години.

Отново се опитваше да се измъкне.

— Джо.

Той сви рамене.

— За родителите ми ли искаш да ти разкажа? Не ги познавах особено добре. Спряха да се интересуват от мен, щом престанах да съм сладкото малко момче. — Извади чаши от шкафа. — Не ги виня. Никога не съм бил лесно дете. Изисквах прекалено много.

— Не си представям как си изисквал прекалено много. Твърде много разчиташ на себе си.

— Представи си го. И го приеми. — Наля кафе в чашите. — И сега продължавам да изисквам дяволски много. Просто съм се научил да го прикривам. Сядай и си изяж препечените филийки.

— Никога нищо не изискваш от мен.

— Настоявам за приятелството ти. Искам компанията ти. А най-много държа да останеш жива.

— Това са най-неегоистичните изисквания, които някога съм чувала.

— Не се заблуждавай от повърхността. Вероятно съм най-себичният мъж, когото си срещала.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не е възможно.

— Успял съм да те заблудя и това ме радва. Но един ден ще откриеш как съм те мамил през всичките тези години. Вие, хлапетата от бордеите, просто никога не се доверявате на нас, богаташките деца.

— Отново измести разговора към мен. Защо постоянно постъпваш така?

— Отегчен съм от себе си. — Прозина се. — В случай, че не си забелязала, аз съм доста скучен човек.

— Как ли пък не.

— Е, признавам, находчив съм и съм изключително интелигентен, но произходът ми е доста прозаичен. — Настани се срещу Ив. — Хайде, разкажи ми за Барбара Исли. Какво си спомняш?

Упорито копеле — очевидно не възнамеряваше да ѝ каже нещо повече. Тя се предаде, както бе постъпвала много пъти преди.

— Не съм сигурна дали я познавам. Имаше много социални работници, пък и никога не се задържаха за дълго на тази служба. Не ги виня. Нашият квартал не бе най-безопасният.

— Мисли.

— Нахалник! — Добре, няма да избягва да мисли за пъкленото място, където израсна. Остава се споменът да я завладее. Мръсотия... Глад... Плъхове... И отвсякъде вонеше на страх, секс и наркотици. — Възможно е да е била някоя от социалните работнички. Помня жена на около четиридесет години. Изглеждаше ми стара. Посещаваше една от къщите на Маркет стрийт. Аз бях на девет или десет...

— Проявяваше ли съчувствие?

— Май да. Вероятно. Държах се прекалено наежено, за да преценя. Бях сърдита на мама и на целия свят.

— Тогава ще ти е трудно да се спогодиш с нея тази вечер.

— Не е нужно да се спогаждам. Достатъчно е само да я убедя да отвори досиетата си и да ни помогне да открием детето. Не разполагаме с никакво време.

— Спокойно. — Постава ръка върху нейната. — По един или друг начин тази вечер ще стигнем до досиетата.

Тя се опита да се усмихне.

— Да не смяташ да нахлуеш насилствено в Центъра за грижи за децата, ако не приеме да ни помогне?

— Нищо чудно.

Очевидно не го изрече на шега. Усмивката ѝ помръкна.

— Не, Джо. Не желая да се забъркваш в каша.

— Ей, ако човек е оправен, не го залавят. А ако не те заловят, не си се забъркал в никаква каша.

— Опростяваш нещата.

— Целият свят би трябвало да не е така сложен. Ако ме питаш, животът на детето заслужава да рискувам донякъде. Окажеш ли се достатъчно убедителна, няма да се наложи да се превръщам във взломаджия. Може пък да излезе, че Барбара Исли не е толкова

страшна, колкото Марк твърди. Възможно е да се окаже мека като памук.

— По дяволите, в никакъв случай! — решително отсече Барбара Исли. — Не отварям досиетата за никого. Догодина ми предстои да се пенсионирам и не възнамерявам да поемам никакви рискове.

Барбара Исли определено не е мека като памук, помисли си Ив обезкуражено. От момента, когато Грънард ги запозна, тя се притесняваше да говори за досиетата. Все пак след десерта Джо най-после я притисна, а тя откликна рязко, все едно нанасяше удар с чук.

— Хайде, Барбара — усмихна ѝ се Грънард. — Никой няма да ти отнеме пенсията за дребно нарушение, при това целящо да спаси детски живот. Освен това прекалено дълго си в отдела.

— Глупости. Нито кметът, нито градските съветници ме възприемат като дипломатичен човек. Само чакат да се появи причина, та да ме изхвърлят от работа. Оцелях дотук по една-единствена причина: знам някоя и друга тайна за разни политици. — Погледна Марк обвинително. — А пък ти взе, че преди две години ме цитира в онзи случай с насието над дете. И създаде впечатление за небрежна работа на отдела ми.

— Но пък предизвиках голяма реформа, а ти точно това искаше.

— Като ме постави на топа на устата. Защо ли не си държах езика зад зъбите? Вече не поемам подобни рискове. Правя всичко по правилата. Ако ви помогна в замисленото днес, утре ще намерят начин да го използват срещу мен. Не възнамерявам да осъмна без пенсия. Посещавала съм прекалено много възрастни хора в старчески домове и съм наблюдавала как се опитват да оцелеят, нямам желание да завърша така.

— Тогава защо приехте поканата на Марк? — намеси се Джо.

— Безплатна вечеря. — Сви рамене. — А и бях любопитна. — Обърна се към Ив. — Чела съм за вас, но медиите понякога доста раздуват нещата. Исках с очите си да видя какво е излязло от теб. Помниш ли ме?

— Да, струва ми се. Но сте се променили.

— Ти също. — Изучи лицето на Ив. — Беше жилаво хлапе. Помня как веднъж се опитах да те заговоря, но ти само стоеше

вторачена в мен. Очаквах да се захванеш с проституция или наркопласъорство още преди да навършиш четиринадесет. Щеше ми се да направя нов опит да те спася, но имах прекалено много случаи. — Добави уморено: — Случаите винаги са толкова много. Както и нуждаещите се деца. А през по-голямата част от времето не сме в състояние да им помогнем. Взимаме ги, но съдът веднага се разпорежда да бъдат върнати на родителите.

— Но все пак се стараете.

— Защото съм прекалено глупава, за да загубя надежда. Човек може да си помисли, че след всичките тези години съм си взела поука, но не е така. Ти стана човек, но аз не съм направила нищо по въпроса.

— Все някога вероятно променят някои неща.

— Вероятно.

— И този път бихте могли да промените нещата. Имате възможност да спасите едно момиченце.

— Изкарайте си разрешително от съда. Ако е толкова важно, не би трябвало да имате проблеми.

— Не можем да постъпим така. Повтарям ви: не мога да мина по официалния път.

Барбара Исли не каза нищо.

— Добре. След като не сте склонна да ни покажете досиетата, не си ли спомняте поне нещо за детето? — побита Джо.

По лицето ѝ се изписа неразгадаемо изражение.

— Вече не се занимавам със социални случаи. Имам прекалено много бюрократична работа.

Ив се наведе напред.

— Но все пак си спомняте нещо, нали?

Исли отново замълча и проговори едва след време:

— Преди две години трябваше да дам съгласие едно момиченце да напусне дома на временните ѝ настойници. Според тях малката била неговорчива и непокорна. Наложил се да видя детето и да го интервюирам. Не желал да си отвори устата, но цялото бе в синини. Проверил медицинското ѝ досие. През последната, година на два пъти е била в болницата „Гради“ заради счупени кости. Издадох разрешението да я преместят от това семейство. И заличих имената на двойката от списъка за временни настойници. — Усмихна се. — Стори

ми се смело хлапе. Определено е вгорчавало живота на онези негодници.

— Как се казва?

Исли не обърна внимание на въпроса на Ив.

— А е и умно дете. С висок коефициент на интелигентност. Добре се справяше в училище. Вероятно е преценила, че ако им създава достатъчно грижи, ще се откажат от нея въпреки парите за храна.

— В друго семейство ли я настанихте?

— Нямахме голям избор. Повечето от временните ни настойници не проявяват жестокост към децата. Но понякога допускаме грешки. Е, не сме всемогъщи.

— Кажете ми името ѝ.

Исли поклати глава.

— Нямам право, освен ако не се сдобие с документ от съда. Възможно е да не говорим за едно и също дете.

— Моля ви.

Тя отново поклати глава.

— Работила съм прекалено усилено. И продължавам по същия начин. — Направи пауза. — Човек може да си помисли, че в моето положение няма да ми се налага да си нося работа за вкъщи. — Кимна към дипломатическото си куфарче на стола. — Но трябва да проверя едни стари досиета на компютърна дискета, затова и тази вечер не ме чака никаква почивка.

Ив усети как се изпълва с надежда и съчувствено промърмори:

— Лоша работа.

— Такава ни е службата. — Исли се изправи. — Интересна вечер беше. Съжалявам, но не мога да ви помогна. — Усмихна се. — Ще отида до тоалетната. Сигурно няма да ме изчакате. Надявам се да намерите момиченцето. — Присви очи и погледна Ив. — Току-що ми хрумна, че детето малко ми напомняше на теб. Гледаше ме вторачено с големите си очи и очаквах всеки момент да ме нападне. Същата жилавост...

Барбара Исли се обърна към Марк.

— Благодаря за вечерята. Но още не съм ти простила, задето ме цитира в онзи случай.

Извърна се и тръгна между масите към тоалетната.

— Слава богу — възкликна Ив и посегна към дипломатическото куфарче. Беше отключено и в кожения джоб на капака имаше една-единствена дискета. Бог да благослови Барбара Исли. Ив пъхна дискетата в чантата си. — Тя иска да я вземем.

— Да я откраднем по-скоро — промърмори Джо и остави няколко банкноти на масата.

— Което я оставя на чисто. — Ив се обърна към Марк.

— Лаптопът ти с теб ли е?

— В багажника на колата. Винаги го нося. Ще проверим дискетата щом отидем на паркинга.

— Чудесно. Утре се отбий при Барбара Исли и остави дискетата на бюрото ѝ. Не искам да си има проблеми заради нас. — Изправи се. — Да вървим. Да изчезваме, преди да се върне. Може да промени решението си.

— Едва ли — отбеляза Джо. — Очевидно като дете доста си я впечатлила.

— Или Джейн я е впечатлила. — Тръгна към вратата.

— Или пък просто е жена, която се опитва да направи нещо правилно в един сбъркан свят.

На дискетата имаше двадесет и седем досиета. За двадесет минути Марк прегледа набързо първите шестнадесет.

— Джейн Макгиър — прочете той на компютърния екран. — Възрастта съвпада. Сменила е четири семейства на временни настойници. Физическото описание също отговаря: червени коси, лешникови очи.

— Разпечатай го.

Марк включи малък принтер „Кодак“ към лаптопа.

— В момента живее с Фей Шугъртън. Тя е прибрала и две други деца: Чанг Ито, на дванадесет, и Раул Джонс, на тринадесет.

— Адресът ѝ?

— Лутър стрийт №1248. — Взе разпечатката и ѝ я подаде. — Да извадя ли картата на града?

Ив поклати глава.

— Знам къде се намира. — Дом ѝ бе казал, че ще разпознае мястото. — То е в квартала, където някога живеех. Да вървим.

— Искаш да я видиш още тази вечер ли? — смая се Джо. — Почти полунощ е. Не вярвам Фей Шугъртън да се зарадва, ако я разбудят непознати.

— Не ме интересува как ще го приеме. Не желая...

— И какво точно възнамеряваш да й кажеш, когато я видиш?

— Ти какво очакваш? Ще й разкажа за Дом и ще я помоля да ни даде да пазим Джейн, докато опасността премине.

— Ще се наложи доста да я убеждаваш, ако държи на детето.

— Тогава ти ще ми се притечеш на помощ. Не бива да оставяме детето на място, където...

— Ще ти е нужно съдействието на Фей Шугъртън — отбеляза Джо тихо. — Внимавай как се държиш.

Добре, нека прояви разум. Дом бе изготвил този сложен план, та тя да влезе във връзка с Джейн Макгиър. Вероятно не би предприел нищо, докато тя не...

Вероятно, но не и сигурно. Господи, не рискуваше ли живота на детето, като залагаше на вероятности? Какво й гарантира, че той и в момента не е в къщата на Лутър стрийт?

— Искам да отида тази вечер.

— По-добре... — започна Марк.

Тя го срязва:

— Искам да се уверя доколко всичко там е наред. Няма да влизам и да разбудям всички.

Марк сви рамене и запали колата.

— Както кажеш.

Сивата боя по верандата на малката къща на Лутър стрийт се лющеше, но останалата част изглеждаше спретната и поддържана. По верандата висяха пластмасови кошнички с весели изкуствени зелени растения.

— Доволна ли си? — попита Марк.

По пустата улица не минаваха коли, не се виждаха хора. Ив не бе доволна, но се почувства малко по-добре.

— Май да.

— Чудесно. Тогава ще ви откарам с Джо до апартамента му и ще се върна да наблюдавам къщата.

— Не. Аз ще остана.

— Очаквах нещо подобно. — Джо посегна към мобилния си телефон. — Ще се обадя да изпратят кола без отличителни знаци да стои паркирана отпред, като дадат указание на полицая да влезе вътре веднага, ако забележи нещо нередно. Става ли?

— И аз ще остана тук — обади се Марк.

Тя погледна двамата нерешително. После отвори вратата на колата.

— Добре. Ако видиш или чуеш нещо, обади ни се.

— Пеша ли възнамерявате да вървите? Нека ви откарам.

— Ще вземем такси.

— В този квартал?

— Добре де. Ще вървим, докато стигнем до място, откъдето можем да вземем кола. Не искам да оставяш къщата без надзор.

Марк погледна Джо.

— Би ли я предупредил, че не бива да се шляе из този квартал? Прекалено опасно е.

— Джейн Макгиър се мотае из този квартал през всеки ден от живота си — отбеляза Ив. — И успява да оцелее.

Точно както Ив бе успяла да оцелее през всичките онези години. Господи, спомените отново я връхлитаха.

— Колата ще бъде тук след пет минути. — Джо бе приключил разговора и заедно с Ив излезе от колата. — Не се притеснявай — обърна се той към Марк. — Ще пазя Ив. Или ще я оставя тя да ме пази. Тогава се чувства най-добре.

— Ще дойдем тук в осем сутринта — осведоми го Ив и тръгна по улицата.

Нищо не се променяше истински по тези места. Тревата растеше в пукнатините на тротоарите, по паважа бяха изписани мръсни думи.

— И как ще стигнем до цивилизацията оттук? — попита Джо, настигайки я.

— Тук е цивилизацията, богато момченце — увери го Ив. — Истински дивите места са на четири преки на юг оттук. Забележи, че съм се отправила на север.

— А ти къде живееше?

— На юг. Ти си ченгето. Тези места не са ли ти познати?

— Не съм ги обхождал пеша. В тази част на града те стрелят по ченгетата... когато не се избиват взаимно.

— *Те*. Мистериозните *те*. Тук не всички сме престъпници. Налага ни се да живеем и да оцеляваме като всички останали. Защо, по дяволите, си...

— Спри. Много добре знаеш за какво говорех. Защо ми се нахвърляш?

Беше прав.

— Извинявай. Забрави.

— Според мен не бива да го забравяме. Говориш така, сякаш продължаваш да живееш в една от къщите на Лутър стрийт.

— Никога не извадих късмета да живея на Лутър стрийт. Казах ти — това е по-представителната част на квартала.

— Знаеш какво имам предвид.

Знаеше.

— Не съм идвала тук откакто се преместихме след раждането на Бони. Не подозирах, че ще реагирам по този начин.

— Как точно?

— Почувствах се като хлапето, което бях преди години. — Усмихна се кисело. — Бях готова да се бия с целия свят.

— Барбара Исли описа по същия начин Джейн Макгиър.

— Сигурно има право първа да нанесе удара.

— Не подлагам на съмнение нейното право. Просто те съветвам да анализираш как ти подейства връщането тук. Все едно отново си изправена сама срещу света. — Добави натъртено: — Или ти заедно с Джейн Макгиър срещу целия свят.

— Глупости. Дори не съм виждала детето.

— Може би е по-добре въобще да не я видиш. Защо не ме оставиш сам да отида при нея сутринта?

Тя се извърна към него.

— Какво говориш?

— Дом защо е избрал някой от този квартал? Защо те върна обратно тук? Помисли си за това.

Тя направи няколко крачки мълчаливо.

— Искан да се идентифицирам с нея — прошепна Ив след време. Господи, та тя наистина вече започваше да се идентифицира с момиченцето. Тя и Джейн бяха ходили по едни и същи улици,

преживели изоставяне и тегоби, бяха се борили със самотата и болката. — Оплита ме в мрежите си. Първо ми говореше за прераждане, а после избира Джейн Макгиър. Не го задоволява да убие дете и да ме накара да се чувствам виновна. Желаете емоционално да ме обвърже с момиченцето.

— И аз така реших.

Негодник.

— Искат отново да изпитам същите чувства, както когато уби дъщеря ми. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Наумил си е отново да убие Бони.

— И именно затова не бива да се приближаваш до Джейн Макгиър. Вече се чувстваш обвързана, а дори още не си я видяла.

— Ще съумея да запазя дистанция.

— Как ли пък не.

— Няма да е трудно, Джо. Не и ако прилича на мен, каквато бях на нейната възраст. Бях ужасно дива и необщителна.

— Аз щях да намеря подход.

— А аз щях да ти се изплюя в лицето.

— Продължавам да смятам, че е по-добре да не се срещаш с нея.

— Трябва да го направя.

— Знам — призна Джо навъсено. — Той не ти е оставил друг изход.

Тя наистина нямаше друг изход.

Не. Трябваше да има някакъв изход. Нали се пребори и навремето се измъкна от този квартал? Пребори се и след убийството на Бони се върна в нормалния свят. Няма да допусне този кучи син да я приклепти сега. Джо греша. Вярно обича децата, но сърцето ѝ не е размекнато. Има начин да спаси живота на Джейн Макгиър и същевременно да победи чудовището. От нея се иска единствено да се дистанцира от едно момиченце, което дори не познава.

Но Дом няма да стои настрана от детето. Сянката му вече е надвиснала над него.

Не биваше да мисли за това. Утре тя и Джо ще говорят с Фей Шугъртън. Тази вечер имаше кой да бди над Джейн Макгиър и тя спеше спокойно.

Тази вечер момиченцето ще бъде в безопасност.

Може би.

— Търсих те, Майк. Казах ти да отидеш в алеята при Юниън Мишън. — Джейн седна близо до големия кашон. — Тук не е подходящо.

— Харесва ми — възрази Майк.

— По-безопасно е, ако наоколо има хора.

— Но тук съм по-близо до вкъщи. — Майк жадно посегна към хартиения плик, който му подаваше. — Хамбургери ли?

— Спагети.

— Предпочитам хамбургерите.

— Взимам каквото успявам. — Каквото всъщност бе в състояние да открадне. Не, не бе точно кражба, нали? От заведението „Кусенали“ даваха остатъците си на „Храна на колела“ или на „Армията на спасението“ вместо да ги изхвърлят. — Изяж ги и иди на Юниън Мишън.

Той вече бе започнал да яде спагетите.

— Защо дойде толкова късно?

— Изчаках ресторантът да затвори. — Изправи се. — Трябва да се прибирам.

— Сега ли? — попита той разочаровано.

— Ако беше на Юниън Мишън щях да разполагам с още няколко минути. Но стана прекалено късно вече.

— Нали Фей спяла дълбоко и нямало да се събуди.

— Налага се да се вмъквам през прозореца до кухнята, а Чанг и Раул спят в съседната стая — обясни му.

— Не искам да загазиш заради мен.

Но същевременно се чувстваше самотен и искаше тя да поостане. Джейн въздъхна и отново седна.

— Само докато се нахраниш. — Облегна се на тухлената стена. — Но трябва да отидеш на другата алея. Не е хубаво да си сам. Наоколо е пълно с негодници, които могат да те пребият.

— Винаги мога да избягам, както ме посъветва.

— Но няма кой да те чуе, ако извикаш.

— Добре съм. Не ме е страх.

Тя съзнаваше безсилието си да го накара да проумее. За него страхът витаеше там, където живееше баща му. Всичко останало му се

струваше безопасно. Дано и тази вечер всичко е наред. Не бе виждала онзи скапаняк от няколко дни.

— Когато се върне баща ти, колко време се задържа обикновено?

— Седмица, две.

— Вече мина една. Дали не си е заминал?

Майк поклати глава.

— Вчера след училище проверих. Седеше на верандата с мама, но не ме видя.

— А майка ти?

— Май ме забеляза, но бързо извърна глава. — Сведе поглед към спагетите. — Вината не е нейна. И тя е изплашена.

— Ясно.

— Всичко ще е отново чудесно, когато той си отиде. Нямах да е чудесно. Майката на Майк, една от проститутките, които работеха на Пийчтри, повече отсъстваше, отколкото да се задържа вкъщи, но въпреки това той я защитаваше. Джейн винаги се изненадваше как децата изобщо не виждат истинската същност на родителите си.

— Свърши ли със спагетите?

— Още не.

Оставаха му само една-две хапки, но не ги изяждаше, защото искаше тя да постои при него.

— Разкажи ми отново за звездите.

— Сам можеш да узнаеш, ако се научиш да четеш. В онази книга с легенди в училищната библиотека пише всичко. Трябва да се научиш да четеш, Майк, а това няма да стане, ако не ходиш на училище.

— Отсъствах само веднъж миналата седмица. Разкажи ми за мъжа на коня.

Би трябвало да си тръгне вече. Разполага само с няколко часа за спане, преди Фей да я събуди за училище. Господин Брет ѝ се разкрещя, че вчера дремела в часа му.

Майк се настани по-близо до нея.

Беше самотен и навярно по-изплашен, отколкото признаваше. Е, докато е тук, поне ще е сигурна, че никой няма да го нападне.

— Само още малко. И то, ако ми обещаеш, че повече няма да стоиш тук.

— Обещавам.

Наклони глава назад. Харесваше звездите не по-малко от Майк. Преди да отиде у семейство Карбонис не го забелязваше. Припомни си как се взираше в небето и се опитваше да прогони страха, за успокоение си представяше, че вижда картини в небето. Когато намери книгата в библиотеката, тя ѝ помогна още повече. Книгите и звездите — те ѝ помогнаха. Сигурно ще помогнат и на Майк.

Вечерта бе ясна и звездите изглеждаха по-ярки от обикновено. Ярки, чисти и отдалечени от тази алея до Лутър стрийт.

— Виждаш ли, това е съзвездието Стрелец, прилича на мъж на кон, но той всъщност не е на кон. Наполовина кон, наполовина мъж е. Виждаш ли онези звезди? Те са тетивата на лъка му, която той е опънал, и...

ГЛАВА 7

— Моля? — Фей Шугъртън изгледа изненадано тримата посетители. — Джейн ли?

— В опасност е — заяви Ив, седнала на дивана между Джо и Марк. — Повярвайте ми.

— Защо? Само защото е на подходящата възраст, има червени коси и е била в четири други семейства, преди да попадне тук ли? Признахте, че случайно сте попаднали на името ѝ.

— Тя отговаря на описанието — обади се Джо.

— Проверихте ли досиетата на деца от целия окръг, а не само от града?

— Дом ще се спре на дете от този квартал.

— Може да е така, но може и да не е. Нима в окръга няма други деца, които да отговарят на описанието? Не сте търсили задълбочено. — Фей кръстоса ръце пред гърдите си. — А дори не знаете дали този тип, който ви се обажда, не е някой болен или шегаджия с криво разбрано чувство за хумор.

— Знаеше за двете момчета в Таладега — подчерта Ив.

— Това не означава, че е по следите на Джейн.

— Готова ли сте да поемете подобен риск?

— Не, разбира се. — Изгледа Ив изпитателно. — Но и не възнамерявам да ви позволя да откъснете Джейн от мен, освен ако не съм напълно убедена, че е наложително. От двегодишна подхвърлят Джейн от дом в дом. Сега аз отговарям за нея. Няма да допусна да я вземат отново от временния ѝ дом и да я изплашат до смърт.

— Не ние ще я изплашим.

— Представете ми доказателства. Разкажете ми как ще я защитавате и ще я пусна.

Ив си пое дълбоко въздух.

— Боя се, че доказателствата ще се появят прекалено късно.

— Не си давате сметка колко е уязвимо това дете. Необходимо ми е време, за да спечеля доверието ѝ. — Обърна се към Марк

Грънارد. — А ако ме представите по телевизията или разкажете за нашия разговор, ще съдя компанията ви.

Той вдигна ръце.

— Аз съм само наблюдател. — След кратко мълчание добави: — Но на ваше място бих се вслушал. Никой, освен Дом не се опитва да превърне това дете в жертва. Ние се опитваме да я спасим, госпожо Шугъртън.

Фей се поколеба, но после поклати глава.

— Представете ми доказателства и ще я пусна при вас.

— Излагате детето на голям риск — натърти Ив. Фей я погледна остро.

— Не допускам, че няма да вземете мерки. Ще ѝ осигурите пазач, предполагам.

— Може да се окаже недостатъчно. Тя трябва да бъде скрита.

— Не виждам вие да се криете.

— Такъв е моят избор. Но едно дете няма избор.

Фей направи гримаса.

— Не познавате Джейн.

— Тя е още *дете*, по дяволите.

— Дете, което е било малтретирано и пренебрегвано през по-голямата част от живота си. Тя още отсега няма особено високо мнение за възрастните, а вие ми обяснявате, че някой се готви да я убие за нищо.

— Какви доказателства желаете? — намеси се Джо.

— Прекалено лесно сте попаднали на Джейн. Така мисля аз. Искам хората от социални грижи да проверят всички досиета — и за града, и за окръга — и да се уверят, че единствено Джейн отговаря на описанието. И нека онзи агент от ФБР Спирос да дойде да приказва с мен. Вярвам на ФБР. — Погледна към Джо. — Не се засягайте, но децата ми са имали вземане-даване с местната полиция, а и не ми харесва, че цъфнахте с този от телевизията.

Ив погледна към Джо. След като Дом не желаше да се намесва полицията, едва ли щеше да е особено доволен от появата на ФБР на сцената.

Той сви рамене.

— И на мен не ми допада, но ние вече открихме момиченцето. Не може да я нападне, без ние да разберем.

Ив се обърна отново към Фей.

— Тогава се разбрахме. Вие ще говорите с Робърт Спиро. Моля ви да се вслушате в думите му. Споделихме с Центъра за грижи за децата с какъв проблем се сблъскваме.

— Обещавам да го изслушам. Нищо повече. — Тя се изправи. — А сега, ако ме извините, чака ме домакинска работа, а после трябва да отида на пазар. — Погледна Ив. — Съжалявам, но искам да съм сигурна. Джейн не е лесен случай. Цялата тази история заплашва да разруши единствената възможност да се доближа до нея.

— За бога, помогнете ни!

— Ще направя всичко по силите си. В момента е в средното училище „Крофорд“ на Тринадесета улица. — Фей прекоси стаята, застана до скрина и затършува из най-горното чекмедже. Извади и подаде снимка на Ив. — Това е училищната ѝ снимка от миналата година. Свършва в три и се прибира пеша. Училището е само на четири преки. Дръжте я под око, но не искам да говорите с нея. — Стисна устни. — Ако я изплашите, ще ви скалпирам.

— Благодаря ви — отвърна Ив и пъкна снимката в чантата. — Но все пак допускате грешка.

Фей сви рамене.

— Всеки греша, но поне се старая да дам най-доброто от себе си. През последните шест години съм била временен настояник на дванадесет деца и не се стеснявам да кажа: престоят при мен им се е отразил добре. — Отиде до вратата и я отвори. — Довиждане. Представете ми доказателства и ще измислим нещо.

Вън на улицата Марк Грънард отбеляза:

— Костелив орех. Очевидно не се впечатли от славата ми и от чаровната ми личност.

— Хареса ми. — Ив свъси вежди. — Но същевременно ми иде да ѝ счупя врата. Защо не се вслуша в доводите ни?

— Смята, че прави най-доброто за детето — намеси се Джо. — И не е готова да повярва на никого, преди първо да премисли нещата.

— Тогава какво ще правим сега? — попита Марк.

— Ти се прибери да поспиш — предложи Джо. — Не си лягал цяла нощ. От колата ще се обадим на Спиро и ще го помолим да поприказва с Фей Шугъртън. — Погледна към Ив. — А следобеда ще

се завъртим около училището, за да се уверим, че детето се е прибрало благополучно.

Тя тръгна към колата.

— Добър план.

— В момента имам работа тук. Изключено е да отида точно сега — обясни Спиро.

— Едва ли е чак толкова важна — възрази Ив. — Нужен си ни.

— Доста важна е — отвърна той и млъкна за миг. — Открихме нов труп на брега срещу водопадите. Прекопават целия район, за да проверят дали няма още.

— Господи!

Труповете ставаха дванадесет. Колко още?

— Но ще се опитам да се откъсна довечера и да отскоча. Няма да стоя дълго обаче.

— Кога можеш да си тук? — попита Ив.

— Около девет и заедно ще отидем да видим старата дама — предложи той. — Става ли?

— Добре, след като не си в състояние да дойдеш по-рано.

Джо взе телефона от нея.

— Тази вечер няма да се връщаме в къщурката. Изпрати Чарли насам, в случай че се наложи да оставя Ив сама по някое време. — Заслуша се. — Не, не искаме Чарли да говори с Фей Шугъртън. Едва ли ще й въздейства повече от някое от приютените при нея деца. Нужен си ни ти, за да я впечатлиш. Или пък изпрати Спалдинг от ОДСУ. Е, след като се е върнал в Куантико, ще трябва да се появиш ти. Не ме интересува дали ти звучи като заповед. То е заповед.

Затвори.

— Не подходи особено дипломатично — отбеляза Ив. — Той се опитва да ни помогне.

— Целта му е да хване Дом.

— Работата му е да залавя убийци.

— Не съвсем. Той е специалист по криминални профили. От него се очаква да анализира и докладва, а не да участва в преследването. — Стисна устни. — Но той така силно иска да залови негодника, колкото и ние.

— Би трябвало да сме му благодарни за това.

— Аз съм благодарен. — Джо свъси вежди. — Понякога. Когато не поставя задачите на Бюрото пред защитата на...

— Млъкни, Джо. Той направи гримаса.

— Добре, добре. Спиرو си върши работата. Но се чувствам някак напрегнат.

Не само той се чувстваше така. И нервите на Ив бяха изопнати.

Джо запали колата.

— Хайде. Ще те черпя един хамбургер и след това ще отидем до училището.

— Господи, бях забравил колко бързо се движат децата, когато ги пуснат от училище. — Джо се засмя. — Те са като стадо бизони, тръгнали на водопой. В това училище ли си учила?

— Не. Нямах го, когато живеех тук. — Погледът ѝ обхождаше тълпата деца. — Не виждам ни едно червенокосо момиче. Къде е тя?

— Имаш снимка. — Замълча. — Питам се защо не си я погледнала откакто я получи.

— Не се сетих.

— Сигурна ли си?

Тя му хвърли кос поглед.

— Сигурна съм, разбира се. Престани да придаваш значение на съвсем обикновени неща.

— У теб няма нищо обикновено. Време е да погледнеш снимката, Ив.

— И без това щях да го направя.

Извади снимката от чантата. Ставаше въпрос за непознато малко момиче. То нямаше нищо общо с Бони. Почувства как я обгръща облекчение.

— Не е особено красива, нали?

Детето на снимката не се усмихваше; къси червени коси обрамчваха слабо триъгълно лице. Единственото привлекателно нещо бяха огромните очи с цвят на лешник, но от снимката дори и те гледаха някак навъсено.

— Очевидно не е желала да я фотографират.

— Значи демонстрира характер. Навремето и аз не обичах да ме снимат.

Джо я погледна.

— Изглеждаш облекчена. Страхуваше се да не прилича на Бони.

— Излиза, че Дом няма точно око. Тя и Бони нямат нищо общо. Ха, ами ако лъже за всичко? Ако изобщо не е виждал Бони?

— Ако по онова време е бил тук, поне е виждал нейна снимка. Вестниците постоянно ги публикуваха.

Беше хубава, сладка и толкова силно обичаше живота — затова трогваше всеки, който я види, помисли си Ив. Не приличаше на Джейн Макгиър, която изглеждаше готова да нанесе удар.

— Приумицата на Дом, че ще се идентифицирам с нея, показва колко е луд. Няма от какво да се притесняваш, Джо.

— Радвам се. — Седна по-изправен зад волана. — Ето я. Току-що излезе от входа.

Джейн Макгиър бе дребна за десетте си години. Беше облечена в джинси, тениска и маратонки. Носеше зелена раница на гърба и крачеше право напред, без да поглежда встрани.

Никакво мотане; никакво спиране да говори с приятели, както правеше Бони. Бони имаше толкова много приятели...

Не постъпваше честно. Бони постоянно бе заобиколена от любов и доверие. Джейн Макгиър имаше основание да е нащрек. Но, Господи, колко се радваше, че детето изобщо, не прилича на Бони.

— Стигна до улицата, запали колата.

Скапанякът имаше друга кола — по-голяма, по-нова, сива, а не синя.

Или е друг скапаняк, помисли си Джейн. Светът е пълен с тях.

Затича се и хлътна зад ъгъла. Изчака.

Сивата кола зави бавно.

Напрегна се. Следяха ли я?

Мъж и жена. Може пък да не са скапаняци.

Но може и да са. По-добре да не рискува. Покатери се на оградата, скочи от другата страна, прекоси двора и прескочи оградата в отсрещния край.

Излезе през портата направо към алеята.

Хвърли поглед през рамо.

Нямаше никаква кола.

Продължи да тича.

Сърцето ѝ биеше учестено.

Престани. Никога не оставяй скапаняците да те изплашат. Те цялят точно това — да те изплашат, да те наранят. Не допускай да го постигнат.

Всичко щеше да бъде наред.

Още две преки и ще се прибере в къщата на Фей. Ще се опита да ѝ разкаже за скапаняците. Фей прилича на учителите в училище: разбере ли опасността, прави всичко да помогне. Само когато не я разбираше, тя...

Джейн излезе от алеята на улицата. Къщата се виждаше пред нея. На половин пряка.

Хвърли поглед през рамо и сърцето ѝ замря.

Сива кола. Точно завиваше зад ъгъла.

Не успя да се отскубне от тях.

Хукна с всички сили към къщата.

Фей ще я защити. Ще се обади на ченгетата и те веднага ще се появят.

Но дори и да не се появят, няма да е сама. Фей ще е там.

Изтича по стълбите, отвори вратата със замах и я затръшна след себе си.

В безопасност. Намираще се в безопасност.

Сигурно се е държала глупаво, когато се изплаши.

Защо пък да казва на Фей?

Не, не — това пак би било глупост. Ще ѝ каже!

— Фей.

Никакъв отговор.

Къщата тънеше в тишина.

Фей вероятно е в кухнята. Винаги правеше, струваше, но си беше вкъщи, когато Джейн и момчетата се връщаха от училище.

Да, Фей вероятно е в кухнята. Джейн беше сигурна, че чу изскърцването на разхлабилата се дъска до мивката.

Но защо не ѝ отговаря?

Тръгна бавно през всекидневната към кухнята.

— Фей?

— На Фей Шугъртън това определено няма да ѝ допадне. — Джо паркира пред къщата. — Не искаше да говорим с хлапето.

— Не ме интересува. По дяволите! Ние го изплашихме. Няма да допусна да сънува кошмари заради това. — Ив отвори вратата на колата. — Много те бива в следенето, няма що. Предупредих те да не допуснеш да разбере, че я наблюдаваме.

— Много е бдителна. — Джо излезе от колата. — Сякаш ни очакваше.

Ив го погледна.

— Знае, че я следят? Това ли искаш да кажеш?

— Ей сега ще имаме възможност да я попитаме. — Джо изкачи стъпалата и звънна на входната врата. — Ако успеем да убедим Фей Шугъртън да ни пусне вътре.

— Тя няма друг избор. Държи на момиченцето. Пък и ние не се готвим да разкажем на Джейн за... Защо не отваря?

Джо отново звънна.

— Спомена, че ще ходи на пазар. Ами ако не се е върнала още, а детето е прекалено изплашено, за да отвори?

— Разполагала е с часове, за да се прибере. — Ив хвана дръжката. — Заключено е.

— Може детето да е заключило. — Замисли се за миг. — А може и да не е то. — Натисна с рамо вратата и тя поддаде. — Незаконният начин е по-добър от... По дяволите!

Стовари се на пода, когато бейзболната бухалка го удари през коленете.

Джейн се извърна към Ив и я халоса по ребрата. Остра болка премина през тялото на Ив. Едва успя да се отмести, когато момичето отново замахна с бухалката.

— Скапаняк. — По лицето на детето се стичаха сълзи. — Гаден скапаняк. — Отново замахна с бухалката. — Ще те убия, мръсен...

Джо скочи и просна Джейн на земята.

— Не я наранявай — едва успя да произнесе Ив.

— Да не я наранявам ли? Може да се наложи да ми правят операция на капачките. — Притисна още по-здраво съпротивляващото се дете към пода. — И се опита да ти размаже главата.

— Уплашена я. Нахълтахме в къщата. Помислила си е, че...

Кръв. Малкото момиче беше покрито с кръв; бузите, устните, ръцете...

— О, Господи, Джо, тя е ранена. Той я е наранил.

Коленичи до момиченцето и отметна кичур коса от бузата му.

Зъбите на Джейн се впиха в ръката ѝ.

Джо я насили да отвори уста и измъкна ръката на Ив.

Стисна челюстта на Джейн с ръце и я изгледа в очите.

— Няма да ти сторим зло, по дяволите. Искаме да ти помогнем. Къде е госпожа Шугъртън?

Джейн го изгледа свирепо.

— От полицията съм. Детектив Куин. — Бръкна в джоба и ѝ показа значката си. Повтори: — Тук сме, за да ти помогнем.

Детето се поотпусна малко.

— Къде си ранена? — попита Ив.

Джейн продължаваше да гледа Джо свирепо.

— Пусни ме.

— Пусни я, Джо.

— А ако правим грешка?

Все пак се изправи и грабна бухалката. Джейн бавно се надигна и седна.

— Смотано ченге. Защо не се появи по-рано? — По страните ѝ отново се стичаха сълзи. — Никога не сте тук, когато има нужда от вас. Скапано ченге. Скапано...

— Сега съм тук. Къде си ранена?

— Нищо ми няма. Тя е наранена.

Ив застина.

— Госпожа Шугъртън ли?

— Фей — промълви Джейн и погледна към кухнята. — Фей...

— Господи.

Ив скочи и изтича до кухнята.

Кръв.

И още кръв. Върху масата.

Върху преобърнатия кухненски стол. На покрития с теракота под, върху който Фей Шугъртън лежеше с изцъклени очи и прерязано гърло.

— Не мърдай. — Джо стоеше до нея. — Може да има улики. Не бива да ги унищожаваме.

— Тя е мъртва — промълви Ив безизразно.

— Да. — Обърна я и я бутна към всекидневната. — Иди и се погрижи за детето, докато организирам нещата. Разбери дали е видяла някого.

Тя нямаше сили да откъсне поглед от вторачените мъртви очи.

— Върви.

Тя кимна и бавно се отдалечи от кухнята.

Джейн седеше сгушена до стената, притиснала колене към гърдите.

— Дом — прошепна. — Направил го е Дом.

— Мъртва е, нали?

— Да. — Ив приклепна до нея. — Видя ли някого?

— Опитах се да ѝ помогна. Тя кървеше. Опитах се да спра кървенето, но... не успях. Не можех да го спра. Учителката ни каза, че ако някога се случи злополука, винаги първо трябва да се опитаме да спрем кървенето. Аз не успях. Не можах да го спра.

Ив искаше да протегне ръце и да прегърне Джейн, но почти виждаше стената, която детето бе издигнало около себе си.

— Вината не е твоя. Положително вече е била мъртва.

— Но може и да не е била. Може би щях да ѝ помогна, ако бях по-умна. Не обръщах внимание много-много какво ни говори учителката. Не мислех, че... Не знаех...

Ив не издържаше. Предпазливо протегна ръка и докосна детето по рамото.

Джейн рязко се дръпна.

— Коя си? — попита тя свирепо. — И ти ли си ченге? Защо не дойдохте тук по-рано? Защо допуснахте това да се случи?

— Не съм от полицията, но трябва да знам какво е станало. Видя ли... — По дяволите. Детето въобще не беше във форма да отговаря на въпроси. — Какво ще кажеш да отидем на верандата и да изчакаме полицията?

Отначало ѝ се стори, че момиченцето няма да се съгласи, но Джейн се изправи и тръгна да излиза от къщата. Седна на най-горното стъпало на верандата.

Ив се настани до нея.

— Казвам се Ив Дънкан. Детективът вътре е Джо Куин.

Момиченцето гледаше право напред.

— Твоето име е Джейн Макгиър, нали?

Детето не отговори.

— Щом не искаш да говориш, добре. Сигурно много си държала на госпожа Шугъртън.

— Хич не ми пукаше за нея. Просто живеех в къщата ѝ.

— Не вярвам да отговаря на истината, но сега няма да приказваме на тази тема. Въобще няма да разговаряме. Просто ми се стори, че ще се почувстваш по-добре, ако не сме непознати.

— Говоренето не означава нищо. За мен ти продължаваш да си непозната.

И детето щеше да се погрижи нещата да си останат такива, помисли си Ив. Сълзите бяха пресъхнали, но гърбът ѝ бе изопнат и напрегнат, а стената на недоверието — непреодолимо висока. Кой би я винил? Всяко друго дете щеше да е в истерия. Което, естествено, е по-здравословна реакция от самовглъбяването.

— И на мен не ми се говори особено. Просто ще поседим тук и ще изчакаме. Става ли?

Джейн не я погледна, но промълви:

— Да.

Детето все още е покрито с кръв, даде си сметка Ив внезапно. Добре е да предприеме нещо.

Но не сега. И двете не са във форма да направят каквото и да било; само ще седят тук и ще чакат. Облегна глава на парапета. Не успяваше да прогони спомена за вторачените в нея мъртви очи. Фей Шугъртън бе добра жена и даваше най-доброто от себе си. Не заслужаваше...

— Излъгах. — Джейн продължаваше да гледа право напред. — Струва ми се, че... я харесвах.

— И аз също.

Джейн отново се умълча.

Барбара Исли спря до бордюра почти заедно с първата полицейска кола.

Полицайте нахълтаха в къщата, но Барбара Исли се спря пред Джейн. Заговори на детето с неочаквано нежно изражение.

— Помниш ли ме, Джейн? Аз съм госпожа Исли.

Джейн я погледна безизразно.

— Помня те.

— Не можеш да останеш повече тук.

— Знам.

— Дойдох да те отведа. Къде са Чанг и Раул?

— В училището. Имат тренировка по баскетбол.

— Ще изпратя някой за тях. — Протегна ръка. — Ела с мен. Ще те измием, а после ще поговорим.

— Не искам да говоря.

Джейн се изправи и тръгна към колата.

— Къде ще я отведете? — попита Ив.

— В Приюта за изоставени деца.

— Колко е безопасно там?

— Има пазачи и ще е заобиколена от други деца.

— По-добре ни разрешете да я вземем...

— Глупости. — Барбара Исли се извърна рязко към нея. Тонът ѝ сега бе толкова суров, колкото бе нежен преди малко. — Аз нося отговорност за нея и никой от вас няма да я докосне. Въобще не биваше да се забърквам в тази каша. Журналистите и политиците ще ме подгонят безмилостно.

— Трябва да я пазим много добре. Не госпожа Шугъртън беше мишената. Най-вероятно просто се е изпречила на пътя му.

— А вие не успяхте да ѝ помогнете, нали? — Очите на Барбара Исли я пронизваха. — Фей Шугъртън беше почтена жена, изключителна жена, която помогна на дузина деца. Не биваше да умира. Тя и сега щеше да е жива, ако не ви бях дала...

— Но Джейн можеше да е мъртва.

— Трябваше да стоя настрана, така и възнамерявам да постъпя отгук нататък. Не ми се мяркайте пред очите и не се приближавайте до Джейн Макгиър.

Извърна се и тръгна към колата.

Ив я наблюдаваше безпомощно как потегля. Джейн седеше с изправен гръб на седалката, но изглеждаше ужасно мъничка и крехка.

— Нямахте как иначе да постъпи.

Обърна глава и видя Джо, застанал на прага.

— Надявах се да успеем да я отведем, преди някой социален работник да се появи.

Той поклати глава.

— Аз звъннах на Исли.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво?

— Социалните работници от приюта за деца винаги трябва да бъдат уведомявани в подобни случаи. Те предпазват децата от разпитите на журналистите и полицията. Исли ще помогне на Джейн да преодолее напрежението.

— Ние можехме да я пазим.

— Но тя щеше ли да ни позволи? За нея сме непознати. В приюта ще е заобиколена от други деца и персонала. Там ще бъде в безопасност. Ние, разбира се, ще продължим да я държим под око.

Ив все още изпитваше известно безпокойство.

— Ще ми се да не беше...

— Тя може да се окаже свидетел в процес за убийство, Ив. Разговаря ли с теб?

Ив поклати глава.

— Тогава се налага да я видя по-късно довечера.

— Не можеш ли да я оставиш... — Разбира се, че не можеше да я остави на мира. Възможно е детето да е видяло нещо. — Барбара Исли едва ли ще ти позволи да говориш с нея. Не е доволна от нас.

— Понякога значката помага. — Подаде ѝ ръка да се изправи. — Хайде. Ще те откарам вкъщи. От отдела по съдебна медицина ще пристигнат всеки момент. Ще се наложи да се върна, но не се налага ти да си тук.

— Ще те изчакам.

— Нищо подобно. Може да се задържа тук часове. А и журналистите ще пристигнат веднага след екипа. — Побутна я към стъпалата. — Обадох се на Чарли. В момента е във фоайето на жилищния блок и ще се навърта около теб, докато се върна. — Задържа вратата на колата за Ив. — Веднага щом влезеш в апартамента, звънни на Спиرو и Марк и им разкажи какво се случи.

Тя кимна и промълви:

— Ще се опитам дори да се обадя на Барбара Исли; дано я уговоря отново да се видим.

— Дай ѝ време да си отдъхне, Ив. Да се размине напрежението.

Тя поклати глава. Не успяваше да забрави изражението на Джейн Макгиър, седнала вдървено и с изправен гръб, сякаш ако свали гарда, ще рухне.

Дом можеше да я накара да рухне и да я накълца на парчета. Колко близо се бе озовала Джейн до убиеца в кухнята?

Ив усети как я обзема паника при тази мисъл. Задуши я. Непосредствената опасност за Джейн бе отстранена в момента.

Не, въобще не беше така.

— Ще се обадя на Барбара Исли веднага щом пристигна в апартамента.

— Не — отвърна Барбара Исли ледено. — Не ме карайте да повтарям, госпожо Дънкан. Джейн остава под нашите грижи. Само да се приближите до нея и ще наредят да ви хвърлят в затвора.

— Не разбирате. Дом е убил Фей Шугъртън посред бял ден. Успял е да проникне в дома ѝ и е прерязал гърлото ѝ в собствената ѝ кухня. Кой ще му попречи да постъпи по същия начин с Джейн в приюта?

— Фактът, че всекидневно имаме работа с родители, които малтретират децата си, и с дрогирани майки, които искат децата си обратно. Знаем какво правим. Местонахождението на приюта е поверително. Но дори да разбере къде се намира, пак няма да успее да мине покрай пазачите.

— Никога не сте имали работа с...

— Довиждане, госпожо Дънкан.

— Почакайте. Как е тя?

— Не е добре. Но ще се оправи. Утре сутринта ще я изпратят на терапевт.

След тези думи затвори.

Ив си спомняше терапевтите. Седяха срещу нея и я обсипваха с въпроси, стараяйки се да прикрият раздразнението си, когато не успяваха да проникнат до дълбините на душата ѝ. Джейн щеше да ги съдвече и изплюе точно. Както постъпваше Ив като дете.

— На камък ли удари?

Тя се обърна към Чарли, седнал в другия край на стаята.

— Да. Ще опитам отново утре сутрин.

— Много си настойчива.

— Настойчивостта е единственото оръжие, с което разполагам срещу Исли. Понякога дава резултат. — Господи, молеше се този път да даде резултат. — Чу ли се нещо от агента, когото Спиро изпрати във Финикс?

— Не много. Полицейското управление му оказвало съдействие. Ще ми се Спиро да беше пратил мен. — Усмихна се. — Не че не се радвам на компанията ти. Но постъпих, във ФБР за по-предизвикателни задачи, а не да стоя на пост. Е, поне в случая обектът ме кара да кръстосвам Джорджия надлъж и нашир, за да го държа под око.

— Извинявай. Искаш ли кафе? Опасявам се, че в хладилника няма нищо за ядене.

— Зърнах тайландски ресторант на ъгъла; доставя храна по домовете. — Чарли извади мобилния си телефон. — Какво да поръчам?

Не беше гладна, но вероятно е редно да хапне нещо.

— Каквото и да е с фиде. И нещо, което да приберем в хладилника за Джо. Той постоянно е гладен.

— Добре.

Тя взе чантата си и тръгна към спалнята.

— Трябва да звънна на Спиро.

— Няма нужда. Вече свърших тази работа, след като Джо ми се обади. Разпусва се като хамалин и обяви, че тръгва насам.

Затвори вратата на спалнята и се облегна на нея. Трябваше да се обади на Марк, но се нуждаеше от малко време да се съвземе. Още й прилошаваше при спомена за Фей Шугъртън. Не винеше Барбара Исли, че е така сърдита.

Отиде до прозореца и се загледа в парка отсреща. Вече беше тъмно и уличните лампи хвърляха светлина върху короните на дърветата. Нощните сенки изглеждаха зловещи.

Там долу ли си, Дом? Дебнеш ли, копеле?

Мобилният ѝ телефон иззвъня.

Джо? Спиро?

Телефонът отново иззвъня. Извади го от чантата.

— Ало.

— Как вървят нещата с малката Джейни?

— Кучи син.

— Съжалявам, но нямах възможност да присъствам на срещата ви, времето ме притискаше. Дори не успях да видя детето отблизо.

— И вместо това уби Фей Шугъртън.

— Смиташ ме за човек, който допуска грешки. Няма никакво *вместо*. Засега не възнамерявам да убивам детето. Целта ми беше Фей Шугъртън.

— За бога, защо?

— Двете с Джейн няма как да се сблизите, докато Шугъртън е наоколо. Затова трябваше да я премахна. Как ти хареса момиченцето?

— Не го харесвам. Опита се да ми строши главата с бейзболна бухалка.

— Това не би те спряло. Вероятно се възхищаваш от духа ѝ. Изглежда сполучливо съм я подбрал.

— Изборът ти е напълно неподходящ. Тя няма нищо общо с Бони.

— Ще започнеш да държиш на нея.

— Такава възможност е изключена. Нищо няма да се получи. Пък и тя не е при мен.

— Знам. Ще трябва да се погрижим и за този проблем, нали? Въобще не го замислях така. Иди я вземи от приюта, Ив.

— Невъзможно е.

— Тя трябва да е с теб. Трябва да измислиш начин това да стане.

— Не ме ли слушаш? Ще ме хвърлят в затвора, ако се приближа до нея.

Последва моментна тишина.

— Не говоря ли достатъчно ясно? Или я измъкни от приюта, или аз отивам при нея. Давам ти двадесет и четири часа.

Ив се паникьоса.

— Но аз дори не знам къде се намира.

— Открий. Помисли. Разполагаш с връзки. Винаги има начин. Аз бих намерил начин.

— Приютът се охранява. Въобще няма да успееш и да припариш там. Ще те хванат.

— Ще стигна до нея. Достатъчен е само един миг на нехайство, един отегчен или небрежен служител.

— Въобще не ми пука за това дете. Никога не бих изпитала симпатии...

— Постепенно ще се появят и чувствата. Просто трябва да я опознаеш. От години се стремиш да защитаваш или да откриваш непознати деца. Сега ти давам истинско. Умът ти направо ще се замае от подобна перспектива.

— Ще се обадя на полицията веднага след като затворя.

— И така ще подпишеш смъртната присъда на Джейн. Знаеш, че ще я убия. Никога няма да престана да се опитам. Ако не успея да го свърша точно сега, ще изчакам, седмица, месец, година. Много е странно как с времето нещата стават по-лесни за мен. Хората забравят, престават да са нащрек... А ти няма да си достатъчно близо до нея, за да ме спреш. Двадесет и четири часа, Ив.

Затвори.

Луд е, помисли си Ив. Исли я увери, че никой не е в състояние се вмъкне в приюта. Но Ив се съмняваше.

Достатъчен е само един миг на нехайство, един отегчен или небрежен служител.

Нима през цялото време Ив не се опасяваше именно от това? Не настояваше ли пред Исли да вземе Джейн тъкмо по тази причина?

Обзелият я страх стегна гърлото ѝ. Той ще го направи. Господи, в състояние е да намери начин да убие Джейн, ако Ив не измисли как да я измъкне от приюта. Разполагаше само с двадесет и четири часа. Джо. Да се обади на Джо.

Почти набра номера му и връзката прекъсна. Какво прави? Наистина ли възнамерява да го помоли да рискува работата си, като ѝ помогне да отвлече дете изпод носа на властите?

Но тя имаше нужда от него.

Какво от това? Трябваше да престане да се държи като себична кучка и сама да свърши необходимото.

Как? Та тя дори не знае къде е Джейн.

Разполагаш с връзки. Винаги има начин. Аз бих намерил начин.

Започна да набира телефонен номер.

Марк Грънард отговори след второто позвъняване. В гласа му се усещаше недоволство.

— Благодаря, че веднага ми съобщи за Фей Шугъртън. Пристигнах в къщата ѝ заедно с половината журналисти от града.

— Щях да ти се обадя, но се случиха разни работи.

— Не се уговорихме така.

— Няма да се повтори.

— Съвършено права си. Аз се оттеглям. Ти и Джо...

— Имам нужда от помощта ти. Дом отново се обади.

Тишина.

— И?

— Служителите от социални грижи прибраха детето в свой приют. Той иска момичето да е при мен. Даде ми двадесет и четири часа, за да я измъкна.

— И какво ще стане, ако не го направиш?

— Ти как мислиш? Тя ще бъде мъртва, по дяволите.

— Трудно ще стигне до нея в...

— Ще успее. Не мога да рискувам.

— Джо какво казва?

— Нищо. Няма да му съобщи. Той е вън от играта.

Марк леко подсвирна.

— Не би му харесало.

— Той и без това направи достатъчно. Няма да позволя да го разпънат на кръст, защото ми е помогнал.

— Но щом звъниш на мен, явно нямаш нищо против да жертваш моята скромна персона.

— Ти би загубил по-малко, но можеш да спечелиш повече.

— Каква точно помощ искаш от мен?

— Да разбере къде се намира. Имаш ли представа?

— Да речем.

— Какво значи да речем!

— Местонахождението на приюта се пази едва ли не повече от държавна тайна.

— Но ти все пак знаеш къде се намира.

— Да. Веднъж, по време на нашумял съдебен процес, проследих Исли, когато откарваше дете там.

Значи и Дом е могъл да проследи Исли.

— Това е голяма стара къща на Делани стрийт. Не е изключено обаче да са преместили приюта. Говоря ти за преди две години.

— Ще опитаме там. Исли спомена за пазачи.

— Има пазач, който обикаля терена наоколо. Искаш да му отвлека вниманието.

— Точно така.

— А после? След като я измъкнеш, къде ще я отведеш?

— Не знам. Ще намеря място. Ще ми помогнеш ли?

— Поставяш ме на топа на устата.

— Ще се реванширам.

— Положително ще го направиш, бъди сигурна. — Тонът му се изостри. — Защото ще бъда до теб през цялото време.

— Няма да мога... — Пое си дълбоко въздух. — Добре, е се разберем някак. Ела да ме вземеш. Ще те чакам от фугата страна на улицата, при парка. — Но не преди полунощ.

— Марк, сега е едва пет и половина. Искам да я измъкна оттам.

— Добре. В единадесет. Ако искаш да отидеш порно, тръгни сама. Рискът да попаднем на пазача е достатъчно голям. Искам поне всички други в къщата да са заспали, преди да се приближим.

Пет и половина. Как щеше да изчака толкова време? Тя вече се чувстваше пред нервен срив. Добре. Трябва да се успокои. Дом ѝ отпусна двадесет и четири часа.

— Съгласна съм. Ще хапна и ще кажа на Чарли, че ще лягам. През кухненската врата се стига до перално помещение, а оттам — в коридора. Ще се измъкна оттам и ще те чакам пред парка в единадесет.

— Точно така.

Тя затвори. Успя. Но Марк Грънард бе по-неотстъпчив, отколкото очакваше. Не го винеше. Молеше го за страхотна услуга и малцина биха се съгласили, без да искат нещо в замяна. С изключение на Джо.

Няма да мисли за Джо. Не е възможно да го вземе със себе си.

— Хайде, идвай — провикна се Чарли пред вратата на спалнята. — Храната пристигна.

Стегна се. Ще се наложи да издържи вечерята, а после трябва да се измъкне, преди Джо да се е прибрал.

ГЛАВА 8

— Искаш ли да поговорим?

— Не. — Джейн гледаше право напред. Защо не се махне тази жена? Прилича на дебела сива птица, кацнала на дивана, а гальовният ѝ тон направо влудяваше Джейн. Вероятно се опитва да е мила, но Джейн не издържаше. — Искам да си лягам, госпожо... — Как се казваше? — ... госпожо Море.

— Ще спиш по-добре, ако поговорим за случилото се.

Да говори за кръв. Да говори за Фей. Защо възрастните си въобразяват, че е по-добре да говорят за всичко? Тя не желае да мисли за Фей. Никога повече не иска да мисли за Фей. Просто ще затвори вратата за цялата тази болка. Не. Има нещо, което първо трябва да разбере.

— Кой я уби?

— Тук си в безопасност, скъпа — промълви госпожа Море нежно.

Не това я пита, а и госпожа Море лъже. Никой никъде не е в безопасност.

— Кой уби Фей?

— Още не сме сигурни.

— Ченгетата сигурно имат представа. Фей никога не е сторила зло някому. Някой от бандите ли е? Откраднато ли е нещо?

— По-добре е в момента да не мислиш за това. Ще поговорим утре. — Протегна ръка да погали Джейн по косата. — Но добре би било да обсъдим как се чувстваш.

Дръпна се, преди жената да я докосне.

— Нищо не чувствам. Не ми пука, че Фей умря. Няма да ми пука, ако и ти умреш. Остави ме на мира.

— Разбирам те.

Джейн стисна зъби. Какво да каже, за да се махне тази жена? Тя не разбираше. Никой не разбираше.

Никой, освен може би Ив. Ив не настоя да говорят. Седя мълчаливо до Джейн, но някак усети...

Глупости. Прекараха, заедно само няколко минути. Ако Джейн я бе опознала, щеше да види, че е същата като другите.

— Искаш ли да направя нещо за теб? — попита госпожа Море.

Пусни ме да си вървя.

Но знаеше, че не бива да го изрича на глас. Беше попадала в приюта и преди. Пазеха я, докато ѝ намерят нов дом.

Никой обаче не пазеше Майк. Седеше си сам в тъмното и не знаеше, че няма кой да му донесе храна и да го наглежда.

А тя ще бъде заключена и няма как да му помогне. Кръв.

Очите на Фей се взираха в нея, докато се опитваше да спре кръвта.

Зло. Там навън витае прекалено много зло. Майк.

— Трепериш — обади се госпожа Море. — Скъпо дете, защо не...

— Не треперя — просъска Джейн свирепо. Изправи се. — Студено ми е. Дяволски студ е в това гадно място.

— Тук не използваме такъв език, скъпа.

— Тогава ме изхвърли навън, дърта краво. — Погледна я с изпепеляваща омраза. — Ненавиждам това място. И теб те мразя. Ще се промъкна в стаята ти и ще ти прережа гърлото, както онзи негодник е постъпил с Фей.

Жената се изправи и отстъпи — Джейн го очакваше. Напоследък социалните работници се отнасяха предпазливо към всякакви заплахи, пък било то изречени и от дете като Джейн.

— Можеше да не казваш това — отбеляза госпожа Море. — Лягай си, скъпа. Ще обсъдим проблема ти утре сутрин.

Джейн избяга от всекидневната, нагоре по стълбите, покрай полицая, застанал на пост пред спалнята ѝ, и затръшна вратата след себе си. Този път ѝ дадоха малка самостоятелна стая, но вероятно ще я настанят в обща, след като решат, че е преодоляла шока от смъртта на Фей. В стаите обикновено спяха по три-четири деца.

Но пък никога дотогава не бяха оставяли някой на пост пред вратата ѝ. Трябва да има връзка със случилото се с Фей.

Дишаше трудно. Пристъпи до прозореца и се загледа в двора долу. Розовите храсти трябваше да бъдат подрязани. Фей караше

Джейн да подрязва розите ѝ през песента. Така израствали по-гъсти и красиви през пролетта. Джейн не ѝ повярва, но бе склонна да изчака и да види...

Фей.

Няма да мисли за нея. Вече я няма. Нищо не може да се направи. Трябва да затвори вратата. Вместо това ще мисли за Майк и скапаняците, които биха го наранили. Тя може да помогне на Майк.

Но не и ако остане тук.

Заобиколена от морава и зле поддържани градини, двуетажната тухлена сграда на Делани стрийт се намираще по-навътре от улицата. Беше строена през 20-те години и възрастта ѝ си личеше.

— Мога ли да попитам какво възнамеряваш да правиш? — попита Марк вежливо, когато спря колата в странична уличка. — Почти полунощ е и съм убеден, че цялата сграда е здраво заключена. Дори да предположим, че откриеш къде е, интересно ми е да разбера как възнамеряваш да проникнеш и да измъкнеш хлапето, без да те застреля охраната. Пазачите редовно правят обходите си.

„И на мен ми е интересно“, помисли си Ив.

— Имаш ли представа къде я държат?

— Ами онова момче от съдебния процес го държаха на горния етаж. В стая от южната страна. Първият прозорец отзад.

— Сам ли?

Марк кимна.

— Той беше специален случай.

Дали и Джейн я третираха като специален случай? Е, ще стиска палци и ще се моли да извади късмет.

— Ще ида отзад и ще проверя дали има начин да проникна оттам. — Излезе от колата. — Ти мини от другата страна и ако попаднеш на пазача, отвлечи вниманието му.

— Чудна задача — отбеляза Марк саркастично. — Защо не ми възложиш някоя по-трудна? Не е...

— Залегни! — Тя влезе, обратно в колата и натисна главата на Марк надолу. — Патрулна кола.

Колата на полицейското управление на Атланта мина бавно край приюта и освети с фарове входната врата, докато минаваше.

Ив затаи дъх, защото почти очакваше колата да спре. Дали ги бяха видели?

Полицейската кола отмина и сви зад ъгъла.

— Вече ми се струва безопасно. — Марк вдигна глава. — Редно беше да се досетим, че социалните работници ще поискат допълнителна охрана.

— Да се молим наоколо да кръжи само един пазач. — Ив отново излезе от колата. — И полицейската кола да не се върне скоро. Побързай.

Тя вече вървеше по алеята през тревната площ. Не мислеше. Просто се движеше бързо и се молеше.

Озова се откъм задната част на сградата и погледна към втория етаж. Първият прозорец.

Стаята беше тъмна, а прозорецът — затворен.

Чудничко.

Отстрани имаше ръждясал улук, но се спускаше поне на метър от прозореца.

Как, по дяволите, щеше... Какво беше това? Погледна през рамо. Някакъв шум ли чу?

Да не би някой да се криеше в сенките? Не. Нямаше нищо. Вероятно въображението ѝ си прави шеги.

Обърна се отново към сградата. Първо ще измисли начин как да се качи до втория етаж. После ще се промъкне в стаята, без да изплаши Джейн. Колкото повече обмисляше положението, толкова по-безпомощна се чувстваше. По-добре да намери начин да проникне на долния етаж и после...

Прозорецът се отваряше. Ив се напрегна.

Джейн показва глава и я погледна. Дали момичето я разпозна? Да, лунната светлина беше достатъчно силна, за да я види добре. Но това още не гарантираше нищо. В момента вероятно всеки изглеждаше заплашително за Джейн.

Остана загледана в Ив дълго и изпитателно. После постави пръст върху устните си, сякаш ѝ даваше знак да мълчи.

Жестът съдържаше нещо конспиративно: те двете, опълчили се срещу целия свят. Ив не разбра откъде извади този късмет, но бе готова да го приеме. Господи, разбира се, че ще го приеме.

Джейн хвърли през прозореца завързани един за друг чаршафи. Краят увисна на три метра над главата на Ив.

Джейн започна да слиза надолу като маймунка. Как щеше...

— Хвани ме — заповяда Джейн.

— Не е толкова лесно. Ако те изпусна, ще си счупиш...

— Не ме изпускай.

Пусна се от чаршафа и падна в ръцете на Ив. Тежестта ѝ събори и двете на земята.

— Стани от мен! — прошепна Джейн.

Ив се претърколи наляво и седна.

— Извинявай. Но за малко не ми счупи ребрата.

Джейн бе вече на крака и тичаше към ъгъла на сградата.

— По дяволите — изруга Ив. Скочи и се втурна след нея.

— Загубила ли си нещо? — Марк държеше Джейн в желязна хватка. Тя риташе неистово и успя да уцели глезена му. — Ох! Престани да се съпротивляваш или ще ти извия врата, малко дяволче.

— Не я наранявай. — Ив застана пред детето. — Опитваме се да ти помогнем, Джейн. Не се страхувай.

— Не се страхувам и не ми е нужна вашата помощ.

— Нужна ти бях да те хвана.

— Беше високо. Не исках да си счупя краката.

Ив сви вежди.

— Вместо това предпочете да ми счупиш ребрата.

Джейн я погледна спокойно в очите.

— Защо не? Не ми пука за теб.

— Но явно не ме смяташ за опасна, защото не се разпищя, когато ме видя.

— Имах нужда от някого. Знаех, че чаршафите няма да стигнат до земята.

— Но не ме смяташ опасна, нали?

— Може и така да е. Не знам. — Изгледа я изпод вежди. — Защо си тук?

Ив се поколеба. Не желаше да плаши детето, но съзнаваше, че Джейн ще се досети, ако я излъже.

— Безпокоях се за теб.

— Защо?

— По-късно ще ти разкажа. В момента не разполагаме с време.

Джейн погледна през рамо.

— Това не е ченгето.

— Не. Това е Марк Грънгард, журналист е.

— Искате да пише за Фей ли?

— Да.

— Най-добре да се махаме оттук, Ив. — Тонът на Марк беше нетърпелив. — Не попаднах на пазача, но вероятно скоро ще се появи. А и Бог знае кога патрулната кола ще намине отново.

Беше не по-малко нетърпелива от него, но не възнамеряваше да влачи Джейн, ако момичето реши да рита и да крещи.

— Ще дойдеш ли с нас, Джейн? — попита тя. — Повярвай ми — просто искаме да си в безопасност.

Джейн не отговори.

— Ти и без това се готвеше да бягаш. Обещавам ти, че ще намерим място, където няма да те открият.

— Пусни ме.

Марк поклати глава.

— За да хукнеш...

— Пусни я, Марк. Тя трябва да вземе решението.

Марк поразхлаби хватката си и Джейн бързо се измъкна.

После се взря за няколко секунди в Ив и заяви:

— Ще дойда с теб. Къде е колата ти?

Преди да изминат и четири преки, Джейн се обади:

— Караш в погрешна посока.

— Погрешна посока ли?

— Искам да отида на Лутър стрийт. Къщата на Фей.

— Не можеш да се върнеш там — промълви Ив нежно. — Фей вече я няма, Джейн.

— Знаем. Да не ме вземаш за глупачка? Тя е мъртва. Отнесли са я в моргата. Но трябва да отида на Лутър стрийт.

— Оставила си нещо там ли?

— Да.

— Полицията е в къщата. Няма да те пуснат и ще те върнат в приюта.

— Закарайте ме до Лутър стрийт. Ясно ли е?

— Джейн, чуй ме. Къщата е под...

— Не искам да ходя в къщата. Оставете ме на алеята на две преки от нея.

— Алеята, в която изчезна, когато видях колата ни днес следобед ли?

Джейн кимна.

— Защо?

— Искам да отида там.

— Оставила си нещо край алеята ли? — попита Марк от шофьорското място.

— За какво ти е на теб да знаеш? За да го покажеш по телевизията ли? — попита Джейн свирепо. — Не е твоя работа.

— В момента ти си моя работа — възрази Марк. — Ив ми обеща материал, ако ѝ помогна да те отвлече. Знаеш ли какво е наказанието за отвличане на малолетни? Ще ме хвърлят в затвора и с кариерата ми е свършено. Страшно много рискувам, затова престани да ми се зъбиш, момиченце.

Джейн не му обърна внимание, а попита Ив:

— Затвор ли? Тогава защо го направи?

— Безпокоях се за теб. Струва ми се, че си в опасност.

— Като Фей ли?

Господи, какво да ѝ отговори сега? Истината.

— Като Фей.

— Знаеш ли кой го е направил?

Ив кимна.

— Кой?

— Не знам истинското му име. Представя се за Дом.

— Защо я е убил? Фей никога не е сторила зло на някого.

— Не е нормален. Обича да наранява хората. Звучи ужасно, разбирам, но някои хора искат да правят само злини.

— Знам. Скапаняците. Много ги има наоколо.

Ив се стегна.

— Така ли? — Помълча. — Виждала ли си някой от тях наскоро?

— Може би. — Джейн хвърли поглед към Марк. — Гледам новините по телевизията. Винаги показват скапаняците.

Марк сви рамене.

— Това ми е работата.

— Виждала ли си някой, който да те е изплашил напоследък? — настоя Ив.

— Не ме изплаши. Приличаше на другите, които се навъртат около училищния двор.

— Проследявал ли те е?

— Понякога.

— За бога, защо не каза на някого?

Джейн се загледа през прозореца.

— Искам да отида на Лутър стрийт. Сега.

— Как изглежда? — попита Марк.

— Едър. Бърз. Но не съм се вглеждала в него. Просто поредният скапаняк. Заведете ме на Лутър стрийт или ме пуснете да сляза.

Марк погледна към Ив с въпросително вдигнати вежди.

— Е?

— Отведи ни до алеята, но при входа откъм Маркет стрийт. Не бива да рискуваме някой от къщата да ни види.

— Имаш предвид Куин ли?

При следващия ъгъл Марк зави наляво.

— Да.

Освен ако Джо не се е върнал вече в апартамента и не е открил, че е изчезнала.

— Ще вдигне страшна олелия.

— Знам. — Облегна се на седалката. — Но нямаше как иначе да постъпя.

— Не се оплаквам. Ако не се занимаваше със защитата на Куин, не би имала нужда от моята помощ. Той няма да се поколебае да ме пожертва, ако смята, че така ще е по-добре за теб.

— Побързай — обади се Джейн.

В тона ѝ имаше толкова напрежение, че Ив я погледна изненадано. Джейн седеше изправена, със стиснати юмруци, притиснати към тялото.

— Дай газ, Марк.

— Карам с максимално допустимата скорост.

— Тогава я превиши.

— Като се има предвид какво извършихме току-що, не е разумно да рискуваме...

— Направи го.

Той сви рамене и натисна педала на газта.

— Благодаря — процеди през зъби Джейн, без да поглежда към Ив.

— Какво има на алеята, Джейн?

— Майк — прошепна Джейн. — Скапанякът го видя. Казах на Майк да отиде в алеята до Юниън Мишън, но той сигурно е останал на Лутър. Там е по-близо до майка си.

— Кой е Майк?

— Прекалено малък е. Опитвах се да... Децата са доста глупави, когато са толкова малки. Не знаят...

— За скапаняците ли, Джейн?

— И баща му е скапаняк, но не като... — Джейн си пое дълбоко въздух. — Ти смяташ, че онзи скапаняк, дето ме следи, е Дом, който е убил Фей, нали?

— Не съм сигурна.

— Но мислиш, че той го е направил.

— Допускам го.

— Кучи син. — Очите на Джейн блестяха от появилите се сълзи. — Гаден кучи син.

— Такъв е.

— Трябваше да й кажа. Взех го просто за един от скапаняците, които преследват децата. Много такива се навъртат. Не знаех, че ще я нарани...

— Вината не е твоя.

— Трябваше да й кажа. Тя искаше да споделям разни неща. Трябваше...

— Джейн, вината не е твоя.

Момичето поклати глава.

— Трябваше да й кажа...

— Добре. Да предположим, че е трябвало да й кажеш. Всички правим по нещо, за което после съжаляваме. Нямамо е откъде да знаеш, че е щял да я нарани.

Джейн затвори очи.

— Трябваше да й кажа.

Ив се отказа да спори. Самата тя бе изпитвала вина и угризения, след като й отнеха Бони. Ала Джейн е едва десетгодишна. Децата не

бива да понесат такава тежко бреме. Но кога ли животът е бил справедлив?

— На колко години е Майк?

— Шест.

Ив усети как ѝ прилошава. Джейн е мишената, не момченцето. Но какво значение има това за Дом? Още живот не би означавал нищо за него.

— Фей не ми позволи да го доведа вкъщи. Искаше да се обади на социалните работници. Но аз знаех, че те ще го върнат в дома му, при баща му. Майк се страхува от него. Не можех да я оставя да се обади. — Затвори очи. — Опитах се да го защитя.

— Убедена съм, че е така.

— Но скапанякът ме видя с него. Знае, че Майк е сам.

— Вероятно е в безопасност. — Ив я докосна по рамото Джейн, напрегната до краен предел, поне не се отдръпна. — Ще го намерим, Джейн. Дом сигурно не е близо Лутър стрийт. Кварталът е пълен с полиция.

— Нали бил луд?

— Но не и по отношение на собствената си безопасност. Нищо няма да се случи на Майк, ще видиш, когато пристигнем при него. — Молеше се да говори истината. — А после аз ще се погрижа да е винаги в безопасност.

— Той не бива да се връща при баща си.

— Ще се погрижа да е в безопасност — повтори Ив.

— Обещавах ли?

Господи, в какво се забърква? Не ѝ ли стига отвличането?

— Обещавам. — Направи пауза. — Но искам и ти да ми обещаеш, че ще правиш каквото ти кажа, за да мога да предпазя и теб.

— Не съм като Майк. Сама мога да се грижа за себе си.

— Обещание за обещание, Джейн.

Джейн сви рамене.

— Добре. Стига да не предприемеш нещо глупаво.

Ив въздъхна облекчено.

— Ще се опитам да не правя глупости. Ще ме предупредиш, ако предприема нещо такова.

— Разчитай на мен.

Марк свърна от улицата и спря в началото на алеята.

— Изгаси фаровете — просъска Джейн. — Да го уплашиш ли искаш?

Изскочи от колата и се втурна по алеята. — Джейн!

Ив изхвърча след нея и я последва в тъмнината. Мобилният телефон в чантата ѝ иззвъня. Тя не му обърна внимание.

В момента не разполагаше с време да се разправя нито с Джо, нито с Дом.

Но може да ѝ се наложи да се разправя с Дом лично, мина ѝ внезапно през ума. Ами ако той се е досетил, че Джейн ще иска да дойде на алеята?

Възможно е да чака в тъмнината отпред.

Никакъв отговор.

Стомахът на Джо се сви, когато затвори. Защо не му отговори? Винаги носеше мобилния телефон със себе си. Ако спи, звъненето щеше да я събуди. Но я остави толкова разстроена, че се съмняваше дали е заспала.

А и къде, по дяволите, е Чарли Катър?

Звънна на телефона в апартамента.

Чарли отговори сънено след второто позвъняване.

— Всичко наред ли е? — попита Джо.

— Да. Заключено е. Госпожа Дънкан си легна преди два часа.

Продължаваше да не му харесва. Защо не вдига мобилния си телефон?

— Тя добре ли е?

— Да. Малко е затворена, но не е необичайно, нали? Притеснява се за хлапето.

— Да.

— Агент Спиро пристигна ли?

— На местопрестъплението е. Аз съм в участъка; имам да пиша проклетите доклади.

— Господи, и аз ненавиждам писмената дейност, свързана с работата ни.

Тя трябваше да вдигне мобилния си телефон, продължаваше да си мисли Джо.

— Иди провери как е.

— Какво?

— За бога! Иди провери как е!

— А ако я събудя?

— Дори да я събудиш. Иди провери!

— Няма да ми е благодарна, ако... Добре, добре. Отивам.

Джо изчака.

Вероятно всичко е наред. Дом едва ли ще се опита да се промъкне в апартамента. Освен това не такъв е планът на играта му. Би било прекалено лесно. Използваше Джейн Макгиър като стръв.

И една жена вече попадна в мрежите му. През целия следобед и вечерта Джо се занимаваше с нейната смърт. Всеки път, когато поглеждаше Фей Шугъртън, мислеше за Ив. Но кога ли пък не мислеше за Ив?

— Няма я.

Джо затвори очи. Господи, знаеше си.

— Никой не е влизал в апартамента, Джо. Кълна ти се. Тук съм през цялото време и проверих вратите, след като Ив си легна.

— Обаждал ли й се е някой по телефона?

— Не и по този в апартамента. Но не чух и мобилният й да звъни.

— Не би го чул, ако е в другата стая.

— Не спомена да е говорила с някого.

Дом й се е обадил. Джо го усещаше с изострените си сетива. Дом е звъннал и тя е напуснала апартамента. За да се срещне с него ли?

Не би постъпила така. Беше глупаво, а Ив никога не постъпваше глупаво.

Не. За да я измъкне от апартамента, Дом е прибегнал до заплаха, която тя не е могла да пренебрегне.

Джейн Макгиър.

По дяволите.

Затвори и набра пейджъра на Барбара Исли. Това бе единственият начин да се добере до адреса на приюта в този час.

Исли му се обади след по-малко от минута. Но на Джо му бяха нужни десет, за да я убеди да му съобщи адреса.

Все по-силно и по-силно го завладяваха гняв и страх. Идеше му да удуши Ив. Отново го изолира. През всичките тези години бяха заедно, а тя за пореден път му обръщаше гръб. Щеше му се никога да

не я бе срещал. Кому е потребна такава мъка в живота? През половината от времето искаше да я хване за раменете и да я разтърси, а през останалото, да я вземе в обятията си и да изтръгне болката, която я разяжда; да я заличи. Въобразяваше си, че е достатъчно силна да се нагърби с какво ли не, но не бе достойна съперница на Дом.

Не го прави, Ив.

Не тичай към него.

Изчакай ме.

Тя тичаше.

В алеята миришеше на гранясала мазнина и смет. Тъмнина.

Някакъв шум отляво. Сърцето ѝ подскочи.

Дом?

Не. Някаква котка. Къде е Джейн?

— Джейн? Виждаш ли я, Марк?

— Тук съм — обади се Джейн.

Голям кашон от хладилник до тухлената стена.

— Майк е добре. — Джейн изпълзя от кашона, влачейки малко момче след себе си. — Просто е изплашен. Твърди, че цяла нощ е чувал някакво драцене. Вероятно плъхове. Гладен е. Имаш ли нещо в чантата?

— Не, за жалост.

— Кои са те? — Майк наблюдаваше Ив и Марк бдително. — От социалните грижи ли са?

— Не бих постъпила така с теб — отвърна Джейн. — Но повече не бива да оставаш тук. Наоколо се навъртат лоши хора.

— Добре съм.

— Ще си още по-добре там, където Ив ще те отведе. Вземи си нещата.

Майк се поколеба.

— Ще има куп неща за ядене.

— Добре — съгласи се Майк и хлътна в кашона.

— Къде ще го заведеш? — попита Джейн. — Той ще иска да знае.

Ив се питаше същото.

— Ще трябва да помисля.

— Но не и в социални грижи.
— Не.
— Нито при баща му.
— Добре, Джейн, разбрах.
— Обеща ми.
Тя рязко си пое дъх. Нещо мокро проблесна върху кашона.
— Ще спазя обещанието си.
Майк излезе от кашона с торба от дебел мъхест вълнен плат.
— Каква храна? Обичам пържени картофи.
— Ще видя какво ще успея да направя. — Обърна се към Марк.
— Заведи ги в колата, ако обичаш.
Джейн я погледна.
Веждите на Марк се стрелнаха нагоре.
— Няма ли да дойдеш?
— След минутка.
Той кимна и поведе децата по алеята.
Тя посегна и предпазливо докосна тъмното петно върху кашона.
Не бе толкова мокро, колкото ѝ се стори. По пръстите ѝ полепна съвсем малко. С трепереща ръка бръкна в чантата си и извади фенерче.
Петното по пръстите ѝ бе тъмночервено, почти ръждиво.
Кръв.
Чувал е драскане цяла нощ.
Освети кашона с фенерчето. Видя надписа: „Добре се справи, Ив. Малка награда...“.
Прилоша ѝ, като си даде сметка колко близо е бил Дом до момченцето.
Награда ли?
Животът на Майк ли беше наградата? Не.
Точките в края на изречението водеха надолу.
Нещо бяло лежеше на земята.
Тя бавно приклепна и освети дребния предмет. Костица. Малка, деликатна. Кост от детско пръстче.
Бони?
Прималя ѝ и се хвана за кашона, за да не падне на земята.
Стегни се. Той иска да те нарани.
О, Господи, Бони...

Не я докосвай. Нищо не pipай. Възможно е този път да е допуснал грешка.

Ето, вече се оправяше. Когато остави реброто на верандата, тя не намери сили да се откъсне от него.

А сега успяваше. Щеше да остави крехката кост на земята, ако има шанс така да бъде заловен негодникът.

Изправи се и загаси фенерчето.

Пребори се с болката. Върви.

Не мисли за костицата. Не мисли за Бони.

Нямаше как да спаси дъщеря си, но имаше възможност да спаси Джейн и Майк.

Там ли си, Дом? Хайде, покажи ми кръв. Покажи ми костите на дъщеря ми. Всичко, което правиш, ме кара да се чувствам по-силна.

Този път няма да допусна да спечелиш.

ГЛАВА 9

Гърлото на мъжа беше прерязано.

— Кучи син.

Джо вдигна поглед и видя Барбара Исли застанала на няколко крачки. Тя пристъпи напред и погледна към тялото, претърколено в храстите до сградата на приюта.

— Пазачът ли е?

— Какво правите тук?

— Защо да не съм тук? Събуди ме посред нощ да ми съобщиш, че ще дойдеш тук да безпокоиш хората ми. Какво си очаквал? Да заспя отново ли? — Погледна назад към сградата, където всички прозорци светеха. — Нося отговорност за това място. Къде е Джейн Макгиър?

— Представа нямам.

— Дежурната служителка каза, че не е в стаята си. Пазачът е мъртъв. Възможно ли е и тя да е мъртва?

— Възможно е. — Забеляза как Исли трепна и добави: — Но не ми се вярва. Видях вързани чаршафи да висят от прозореца ѝ.

— Значи е избягала и е попаднала право в ръцете на убиеца.

— Може и да не е така.

Тя внимателно изучи лицето му.

— Ив Дънкан. — Изруга тихичко. — Предупредих я стои далеч от детето.

— А тя те увери, че малката е в опасност, но ти не искала да я чуеш. Моли се Ив да е стигнала до Джейн преди мъжа, който е убил пазача. — Изправи се. — Никой нищо да не пипа и да не минава насам, докато не дойде екипът на съдебна медицина.

— Къде отиваш?

— Да намеря Джейн Макгиър.

— Ако Ив Дънкан я е взела, това е отвличане. — Замълча. — Но понеже са налице смекчаващи вината обстоятелства, ако върне детето до двадесет и четири часа, има надежда да убедя отдела да не повдига обвинение.

— Ще ѝ предам великодушното ти предложение. Ако изобщо се свърже с мен.

— Не знаеш ли къде е? Детето трябва да бъде намерено. — В тона ѝ се долавяше известна паника. — Приятели сте, нали?

— Така си мислех. — Усещаше погледа ѝ забит в гърба си, докато крачене към колата си, паркирана до бордюра.

Приятели сте, нали?

Приятели. През всичките тези години си налагаше приема подобни взаимоотношения, а тя сега бягаше дори от това.

И то в най-лошия възможен момент.

Приятелството да върви по дяволите. Дяволите да вземат и надеждата. *На мен хич не ми пука.*

Само ми звъни и ме успокой, че онзи негодник не се докопал до теб.

Марк спря колата пред жилищната сграда на Пийчтри.

— Кой живее тук?

— Майка ми с годеника си — отвърна Ив. — Единствено за нея се сетих. Мисля, че би била склонна да се грижи за Майк.

Джейн изгледа тринадесететажна сграда.

— Майка ти ли? — попита тя, изпълнена със съмнения.

— Успя да ме отгледа. Подходящо е да ѝ поверим Майк.

Може би.

Ив въздъхна раздражено. Не само ще се наложи да убеди Сандра да ѝ помогне, но ще трябва майка ѝ да спечели одобрението на Джейн.

— Той ще бъде в безопасност тук, Джейн. Сградата се охранява, а моят приятел Джо уреди допълнителни мерки за сигурност заради майка ми. Ще бъде нахранен и в безопасност. Какво повече искаш?

Без да отговори, Джейн тръгна към входа, следвана по петите от Майк.

Ив се обърна към Марк:

— Идваш ли?

— По-скоро не. Вече минава един. Предпочитам да застана лице в лице с нашия сериен убиец, отколкото да събудя майка ти и годеника ѝ и да се опитвам да ги убедя да станат временни настойници. Ще те изчакам тук.

— Страхливец.
Той се усмихна.
— Точно така.

Тя тръгна след децата. Не изгаряше от желание да се захване с предстоящата задача. Съвсем бегло познаваше Рон Фицджералд. Срећна го веднъж, преди да замине за Таити. Изглеждаше приятен, умен и искрено привързан към майка ѝ. Но нищо не дължеше на Ив.

Тогава първо ще започне с него. Макар да ѝ бе неприятно да се натрапва на Сандра, не се съмняваше в готовността ѝ да помогне. Но не искаше да предприема нещо, застрашаващо връзката, на която майка ѝ очевидно държеше. Ще я помоли да отведе децата в кухнята и да им приготви нещо за ядене, после ще обясни положението и ще потърси съдействието на Рон.

— Не — отвърна Рон сухо. — Няма да допусна Сандра да се забърква в незаконни дела. Отведи децата в полицията.

— Не мога да постъпя така. Споменах ти... — Ив спря и си пое дълбоко въздух. — Не ви карам да приемете Джейн. Би било заплахата и за двама ви. Но Дом не се интересува от Майк, защото иначе щеше да го убие. Имал е такава възможност. Просто е нужно някой да се грижи за него, докато се справя с цялата тази каша.

— Той е избягал от къщи. Ще има сериозни последствия, ако не бъде върнат на родителите си.

— За бога, според Джейн той е на улицата от дни и кой не е съобщил за изчезването му. Явно, че родителите му не ги е грижа.

— Противозаконно е.

И кой знае това по-добре от един адвокат?

— Нужна ми е помощ, Рон.

— Разбирам. Сандра обаче е моя грижа. Бих искал да ти помогна, но няма да допусна тя...

— Ще го направим. — Майка ѝ стоеше на прага. — Престани да се държиш така влудяващо покровителствено, Рон.

Той се извърна към нея.

— Откога си там?

— Достатъчно дълго. — Пристъпи към тях. — Ив едва ли би дошла тук, ако имаше друг избор.

— Остави ме аз да се оправя с тази история, Сандра.

Тя поклати глава.

— Момченцето е изплашено. Няма да го върнем на родителите му, пък и аз не възнамерявам да отпратя Ив, щом има нужда от мен. Правила съм го прекалено често, когато беше дете. — Замълча. — Но тя не е твоя дъщеря. Ако се налага, ще заведа Майк в моята къща.

Той свъси вежди.

— Няма да го направиш.

— Точно така ще постъпя, повярвай ми. — Безизразният ѝ тон не търпеше възражения. — Щастливи сме заедно, но в живота има и други неща, Рон.

— Приютяването на избягало от къщи дете е незаконно и няма да допусна ти...

— Споменавала ли съм ти колко пъти е бягала Ив, когато взимах наркотици? — Погледна Ив. — Старае се да не е толкова несговорчив. Но просто не разбира — никога не е бил там, където сме били ние.

— Не желая да обърквам живота ти, мамо.

— Ако приютяването на едно дете ще обърка отношенията ни с Рон, то тогава те пет пари не струват. — Обърна се отново към Рон. — Така ли е?

Той остана вторачен в нея за миг, после леко се усмихна.

— По дяволите, Сандра. — Сви рамене. — Добре, печелиш. Пред съседите ще представим Майк като дете на брат ми, дошло на гости от Шерлот.

Ив изпита огромно облекчение.

— Благодаря.

Сандра поклати глава.

— Толкова си упорита. Искаш да направиш всичко сама и никога не позволяваш някой да ти помогне. Приятно ми е да направя нещо за теб.

Ив погледна Рон предпазливо.

— Всичко е наред. Не ми е по вкуса, но всичко е наред. — Прегърна Сандра през кръста. — Но не се мяркай насам, докато този негодник не попадне зад решетките. Чуваш ли ме? Няма да допусна Сандра да е в опасност.

— Не съм и възнамерявала друго. Дръж си мобилния телефон включен, мамо. Ще се обаждам периодично, за да съм сигурна, че

всичко е наред. — Изправи се. — Отивам да намеря Джейн и изчезваме.

— Готова съм. — Джейн стоеше на прага. — Майк изяде още една палачинка, госпожо Дънкан. Спрете го, иначе тази нощ ще го заболи стомахът.

— Още една? Господи, вече изяде шест.

Сандра забърза към кухнята.

Джейн пристъпи напред.

— Редно е да тръгваме. Обясних нещата на Майк, но може да се разтревожи, ако си помисли, че съм го оставила. — Хвърли поглед към Рон. — Добре да се грижите за него. Отначало сигурно ще се плаши. Баща му е едър като вас.

— Ще се грижа добре за него.

Тя го изгледа изпитателно.

— Нямате особено желание. — Обърна се към Ив. — Май не бива...

— Ще се грижа за него. Казах — процеди Рон през зъби. — Не е задължително да ми харесва. Обещал съм и ще го изпълня.

Джейн все още въсеше вежди. Господи, да я изведе оттук по-бързо.

— Хайде, Джейн. — Ив я побутна към входната врата. — Сами ще се оправят по-добре.

— Не съм сигурна дали...

Ив я издърпа в коридора и затвори вратата.

— Всичко ще бъде наред. Мама ще се грижи за него.

— Тя не готви особено добре. Палачинките не бяха изпържени хубаво.

— Готвенето не е от силните ѝ страни. Но е добър човек. Би я харесала, ако я опознаеш.

— Ама аз я харесвам. Прилича малко на... Фей.

— А Фей постоянно ви предпазваше, нали?

— Да. — Последва тишина. После: — А мъжът?

— И той е добър. Няма да нарани Майк.

— Не го харесвам.

При първата среща Ив го бе харесала много повече. Но кой е идеален? Трябва поне да е доволна, че толкова е стареа да опази Сандра.

— Притеснява се за майка ми. Смяташ ли, че щях да доставя Майк, ако не бях сигурна?

Джейн я изгледа навъсено, но накрая поклати глава.

— Май нямаше. Къде отиваме?

— Някъде извън града. Ще намерим мотел и ще поспим. Уморена съм. А ти?

— И аз.

Ив виждаше колко е изтощена Джейн. Изопнатото ѝ лице беше бледо от напрежение, но упорито се бе прикривала, докато не се увери, че Майк е в сигурни ръце.

Джейн проговори едва в асансьора.

— Защо? — прошепна тя. — Какво става?

— Ще ти разкажа, но не сега. Имай ми доверие.

— Защо да ти вярвам?

Какво да ѝ отговори? След преживяното през последните двадесет и четири часа защо Джейн да вярва на когото и да било?

— Не знам. И аз не съм сигурна, че бих вярвала на някого. Все пак съм най-доброто, на което да заложиш.

— Не е кой знае колко.

От раздражение Ив ѝ се тросна:

— Е, това е всичко, с което разполагаш. Само толкова мога да ти дам.

— Няма защо да ставаш гадна.

— Напротив. Чувствам се гадно. Бясна съм и не ми е нужно... — Прехапа долната си устна. — Извинявай. Просто много неща ми се стовариха на главата.

До входа на жилищната сграда Джейн мълча.

— Няма нищо. Предпочитам да си гадна, но честна. Мразя социалните работници, които се лигавят до безкрай.

Като дете и Ив ги ненавиждаше, но сега, като възрастна, изпитваше нуждата да ги защити.

— Само искат да си свършат... — О, по дяволите. Омръзна ѝ цялото това лицемерие. — Обещавам, че никога няма да се лигавя. — Отвори задната врата на колата. — Скачай вътре. Трябва да изчезваме оттук.

Марк ги погледна през рамо.

— О, едното ни сираче е изчезнало.

— Мама ще се грижи за него.

— А сега накъде?

— Далеч отгук. И то бързо. Едно от първите неща, които полицията ще предприеме, за да ме открие, е да говори с мама. Извадихме късмет, че пристигнахме тук преди тях. Карай някъде извън града. Намери мотел.

— Някакви предпочитания?

Тя поклати глава.

— Където е безопасно.

— Където да се скриеш от Дом или от Джо Куин?

Джо.

В огледалото за обратно виждане присвитите очи на Марк срещнаха нейните.

— Джо ще те намери, Ив.

Знаеше, че е така. Въпрос на време. Затова трябваше да се възползва от дадената ѝ отсрочка.

— Ще се оправям с Джо по-късно.

Той тихо подсвирна.

— По-добре ти, отколкото аз.

Но колкото и да ѝ бе неприятно, налагаше се да се обади на Джо поне още веднъж. Трябваше да му съобщи за надписа върху кашона и костта. Възможно е Дом да е оставил някаква улика.

До този момент не бе допуснал видими грешки.

Но не започваше ли да показва признаци на безразсъдство? Часове след убийството на Фей Шугъртън бе рискувал да го разкрият, за да остави костта само на няколко преки от местопрестъплението.

Сигурно не е неуязвим. Защо пък този път да не е оставил някаква следа относно своята самоличност?

Най-разумното бе да се обади на Джо, да изтърпи конското и да му каже.

Марк Грънард ги откара в мотел близо до Елиджей, Джорджия. Уреди стая с едно легло за себе си и двойна за Ив и Джейн.

— Както нареди. — Подаде ключ на Ив. — Ще се видим сутринта.

— Благодаря ти, Марк.

— За какво? Бих искал да кажа, че правя всичко възможно да спася хлапето, но истината е, че ме интересува статията.

— Въпреки това благодаря.

Побутна Джейн да влезе в стаята и заключи вратата.

— В банята, да се измиеш. — Господи, беше адски студено. Завъртя термостата. — Тази нощ ще спиш по бельо. Утре ще ти купя това-онова.

Джейн се прозина.

— Добре.

Щом се увери, че Джейн спи до нея на двойното легло, набра номера на мобилния телефон на Джо.

— Джо?

— Къде си, по дяволите?

— Добре съм. Джейн Макгиър е с мен. В безопасност е.

— Кръжа из целия град заради теб. Сандра отказа да ми каже каквото и да било.

— Полицията тормози ли я?

— Естествено. Какво си въобразяваш?

— Помогни й, Джо.

— Опитвам се, доколкото ми е възможно. Но те не искат нея. Къде си?

Тя не отговори на въпроса му.

— Звъня, за да ти съобщя за евентуални улики по алеята до Лутър стрийт. Дом е оставил кърваво послание върху кашон и кост от детско пръстче на земята.

— Съобщава ли кое е детето?

— Не.

Бони.

Престани. Не мисли за Бони.

— И нямам представа чия е кръвта.

— Аз знам. На пазача на приюта, където си нахълтала да отвлечеш момичето.

— Господи! — Потрепери при мисълта, че Дом вероятно вече е дебнел Джейн. — Откога е мъртъв?

— Още не знаем със сигурност. Тази вечер е студено. Когато тялото е изложено на ниска температура, е трудно да се определи в кой

момент е настъпила смъртта. За последен път са го видели около осем и петнадесет.

Значи не е изключено да го е убил в ранните вечерни часове. Далеч преди тя да се появи на сцената. Странното усещане, което изпита, докато стоеше под прозореца на Джейн, може би е било плод на въображението ѝ.

— Което те прави и човек, отвлякъл дете, и заподозряна в убийство — отбеляза Джо.

— Убийство ли?

— Била си на местопрестъплението. Но не вярвам някой сериозно да приеме, че ти си убийцата.

— Много утешително.

— Но си свидетел и ще те издирват за разпит. А и остава въпросът с отвличането. Има заповед за задържането ти.

— Знаеш ли защо се реших да измъкна Джейн оттам? Дом заплаши, че ако не го направя, той ще я убие.

— Така и предположих. — Гласът му звучеше безизразно. — Хубаво беше да ми се обадиш, за да го обсъдим.

Господи, беше страшно ядосан.

— Налагаше се да се справя сама.

— Така ли? Доколкото ми е известно, затънал съм в тази история до гуша. Защо реши да ме зачеркнеш от списъка си?

— Знаеш защо. Трябваше да измъкна Джейн дори нарушавайки закона. А ти си ченге, Джо.

— И това щеше да ме спре да ти помогна, така ли? Щях да го направя заради теб, по дяволите.

— Знам. — Преглътна, за да преодолее сковаността на гърлото си. — Точно това не можех да допусна.

— Не си могла да го... — Наложил се да млъкне, за да овладее гнева си. — Кой, по дяволите, ти дава право да вземаш решения вместо мен?

— Постъпих правилно.

— И ме изключи.

— Изключих те. Не се забърквай, Джо.

— А, не. Твърде много пъти съм позволявал да ме изтласкаваш на заден план. Това ще го понеса. Но няма допусна да се отдалечиш от мен.

— Не бих ти била приятелка, ако те оставя да...

— Майната му на приятелството. — Тонът му бе страшно суров и груб. — Писнало ми е до смърт от него. Така то ми е писнало да стоя отстрани и да търпя да се държиш с мен като със старо псе, което не се нуждае от нищо друго, освен да го потупваш по главата от време на време.

Думите му я стъписаха.

— Джо...

— Прекалено често се случваше, Ив.

— Не е вярно.

— Напротив. Ти дори не си даваш сметка. Не обръщаш внимание на нищо, а ако все пак нещо видиш, го префасонираш както те устройва. Сега се каниш да затвориш телефона и си убедена, че всичко е така, както ти смяташ.

— Никога не съм се възползвала от теб — изрече тя с разтреперан глас. — И винаги съм се отнасяла към теб като с най-скъпия ми приятел.

— Тогава защо не ми каза? Или защо не ми съобщиш къде се намираш? — Пое си дълбоко въздух и понижи тон за по-голяма убедителност: — Давам ти последен шанс. Позволи ми да дойда при теб сега. После ще се оттегля. Ще позволя да си заровиш главата в пясъка и да...

— Не мога. Не си в състояние да ми помогнеш. Не и този път.

За миг той не отвърна нищо и тя долови как гневът му нараства.

— Твой избор. Знаеш ли? Почти изпитвам облекчение. Но ще те откроя. Няма да допусна да ме изолираш. Да ме вземат мътните, ако допусна онзи кучи син да те убие.

— Не желая да ме търсиш. Ако ми звъниш, ще затворя. Разбираш ли?

— Ще те откроя — тросна се той и затвори.

Тя трепереше, докато натискаше бутона. Джо беше един от опорните стълбове в живота ѝ и сега изпитваше чувството, че скалата под краката ѝ се е взривила. И преди го бе виждала ядосан, но този път бе по-различно — той я нападна. Наговори ѝ ужасни, неверни неща. Никога не се бе възползвала от него. Представа нямаше какъв ще е животът ѝ без Джо. Защо не разбере, че е постъпила както е най-добре за него?

Потисни обидата. Заспи. Опитай се да забравиш.

Загаси лампата на нощното шкафче.

Ще те откроя.

Думите му прозвучаха като заплаха. Джо, с когото разговаря тази вечер, се държеше като жилаво ченге, като бивш „тюлен“. Непреклонен, неотстъпчив, ужасяващ.

Глупости. Джо никога не би я заплашил. Джо ѝ е по-близък от брат, защитаваше я повече от баща.

Държиш се с мен като със старо псе, което не се нуждае от нищо друго, освен да го потупваш по главата от време на време.

Няма да мисли за Джо. Не ѝ трябва още по-голяма бъркотия в живота ѝ.

Ти не обръщаш внимание на нищо.

По дяволите, ще изолира Джо за момента и да е проклета, ако се почувства виновна.

Затвори очи и се опита да не забелязва паренето под клепачите. Трябва да заспи. Утре ще намери начин да се увери, че Дом не заплашва Джо. Това е къде-къде по-важно от обидата му в момента и нежеланието му да я разбере. За това щеше да се погрижи по-късно. В момента най-важна е Джейн.

Писнало ми е да стоя отстрани.

Господи, тя въобще не смята, че Джо не е важен, че...

Няма да мисли за него. Смисълът на тези думи бе обезпокоителен като готов да изригне вулкан. Винаги бе подозирала, че е така, но предпочиташе да не му обръща внимание. И сега моментът също не е подходящ, за да му отдаде значение.

Обърна се, молейки се да заспи.

Ще те откроя...

Телефонът иззвъня и я събуди.

Джо? Няма да отговори. Няма сили да спори или...

Апаратът отново звънна.

По дяволите. Трябва да отговори, иначе рискува да събуди Джейн.

Прошепна тихо:

— Ало.

— Ходи ли на алеята до Лутър стрийт?

Беше Дом.

— Да.

— Значи сладката ни малка Джейн трябва да е при теб. Очаквах, че ще настоява да помогне на приятелчето си. Изглежда доста привързана към него. Като дете и ти би постъпила по същия начин, нали? Споменах ли колко много си приличате двете?

— Убил си пазача.

— Просто исках да ти помогна малко. Щеше да ти попречи. Как я измъкна? По улука ли? Мислих за това, но...

— Защо се обаждаш?

— Приятно ми е да чувам гласа ти. Съзнаваш ли колко си напрегната и какви емоции те тресат? Улавям всички нюанси. Много е вълнуващо.

— Затварям.

— Тогава е най-добре да те насоча в желаната от мен посока. Прекалено опасно е и за двама ни да останем в Атланта. Ще те арестуват за отвличане и това би провалило всичко. Ще те лишат от възможността да се сближиш с Джейн и ще се наложи да й прережа гърлото. Положително ще й осигуриш защита, така че убийството ще бъде от трудните.

Тя неволно стисна слушалката по-здраво.

— Ако ме арестуват, нямаш причина да убиваш Джейн. Сценарият ти ще бъде провален.

— Но аз си дадох дума — отвърна нежно той. — Винаги спазвам обещанията си. Затова излиза, че ще трябва да внимаваш да не те хванат, нали? Няма да намерите никакви улики. Именно поради това искам да напуснеш Атланта.

— Страх те е, че ще те открия, ако остана ли?

— Обратното. Обичам да те изпълвам с надежда. Представата, че ме търсиш, ме стимулира. Отдавна не съм изпитвал подобно вълнение. Винаги се съсредоточавах единствено върху изпълнението на съвършеното убийство и се стремях да остана неоткриваем. Направо не си давах сметка до каква степен ми е нужно известно взаимодействие.

— Няма да го получиш, ако се скрия някъде.

— Не желая да се криеш. Просто искам да напуснеш Атланта. Време е да предприемеш пътуване до Финикс.

— Какво?

— Винаги съм харесвал Финикс.

— Знам. Убивал си там.

— И това ли ти е известно?

— ФБР вече знае за две убийства, които си извършил там преди години. Излиза, че не си толкова умен, за колкото се мислиш. Ще те заловим, Дом.

— Не и заради онези убийства. Няма да откриете никакви улики. Бях изключително предпазлив, а времето е заличило евентуален мой пропуск. Едва напоследък ми се струва възможно да допусна грешка; вече съм ужасно отегчен. Съществува малък шанс да ме заловиш, ако извърша ново убийство.

— За какво говориш?

— Според мен е подходящо да откриеш жената, която ни събра. Тя не бе особено интересен случай, но убийството ѝ най-накрая ми отвори очите, че нещо съвсем не е наред, и това ме насочи към теб. Тя ми показа светлината, а после аз ѝ показах светлината.

— Във Финикс ли?

— О, започваш да ставаш нетърпелива.

— Как се казва?

— Не си спомням. Нямахте особено значение.

— Кога?

— Вероятно преди пет-шест месеца. Не си спомням. Имаше едно предишно убийство; то ми подсказа какъв евентуално е проблемът ми, но именно тя ми освети пътя. Важно е пътят, ни да е осветен, нали? Намери я, Ив, и е възможно да откриеш и мен.

— Каж ми къде се намира.

— Не очаквай да го направя. Ще се, наложи да се потрудиш здравата. — Замълча. — Подразбрах, че е имала прекрасен глас. Сопрано.

— Певица ли е била?

— Иди във Финикс. Вземи и Джейн със себе си. Грижи се за нея, гледай я... Бъди ѝ като майка. Намери ли костницата?

— Дяволите да те вземат!

Той се засмя.

— Възможно е скоро да разполагаш с целия скелет и май ще трябва да започна отначало. Не намираш ли интересна структурата на черепа на Джейн?

Не биваше да избухва. Целеше да я смрази с думи, за да изкопчи реакция.

— Разхвърляй колкото искаш кости. Те не са на Бони.

— Много добре. Почти ти повярвах. Иди във Финикс, Ив.

— Копеле такова, защо да изпълнявам желанията ти?

— Финикс. Това е последната ми дума по този въпрос.

Затвори.

Последна дума. Колко последни думи бе чувал негодникът през годините? Колко писъци? Колко молби?

Дали жената от Финикс го е умолявала, преди да я убие?

— Той беше, нали? — попита Джейн в тъмнината.

О, по дяволите.

— Мъжът, който уби Фей, нали? Защо ти се обади?

— Историята е дълга, Джейн.

— Чух те да казваш, че иска да ме убие. Защо? Нищо не съм му направила. Нито пък Фей.

— Не е нормален. Нали ти казах.

— Но защо иска да ме убие? — Тонът на Джейн звучеше свирепо. — Каж ми, Ив.

Ив се поколеба. Колко е в състояние да обясни, без да ужаси клетото хлапе?

— Каж ми.

Трябваше да забрави за намерението си да е мила и закриляща. Джейн трябваше да е наясно със заплахата и да знае откъде идва. Ако бе подготвила Бони по-добре за дивите зверове навън, може би дъщеря ѝ щеше да е още жива.

— Добре. — Запали лампата. — Ще ти разкажа, Джейн.

— Не го е писал с пръста си — обясни Спиро на Джо, който чакаше при колата, паркирана в началото на алеята. — Тогава щяхме да имаме късмет. Зад кашона открихме пръчка с кръв по върха. Вероятно ще намерим следи от дървото в кръвта по кашона. Ще

проверим пръчката за нишки от плат, защото сигурно е бил с ръкавици. Но какво, по дяволите, е правил тук?

— Представа нямам. — Погледът на Джо остана прикован към четиримата агенти, които все още се въртяха наоколо. — Ив не ми се довери. Само ми подхвърли за кашона и костицата.

— Сигурно е била доста разтърсена.

— Без съмнение. — Джо влезе в колата. — Колко бързо ще направят лабораторните изследвания?

— Два дни.

— Кръвта вероятно е на пазача. — Запали двигателя. — Информирай ме при първа възможност.

— Къде е тя, Джо?

— Не знам.

— Отвлечането е сериозно престъпление.

— Знам. — Вдигна очи и погледна Спиро. — Но ти си наясно защо е взела момиченцето.

— Това не е моя работа, а на съда. Моята задача е да я заловя.

— Задачата ти е да заловиш Дом. За бога, изясни си приоритетите.

Спиро леко се усмихна.

— Изяснил съм си ги. Ив ми трябва, защото е най-сигурната ми връзка с Дом. — Присви очи и изгледа Джо изпитателно. — Къде е тя?

— Не знам. Казах ти.

Веждите на Спиро изненадано се стрелнаха нагоре.

— Господи, изглежда наистина не знаеш.

— Но ще разбере. — Извърна поглед и промълви настойчиво: — Ще ти бъда благодарен за всякаква информация.

— Господи, голям удар си понесъл. Сигурно си отчаян.

— Трябва да я намеря.

— Чудех се защо не се опита да убедиш хората от отдела си да не издават заповед за арестуването ѝ. Сега хващам, че искаш да бъде намерена, дори това да означава, че ще я пъкнат в затвора.

— Ти също не се опита да спреш заповедта за арестуване. Но нали не искаш да е на място, където няма да можеш да влезеш в контакт с нея?

Спиро не отговори.

— Ще ми съобщиш ли, ако попаднеш на следа?

— Да речем. — Спиросви рамене. — Добре, съгласен съм, но тинямам особено вяра, че ще ми върнеш услугата.

Джоподкара колата.

— Не бъдитолкова сигурен. Където е Ив, там е и Дом. Възможно е да се наложи да прибегне до твоята помощ.

Спироостана загледан след отдалечаващата се кола. Никога не го бе виждал тъй мрачен и уморен. Дали ще му се обади, ако открие нещо за Ив? Джо не бе сигурен. Добре, няма да разчита прекалено, че ще получи необходимата информация от Спироси.

Тогавасвършил всичко възможно тук.

И е крайно време да престане да изпитва чувства, а да започне да мисли.

После ще се захване с преследването.

— Няма никаква логика — отбеляза Джейн. — Нямам нищо общо с теб. И Фей нямаше.

— Знам.

— Гадна ми е цялата ситуация. А теб те мразя.

Ив трепна. Трябваше да очаква подобна реакция от Джейн.

— Не те виня. Но фактът, че Дом е заплаха за теб, си остава. Трябва да ми позволиш да те защитя.

— Не се налага да правя каквото и да било!

— Добре, не прави нищо. Или избягай, има шанс Дом да не те открие. Тогаваше те приберат от социални грижи и полицията ще те брани. — Направи пауза. — Но ти ми спомена, че не вярваш на полицията.

Джейн я изгледа свирепо.

— Или ела с мен и ми помагай да опазим живота ти.

— Никъде не искам да ходя с теб. — Замълча за малко. — Ти заминаваш за Финикс, нали? Ще постъпиш както той иска.

— Нямам друг избор. Той трябва да бъде заловен, Джейн.

— Да. — Лежеше напълно вдървено в леглото. — Той уби Фей. Не му е сторила никога нищо, а той я уби. Мразя го. Ненавиждам този гаден тип.

— И аз. Това поне ни свързва.

— Наистина ли смята, че съм дъщеря ти? Трябва да е луд.

— Според мен просто иска да гледам на теб като на дъщеря.
Джейн остана смълчана. После попита:

— Бони много ли приличаше на мен?

Ив поклати глава.

— Не. Беше по-малка, по-нежна, по-замечтана. Ти приличаш повече на мен, когато бях малка.

— Въобще не приличам на теб.

— Приеми го както искаш.

— Точно така ще направя.

— Но вярвам, че ще си в безопасност стига да си с мен. Той иска двете да сме заедно. Ще дойдеш ли с мен, Джейн?

Момичето обърна гръб на Ив.

Не я насилвай. Остави я да помисли. Тя е умна.

Ив загаси светлината.

— Ще ми кажеш сутринта.

Не последва никакъв отговор.

Какво ще прави, ако Джейн откаже да тръгне с нея? Въпросът я плашеше до смърт.

Ще го решава, когато се изправи пред него.

Зарови си главата в пясъка...

И няма да мисли за Джо и несправедливите му думи. Прекалено много я огорчават.

Джо...

— Какво искаш да кажеш с това по-нежна?

— Моля?

— Дъщеря ти.

— Много я обичах. Исках всичко да е хубаво и слънчево за нея. Напоследък си мислех, че ако ѝ бях разказала... Няма значение.

— Искаш да кажеш, че си постъпила глупаво. Както направих и аз, когато не споделих с Фей.

— Май точно това имам предвид.

Нова тишина.

— Едва ли често постъпваш глупаво.

— И веднъж е достатъчно.

— Така е.

Господи, говореше все неподходящи неща. Джейн и без това се чувстваше достатъчно виновна.

— Смъртта на Фей няма нищо общо с теб, Джейн. Ако някой друг, освен Дом е отговорен, това съм аз. Остави ме да се погрижа и ти да не пострадаш.

Изминаха няколко минути.

Заспивай. Тя не смята да ти отговори.

— Ще дойда с теб — обяви Джейн.

Ив въздъхна облекчено.

— Радвам се.

— Но не защото те харесвам. Нищо не изпитвам към теб. Няма да ми пука, ако те убие. Но него ненавиждам. Мразя онова, което направи на Фей. Мразя и онова, което иска да стори на мен. Ще ми се някой да пререже гърлото му.

— Разбирам те.

Да, тя беше наясно с омразата и безпомощността, които Джейн изпитваше, сякаш чувствата бяха нейни. Сякаш Джейн по някакъв начин беше нейна. Мигом отхвърли идеята. Дом желаше точно това: да се сближат и харесат с детето, но Ив не смяташе да му угоди. Ще държи Джейн на дистанция. Няма да ѝ е трудно. Джейн е недружелюбна и не иска да има нищо общо с нея.

Не беше обаче недружелюбна с Майк. Когато му се усмихна, ѝ напомни малко за Бони. Същата искрена любов...

Глупости.

Бони и Джейн въобще не си приличат.

Слава богу.

Затова трябваше да престане да мисли и за двете. По-добре да се съсредоточи върху друго: как да опази Джейн във Финикс.

И да престане да позволява на Дом да диктува.

Време е да започне преследването.

Телефонът ѝ отново иззвъня.

Не я интересуваше кой е!

— Финикс? — Тонът на Марк беше замислен. — Доста далеч от Атланта е. Шансовете ти да укриеш детето някъде тук са доста по-добри.

Застанал пред „Макдоналдс“, Марк погледна към Джейн, която седеше в сепаре вътре и закушваше.

— Глупости — възрази Ив. — В наши дни няма никакви далечни места.

— Е, техниката донякъде се е погрижила за това. — Марк отпи от кафето. — Но да отидеш във Финикс е рисковано, не намираш ли?

— Да остана тук е още по-рисковано.

— А как ще осигуриш защита за детето?

— Имам идея.

— Но няма да я споделиш.

Тя кимна.

— Следователно не желает да идвам с вас във Финикс.

Тя отново кимна.

— Никой не знае за участието ти в измъкването на Джейн. Достатъчно ми помогна.

— Имах си причина. Искам историята, Ив. Дължиш ми я.

— Ще ти се обадя, когато се добера до нещо.

— Да ти вярвам ли?

— Няма да ти обърна гръб.

Той я загледа изпитателно.

— Не се готвиш да го направиш. — Сви рамене. — Добре, отивам на работа. Възможно е да попадна на информация, което ще ти е от полза. Ще ми съобщиш ли къде си?

— Ще ти съобщя.

— Как ще стигнеш до там?

— Надявам се да ми дадеш колата си. Ще шофирам до Бирмингам и ще я оставя на летището.

— И как ще се качите на самолета, без да ви разпознаят? Напоследък искат документ за самоличност дори за отиване до тоалетната.

— Ще се справя.

— Бих могъл да ви откарам до Финикс.

— Направи вече достатъчно.

— Е, просто опипвах почвата. — Погледна отново към Джейн. — Дали няма да ти създава неприятности?

— Не съм твърдяла подобно нещо. Подозрителна е към всички, в това число и към мен. От сутринта не е изрекла повече от две изречения. Но поне мога да апелирам към здравия й разум. — Протегна ръка. — Благодаря ти за всичко, Марк.

Той я пое, а после пусна ключовете за колата върху дланта ѝ.
— Длъжница си ми. Помни. В момента те пускам, но искам историята.

— Ще я получиш.

Тръгна към сепарето, където седеше Джейн.

— Ив.

Тя извърна глава.

Марк я гледаше изпитателно.

— Прекалено самоуверена си тази сутрин.

Тя сбърчи нос.

— Де да се чувствах така.

— В по-добра форма си, отколкото снощи.

— На сутринта нещата винаги изглеждат по-добре.

— Невинаги. Според мен държиш някакъв коз, но не ми казваш.

Тя му махна.

— Довиждане, Марк. Ще се чуем.

Той грешеше. Тя въобще не беше самоуверена; чувстваше се изплашена и объркана. Онова, което Марк смяташе за самоувереност, беше слаб лъч надежда.

Но той я озаряваше.

Чакаше я край паркинга на летището в Бирмингам.

— Ти си идиотка. — Логан притегли Ив към себе си и я целуна свирепо. — А Джо е два пъти по-голям идиот да ти позволи да се забъркаш в такава каша.

— Джо няма нищо общо. — Изпита огромно облекчение, отстъпи назад и го погледна. Изглеждаше мил, силен и познат. — Не знае нищо за случилото се.

— Направила си всичко възможно, за да си сигурна, че приятелчето ти е в безопасност.

— Хайде да не говорим за Джо. — Махна на Джейн да слезе от колата. — Донеси ли ми документ за самоличност?

Той ѝ подаде кожен портфейл.

— Пари, фалшиви свидетелства за раждане, две кредитни карти и шофьорска книжка.

— Този мошеник ли е? — попита Джейн.

Логан я погледна и подметна:

— Зависи кого питаш.

— По улиците продават фалшиви карти за самоличност на всеки, който ги иска.

— Аз не продавам, аз купувам. И ти трябва да си доволна, че успях да набавя тези за толкова кратко време.

— Това е Джон Логан, Джейн. Той не е мошеник, а уважаван бизнесмен.

— Онзи ли, който е обещал да ни помогне?

— Няма как да се качим на самолета без фалшиви документи за самоличност.

— Уредил съм място, където да се настаните... В покрайнините на Финикс е. Двама от най-добрите телохранители на компанията ми ще са там да ви пазят. — Хвана Ив за лакътя. — Хайде да вървим.

— Ще се сбогуваме тук. — Тя леко се отдръпна. — Не желая да ме видят с теб, Логан.

— Няма да се сбогуваш с мен, преди да стигнем Финикс. Чака ни частен самолет. Така няма шанс да ви разпознаят.

— Не. — Тя не помръдна от мястото. — Приех да ми помогнеш, когато се обади снощи, но не желая да правиш нищо друго за мен.

— Вече е прекалено късно. — Той ѝ се усмихна. — Ще понеса гнева ти. Само гледай.

— Не желая да те гледам. Не желая да нося отговорност за поредния човек, намесен в тази каша.

Усмивката му помръкна.

— Чуй ме. Няма да отстъпя, ти си в опасност. Трябваше да ми се обадиш, вместо да го научавам от мой сътрудник в Атланта.

— Сътрудник ли? Да не си разпоредил да ме следят, Логан?

— Просто държах ситуацията под око. — Стисна устни. — Не бях сигурен какво ще предприеме Джо, за да те държи тук.

— Джо ми е приятел и направи...

— Добре, добре. — Вдигна ръка в знак да млъкне. — Радвам се, че се обади на мен, а не на него. Няма да го видя. Жалко. Щеше ми се да му натрия носа.

— Той има какво да губи, и то повече от теб. Ченге е, а ти...

—... си поредният смотан магнат. — Логан я побутна към изхода на паркинга. — Но пък разполагам с достатъчно пари, за да прикривам

следите си. Така че използвай ме, дявол да те вземе. — Хвърли поглед към Джейн, която крачеше редом с тях. — Звучи ли ти разумно, хлапе?

Тя го изгледа изучаващо.

— Да. Използвай го, Ив.

Той изглеждаше леко изненадан и отбеляза:

— Доста хладнокръвно.

— Не използвам хората — обади се Ив. — Не и ако не се налага.

— Защо не? — любопитства Джейн. — Той иска да го направиш. Може да ни се наложи да прибегнем до услугите му.

— Изключително здравомислещо дете. — Логан наклони глава. — Защо не те включа в програмата си за обучение на висшите си кадри. Имам много подчинени, който...

— Това би трябвало да ме зарадва, така ли? — Джейн го изгледа снизходително. После повтори: — Използвай го, Ив.

— Хлапето явно е на мнение, че не ставам за нищо друго — промърмори той. — Използвай ме, Ив.

— Ще ти позволя да ни заведеш до Финикс — прие Ив. — Но после изчезваш, Логан.

— Ще обсъдим това, когато пристигнем.

ГЛАВА 10

Вече почти по тъмно Логан зави към малката, облицована с червени тухли къща близо до Скотсдейл. През гъстите дървета и декоративните храсти в испански стил Ив успя съвсем бегло да зърне сградата.

Логан слезе от колата, набра защитния код върху панела и портата се отвори. Върна се при колата.

— В чекмеджето във всекидневната има две дистанционни. Използвай ги, за да не се налага да слизаш от колата. А в къщурката северно от къщата са настанени двама телохранители. Хърб Букър и Хуан Лопес. Редовно ще обикалят наоколо, но няма да те безпокоят, освен ако не натиснеш алармен бутон.

— А къде е той?

— Инсталирани са бутони в кухнята, основната баня, спалнята, във всекидневната до телефона. Никога няма да си на повече от един-два метра до някой от тях.

— Изглеждаш доста добре запознат с разположението.

— Използвам тази къща, когато идвам тук по работа. Малко предпазни мерки никога не са излишни.

— Сигурна ли си, че не е мошеник? — обърна се Джейн към Ив.

— Очарователно мнение за мен — изсумтя Логан, видимо развеселен.

— Убедена съм — отвърна Ив и излезе от колата. — Той е като политиците: винаги искат някой да е около тях, за да ги пази.

— Олеле! — възкликна Логан, докато отваряше входната врата. — Като знам мнението ти за тях, се питам дали не е по-добре да съм мошеник. Защо все не успявам да те убедя, че има и честни и предани политици?

— Мнението ни по въпроса винаги ще се разминава. — Побутна Джейн да влезе и се обърна с лице към Логан. — Благодаря ти. А сега си тръгвай.

— Има две допълнителни стаи за гости.

— Тръгвай си.

— Ще намеря кухнята и ще приготвя сандвичи — каза Джейн и се отдалечи по коридора.

— Виждаш, и тя не може да понесе гледката как ме изхвърляш. Смятам, че ме харесва. Умно момиче.

— Само ти би възприел безразличието като харесване. — Ив кръстоса ръце пред гърдите си. — Тръгвай.

— Съвсем не е безразлична към мен. Чудесно ще се сработим, след като се поопознаем. Напомня ми малко на теб, когато се запознахме.

— *Въобще* не прилича на мен.

Той тихо подсвирна.

— Очевидно не се изразих правилно.

— Тръгвай, Логан. Моля те.

Той се усмихна и погали бузата ѝ с пръст.

— Отивам си. Но съм поласкан, че толкова настояваш да ме защитиш.

Джо не се бе почувствал поласкан. Той се разгневи и стана напълно безразсъден, дяволите да го вземат.

— Има ли какво още да направя за теб?

— Предполагам, че има компютър и всякакъв софтуер.

— Естествено. Аз произвеждам компютри. В кабинета, освен това ще разполагаш с отлична библиотека.

— Тогава това е всичко, от което се нуждая.

— Ще намериш дрехи и за двете ви в спалните. Не съм сигурен дали ще станат за Джейн. Малко е дребна за десетгодишна.

— Достатъчно е голяма, за да не забравя човек присъствието ѝ.

— Забелязах. — Наведе се и я целуна. — Тогава се омитам. Ако ти потрябвам, отседнал съм в странноприемницата „Камълбак“.

— По дяволите, Логан, очаквах да се върнеш в Монтрей.

— Знам. — Тръгна надолу по стълбите. — Ще ти оставя тази взета под наем кола. Ще отскоча до къщурката и ще помоля някой от телохранителите да ме откара.

— Слушай, Логан. Вече и без това взех от теб повече, отколкото е редно. Адски виновна ще се чувствам, ако те вкарам в беля.

— Радвам се. Чувството за вина е полезно в ръцете на мъж, а и доказва, че държиш на мен.

— Никога не е имало спор по този въпрос и ти добре го знаеш. След всичко преживяно заедно, трябва да съм робот, за да не държа на теб.

Той ѝ се усмихна през рамо.

— Именно на това залагам.

— Логан.

Той поклати глава.

— Не, Ив. Подчинявам се на желанието ти да не ме допуснеш в къщата с теб, но нямаш власт да ми попречиш да съм наоколо. — Намигна ѝ. — Освен това с трепетно вълнение очаквам Джо да разбере, че ти помагам.

Преди да успее да му отговори, той изчезна зад ъгъла на къщата.

Май въобще не биваше да се обръща към него за помощ. Логан не бе наясно какво означава минимална намеса.

Не, не отговаряше на истината. Той много старателно спазваше параметрите, наложени от нея във взаимоотношенията им. Никога не предприемаше нещо необмислено, не се натрапваше. Като се вземе предвид властната му природа, вероятно му бе доста трудно и по тази причина тя го ценеше още повече.

Е, поне този път спечели частична победа. С Логан това си беше огромно постижение. Ще се пита по-късно как да го убеди да замине. Сега я чакаше работа. Но първо трябваше да звънне на майка си и да разбере как са нещата.

Отиде до масичката в антрето и набра номера на мобилния телефон на майка си. Сандра отговори на третото позвъняване.

— Всичко наред ли е? — попита Ив.

— И да, и не. Убиецът ти не се е мяркал, но самият Рон е готов да удуши Майк. Мисля, че никой никога не го е къпал досега. Беше готов да хване улицата отново.

— По дяволите!

— Не се безпокой. Справиха се. Рон обича предизвикателствата. Подкупи го. Обеща да му носи вечеря от „Макдоналдс“ всеки път, когато Майк се изкъпе. — Майка ѝ се засмя. — Малкият веднага прие предложението. Чувствам се леко засегната.

— Всички деца обожават „Макдоналдс“.

— Не се старай да ме утешаваш. И двете знаем, че нищо не струвам като готвачка. Ти как си?

— Добре. Ще се опитвам да ти звъня през вечер. Ако възникне проблем — дори и най-малкият — ми се обади.

— Добре. — Сандра замълча. — Джо изглежда няма представа къде се намираш и какво правиш.

— Така е най-добре.

— Страшно е напрегнат, Ив. Никога досега не съм го виждала такъв.

— Не му казвай нищо.

— Той е наш приятел. Ще се чувствам по-добре, ако е при теб. Защо да не...

— Не, мамо.

— Добре. — Въздъхна. — Но ще ме изтормози до смърт.

— Жилава си. Ще издържиш.

— Той е по-жилав. Но пък ме харесва, така че няма да ме убие.

На мен ще кажеш ли къде си?

— Във Финикс.

— Но не бива да го съобщавам на Джо, така ли?

— Моля те недей.

— Правиш грешка.

— Трябва да затворя, мамо. Пази се.

— *Ти* се пази.

Ив бавно остави слушалката. Джо се занимаваше с онова, в което бе най-добър — преследваше. Какво ще предприеме...

— Искаш ли сандвич? — Джейн стоеше зад нея. — С пуешко месо е. Направих два.

— Благодаря. — Не беше гладна, но откакто Джейн се съгласи да дойде във Финикс, малката за пръв път поемаше инициативата за контакт. — С удоволствие. — Ив я последва по коридора към кухнята. — С храната ще се справяме както дойде. Не съм особено добра готвачка.

— Не може да си по-лоша от майка си.

Момиченцето се настани на високото столче пред барплота.

— Времето ще покаже дали няма да промениш мнението си.

Нямам особен опит в готвенето.

Нахраниха се в дружелюбно мълчание.

— Мога да ти помогна — предложи Джейн внезапно.

— Исли каза, че ти е било трудно при тях.

— Справих се някак. — Джейн изяде сандвича. — Да ти помогна ли да раздигнем?

— Няма кой знае колко за оправяне. Ще се справя. — Хрумна ѝ нещо. — Логан спомена, ще има хубава библиотека. Не знам дали ще намерим подходящо четиво за теб, но...

— Книги ли? — Лицето ѝ засия. — Тук има книги?

— Така твърди Логан.

Джейн побърза да прикрие вълнението си.

— Ще ги прегледам. И без това няма какво друго да се прави. — Смъкна се от столчето, занесе чинията си на мивката и пусна водата. — Логан те харесва. Спиш ли с него?

Ив премигна. Господи, детето е едва на десет. На десет, но всъщност не е никакво дете, напомни си Ив. Вероятно е преживяло повече през краткия си живот, отколкото жена на тридесет.

— Не е твоя работа.

Джейн сви рамене.

— Той прави адски много за нас. Питам се дали трябва да му платиш.

Сексът като отплата. Още един аспект от живота на улицата. Всекидневният контакт с проститутки бе част от детството на Ив и, естествено, от живота на Джейн.

— Не. Логан ми е приятел. Приятелите не искат да им се плаща. Той е добър човек. — После с усмивка добави: — И не е мошеник.

— Не го смятам за такъв. Просто исках да го ядосам.

— Джейн...

— Той нямаше нищо против. Силен е. Къде е библиотеката?

— Нямам представа.

Момиченцето тръгна към вратата.

— Ще я намеря.

— Ако не възразяваш, занеси книгите, които си избереш, в друга стая. Ще работя на компютъра.

— Защо?

— Трябва да проверя за стари броеве на местния вестник.

— А, за да откриеш убитата жена.

Ив кимна.

— Не разполагам с много сламки. Дом съзнателно не ми даде информация. Спомена само, че убийството е станало преди пет-шест

месеца; била певица и тялото ѝ не е намерено. Ще търся по-скоро информация за изчезнал човек, а не за убит.

— Няма да ти се пречкам — увери я Джейн и тръгна по коридора.

Е, поне нямаше да има грижата да забавлява детето. Джейн очевидно обичаше да чете и нямаше търпение да открие библиотеката. Що се отнася до Ив — ще вземе душ, ще си сложи джинси и тениска и сяда пред компютъра.

— Искаш ли кафе? — Джейн постави каничка и чаша на бюрото до Ив. — Доста е силно. Не знам как да правя друго.

— Така е добре. — Ив се облегна на стола и разтърка очи. — Но нямаше защо да си правиш труд.

— Ако ми беше задължение, нямаше да го направя. — Джейн се сгуши в тапицираното кожено кресло. — Май нищо не откриваш, а?

Ив поклати глава.

— Върнах се седем месеца назад. Възможно е да ме е излъгал. — Наля си кафе. — Минава полунощ. Редно е да си лягаш.

— Защо?

— Не си ли уморена?

Джейн вирна брадичка и попита:

— А ти?

Ив бе прекалено изтощена, за да отвърща на предизвикателства в момента. Направи гримаса.

— Какво ще кажеш да те оставя ти да порботиш, а аз да си легна?

— Ще се опитам. Но в училище работим на „Макинтош“. Този компютър какъв е.

— „Логан“.

Децата днес са доста по-напреднали от Ив, когато бе на същата възраст.

— „Логан“ ли?

— Джон Логан произвежда компютри.

— Като Бил Гейтс ли?

— Нещо такова. Но се занимава с хардуер, не със софтуер. А и двамата въобще не си приличат. Намери ли си нещо за четене?

Джейн кимна.

— Книга за учени, които се опитват да намерят къде е била Троя. Доста е готина. — Помълча и добави: — И книга за съдебно скулптуриране. Нали така си изкарваш прехраната? Книгата твоя ли е?

— Не. Логан ме беше наел да работя по един случай, а той твърдо вярва в предварителното задълбочено проучване.

— Картините са банални.

Ив кимна.

— Наистина ли правиш това?

— Наистина.

— Защо?

— Това ми е работата. Понякога успявам да помогна на родителите да се почувстват по-добре, след като са загубили дете.

— По-умно е да продължат да си живеят и да не се замислят за него.

— Ти така ли постъпваш?

— Разбира се. Защо не? — Джейн я изгледа предизвикателно. — Не съм мислила за Фей откакто той я уби. Вече е мъртва. Защо да мисля за нея?

Ив я изгледа недоверчиво.

— Истината ти казвам. Мислила съм за скапаняка, дете го направи, но не и за нея. — Изправи се. — Отивам да си лягам.

Излезе от стаята.

Изпълнена е с толкова болка. Какво е нужно, за да накараш едно тъй наранено дете да разруши стената, която е издигнало около себе си? Но Ив не биваше да се опитва да преодолее тази бариера. В момента това би било много опасно.

Най-добре и за двете е да намери изчезналата жена. При положение че Дом наистина я е убил. Както сподели с Джейн — възможно е да е излъгал, за да я отдалечи от Атланта.

Но защо Финикс?

Спомена, че харесвал града. Дали пък нещо от атмосферата тук не го възпламенява и...

Престани да анализираш и се захващай за работа.

За периода между пет и седем месеца, който Дом определи, не откри нищо полезно във вестника. Вероятно ще се наложи да се върне по-назад. Или да провери по-новите броеве...

30 януари. Преди по-малко от месец.

Деби Джордан, тридесетинагодишна, омъжена, майка на две момчета, беше изчезнала на път за репетиция на хора.

Говорят, че имала прекрасен глас. Сопрано.

Ив прочете първата статия по повод изчезването, а после — и появилите се след това.

Съпругът ѝ намерил колата на паркинга до църквата, след като Деби не се прибрала.

Разследването не довело до нищо.

Църквата предложила награда от две хиляди долара за някаква информация.

Хористите били разпитани; разказали за нейната доброта и прекрасния ѝ глас. „Сопрано, сладко като на ангел.“

Няколко късащи сърцето снимки на съпруга и двете ѝ момченца...

Деби Джордан.

Ив се облегна на стола и затвори очи. Колко ли се е наслаждавал Дом да ръси лъжи и подвеждащи улики?

Искаше да ме затрудниш, но аз я открих, Дом, кучи сине.

Чувстваше се прекалено зле, за да изпита удовлетворение от постигнатото. Една жена, имала всички основания да живее, бе умряла. Ив не бе в състояние да направи нищо за смъртта ѝ. Но можеше да открие мъжа, който го е извършил. Първата стъпка бе да се намери тялото на Деби Джордан.

Добре. Понеже Дом иска тя да предприеме точно това, сигурно ѝ е дал и друга улика. Трябваше да мисли. Да си припомни всяка думичка, която той изрече за Деби Джордан.

Тя ми показва светлината, а после аз ѝ показах светлината.

Тя освети пътя.

Важно е пътят ни да е осветен, нали?

Бавно се надигна на стола.

Възможно е, ако Дом не я прави съвсем на глупачка.

Индианците наричат водопадите Мястото на леещата се лунна светлина. Водопадите Таладега.

Какво спомена Чарли за двете убийства във Финикс? Два скелета бяха намерени преди три месеца в Сан Лус.

Тя скочи и отиде до полиците с книги. Речник. Молеше се Логан да има испанско-английски речник. Намери един и бързо го прелисти.

Сан — светец.

Ръцете ѝ трепереха, докато прелистваше страниците.

Лус — светлина.

Да!

Светлина.

Пое си дълбоко въздух.

Открих го, негоднико! Открих. Сега ми дай още малко време и ще намеря Деби Джордан.

Седна пред компютъра, влезе в Интернет и написа куче-търсач.

— Къде отиваме? — попита Джейн, загледана през прозореца на колата, която пътуваше през осеяната тук-там с кактуси местност. — Намираме се в пустинята.

— Скоро ще стигнем.

— Къде?

— Казах ти, че ми е нужна помощ, за да открия Деби Джордан.

Тук един човек ще ни помогне.

Джейн хвърли поглед през рамо.

— Следят ни.

— Знам. Това е един от телохранителите на Логан.

— Аха. — Джейн отново се загледа през прозореца. — Тук е грозно. Равно и кафяво. Повече ми харесва вкъщи.

— И на мен. Но с приближаването на планините става по-зелено.

— Малко.

Къде е отбивката? Указанията в обявата в Интернет бяха съвсем точни, но тя виждаше единствено... А, ето я!

Дървен знак и едно-единствено име, изписано на стрелката.

ПАТРИК.

Сви наляво по неравния пращен път. Още половин километър и ще пристигне в ранчото.

— Патрик ли?

— Така се казва човекът, който ще ни помогне. Сара Патрик. Работи като дресьор на кучета.

Лицето на Джейн засия от широката усмивка.

— Кучета ли?

Усмиваше се за пръв път, откакто остави приятелчето си Майк.

— Това са специално обучени кучета, Джейн, а не домашни любимци.

— Специално обучени за какво?

— Изпълняват всякакви нареждания. Но проучих по-подробно и открих няколко статии за нея в местния вестник. Член е на доброволен спасителен отряд с база в Тъксън. Освен това тя и кучето ѝ са били при бомбардираната сграда в Оклахома сити преди няколко години, в Тегусигалпа след урагана „Мич“ и в Иран след земетресението миналата година.

— Какво са правили там?

— Опитвали са се да спасят оцелели под развалините. — Замълча. — А по-късно са търсели труповете на умрелите. Очевидно кучето на госпожа Патрик има изключителен нюх.

— То е надушвало телата ли?

— За такава работа дресират специални кучета търсачи. Доста са умни. От време на време полицейското управление в Атланта използва такива кучета търсачи.

— И сега искаш кучето да намери жената, която Дом е убил ли?

Ив кимна.

— Виж. Ето го ранчото.

Ако въобще можеше да се нарече ранчо. Дървено бунгало, няколко обширни, опасани с мрежеста ограда клетки и заграждение, наподобяващо детска площадка за игра с всички съоръжения вътре. Стар джип с избеляла и напукана зелена боя стоеше паркиран от едната страна на бунгалото.

— Няма кучета — отбеляза Джейн разочаровано. — Клетките са празни. Вероятно не е особено добра дресьорка, щом никой не я е наел.

Ив спря пред бунгалото.

— Не прибързвай със заключенията. Възможно е да не е особено натоварена в момента. Всеки бизнес има спадове и...

Вратата се отвори и на прага се появи жена в къси панталони и карирана риза.

— Пътя ли загубихте?

— Вие ли сте Сара Патрик?

Жената кимна.

— Чакайте да отгатна. Вие сте от „Градини и градинарство“. Дошли сте да пишете материал за мен. Но къде са цветята, които раздавате, и чекът с хонорара ми?

Ив премигна.

— Май не сте от списанието. — Сара Патрик въздъхна. — Жалко. Парите вероятно щяха да ме корумпират, но на цветята щях да се зарадвам. Тук нищо не расте. Почвата е прекалено песъчлива. — Усмихна се, приближи и погледна Джейн през прозореца на колата. — Но децата са почти толкова симпатични, колкото и цветята. Казвам се Сара. А ти?

— Джейн.

— Горещо е. Ела вътре да изпиеш една лимонада, Джейн. — Погледът ѝ се премести върху Ив. — И вие, освен ако не сте от данъчните. Тогава ще насъскам кучето си срещу вас.

Ив се усмихна.

— Аз съм Ив Дънкан. Не се бойте, не съм данъчен инспектор. Дойдох да ви предложа работа.

— Няма отървия от данъчните. Изкарвам колкото да издържам себе си и Монти, но понеже се самоосигурявам, инспекторите постоянно ме дебнат. И не разбират защо винаги вписвам Монти като несамостоятелен и на моя издръжка.

Ив последва Сара Патрик в бунгалото.

— Монти ли?

— Това е Монти.

Жената посочи към камината.

Ловджийското куче със златиста козина, излегнало е на земята, вдигна глава, прозина се и замаха с опашка.

— Мързеливо животно. — Сара отиде до хладилника. — Токущо се върнахме от трикилометров крос и ето — аз не съм на път да припадна от изтощение.

— Вие нямате козина — намеси се Джейн възмутено и коленичи до кучето. — На него му е горещо.

Монти я погледна с жалостив поглед и я близна по ръката.

Джейн направо се разтапяше, забеляза Ив с изненада. Обърна се към домакията.

— Много е красив.

Сара наля лимонада в две чаши.

— Джейн май не иска да я безпокоим. Седнете. — Отиде до мивката и се облегна. — Ще се смиля над вас и няма да ви доближавам. Още не съм си взела душа.

По загорелите ѝ крака и лице наистина се виждаха браздулици от пот. Сара Патрик вероятно приближаваше тридесетте, беше средна на ръст, с къси кафеникави коси и стройно гъвкаво тяло. Не беше красива, но големите сияещи тъмни очи и добре оформените устни бяха привлекателни. И приковаваше вниманието с енергията, която излъчваше.

— Ваше дете ли е? — Сара гледаше Джейн. — Не се притеснява да раздава любовта си. А да обичаш, е хубаво качество.

Джейн наистина раздаваше любов, забеляза Ив. Кой би предположил, че ще се размекне така пред едно куче?

— Не, не е моя.

— Обичам децата.

— Нямате ли свои?

Сара поклати глава.

— Дори нямам съпруг. — В очите ѝ се появиха весели пламъчета. — Слава богу всъщност. И без това си имам достатъчно грижи.

— Сама ли сте тук? — Ив свъси вежди. — Не би трябвало да съобщавате къде живеете.

— От време на време се чувствам самотна. Но успявам да се грижа за себе си. — Погледна Монти. — Разполагам със страхотно куче пазач.

Кучето пазач се бе претърколило по гръб и закачаше ръката на Джейн игриво с предните си лапи. Изскимтя доволно и протегна врат, за да близне Джейн по китката.

— Да, виждам — отвърна Ив колебливо.

Сара се засмя.

— Явно не сте впечатлена от дресьорските ми умения. Монти не е особено добър пример. Има някои психологически проблеми. Не е

сигурен кой точно от нас двамата е кучето.

— Много е мил.

Лицето на Сара се разнежи.

— Така е. — Остави чашата на мивката. — Кой ме препоръча за дресьор?

— Намерих ви по Интернет.

— О, да. Оставих реклама там. Беше преди години, но никой никога не се е обаждал. Сигурно описанието как се стига до тук разколебава хората. — Погледна Ив с присвити очи. — Вие защо не се разколебахте?

— Нужна сте ми.

— Сигурно до мястото, където живеете, има някой дресьор на кучета.

— Трябва ми куче търсач, за да намери труп.

Сара се напрегна.

— Редно беше да се досетя. Коя сте? Мадън ли ви изпраща.

— Не съм от данъчните, вече ви казах. И не познавам никакъв Мадън.

— Ще ми се и аз да не го познавах. Това е червена точка във ваша полза. — Поклати глава. — Предложението ви не ме интересува. От полицията ли сте? Ще ви дам имената на неколцина, които работят с властите.

— Искам вас. Според вестниците сте най-добрата в занаята.

— Не аз съм най-добрата. Монти е.

— Да, но едва ли е в състояние да преговаря по някоя сделка.

— Нито пък аз.

— Моля ви. Ще отнеме само няколко дни.

Сара поклати глава.

— Не ми изглеждате особено заета — продължи Ив. — Ще ви заплатя повече от обичайната тарифа.

— Казах не.

— Защо не?

— Не обичам да търся трупове.

— Но все пак го правите.

Сара извърна поглед.

— Така е.

— Тогава го направете за мен.

— Време е да си вървите.

Ив се изправи.

— Моля ви, помислете си. Нужна сте ми.

— Не искам тази поръчка. — Обърна се към Джейн и кучето. — Хайде, Монти. Време е да престанеш да се правиш на идиот.

Щракна с пръсти.

Последва нещо смайващо. За броени секунди Монти се претърколи, скочи на крака и застана до Сара. Цялото му поведение се бе променило. Стоеше нащрек, някак дистанциран, изпълнен с енергия и гледаше Сара напълно прехласнат.

— Много е изпълнителен — отбеляза Ив. — Очевидно няма съмнение кой е кучето, и кой господарят.

— Не съм му господар. Ние сме партньори. Монти ме слуша, защото знае, че при някои ситуации и двамата ни заплашва смърт, ако не ми се доверява. — Тръгна към вратата, Монти я следваше по петите. — Моля ви, вървете си. Няма да получите онова, което желаете.

— Съжалявам. Хайде, Джейн.

Джейн погледна Сара със свъсени вежди.

— Не го карайте да тича, когато е горещо. Не му е полезно.

— Напротив. Тичаме по три километра всеки ден, независимо дали времето е хубаво, или вали. Трябва да сме във форма и да понасяме всякаква температура. Важно е.

— Уморил се е. — Джейн протегна ръка да погали кучето. — Не бива... — Монти отстъпи, за да ѝ попречи да го докосне. — Защо прави това? Не ме ли харесва?

— Харесва те. Но сега е в режим на работа.

— Хайде да вървим, Джейн — подкани Ив и тръгна към колата.

Джейн неохотно я последва. Хвърли поглед през рамо към Монти и Сара Патрик.

— Не ми допада такъв. По-различен е отпреди.

И двамата със Сара бяха различни, докато Ив не спомена, че Монти ѝ трябва като куче търсач. Жената и кучето, застанали на прага, не представляваха дуета, който ги посрещна пред бунгалото. Сега по лицето на Сара не се забелязваше никаква топлина или веселие, а Монти бе някак отчужден и очевидно предан единствено на стопанката си.

— Много е важно — подвикна Ив. — Помислете си.

Сара поклати глава.

— Имате ли нещо против да ви звънна и да попитам дали не сте променили решението си?

— Никога не променям решението си.

Ив запали двигателя.

— Почакайте. — Сара отмести поглед от разочарованото лице на Джейн и сведе очи към кучето. — Иди да кажеш довиждане, Монти.

Щракна с пръсти.

Настъпи пълна метаморфоза. Монти хукна, изправи се на задни лапи и се опита да лизне Джейн през отворения прозорец.

Джейн отвори вратата и Монти скочи вътре. Буквално се настани в скута ѝ и като се сгуши в нея, доволно заскимтя. Момиченцето зарови лице във врата му и силно го прегърна.

— Достатъчно — обади се Сара.

Монти лизна Джейн още веднъж и скочи навън. Седна, но опашката му продължаваше да тупти по земята.

— Благодаря — обади се Ив.

Сара сви рамене.

— Какво да ви кажа? Адски си падам по деца и кучета.

— Тогавя ме чуйте. Можете да помогнете...

Сара влезе в бунгалото и затвори вратата.

Ив стисна зъби от раздражение. Упорита жена.

— Тя остави Монти навън — възкликна Джейн. — Ами ако избяга и се загуби?

— Няма да се загуби. — Подкара колата и хвърли поглед към Монти в огледалото за обратно виждане. Той отново се бе превърнал в очарователното куче, което стопи резервираността на Джейн. Монти се извърна, отиде до вратата и натисна дръжката с лапа. Вратата се отвори и той влезе в бунгалото. — Тя се грижи добре за него.

— Кара го да тича — отвърна Джейн троснато. — Не я харесвам.

— А аз я харесвам. Понякога прекалената мекушавост повече вреди, отколкото да носи добро.

— Но той е куче. Не разбира.

Нима? Ив се сети как Сара погледна Монти в очите и му каза да се сбoguва. Двамата сякаш четяха взаимно мислите си.

Това е налудничаво. Златистото ловджийско куче не беше страшно. Когато премина в режим на работа, бе по-скоро дистанцирано, отколкото плашещо.

— Харесваш я, въпреки че не прие да направи каквото желаеш ли? — попита Джейн.

— Надявам се да промени решението си.

Джейн я изгледа скептично.

И Ив сама не си вярваше.

— Ще ѝ се обадя по-късно.

Междувременно ще се зарови отново в Интернет и ще потърси други възможности.

Имаше усещането, че Сара Патрик никога няма да промени решението си.

Телефонът звънеше, когато Ив влезе в къщата.

— Уговори ли я? — попита Логан веднага щом Ив отговори.

— Проследил си ме.

— Нали искаше охрана за момиченцето?

— Очевидно са ти докладвали при кого съм ходила.

— Сара Патрик. Куче търсач. Умен ход.

— Отказа ми.

— Предложи ли ѝ достатъчно пари?

— Не стигнахме дотам. Щом споменах, че Монти ми трябва за издирване на труп, стана като буца. Заподозря ме във връзка с някой си Мадън, когото очевидно не харесва.

— Искаш ли да ти помогна?

— Не, искам да не се замесваш повече. Щом не склоних Сара, ще намеря друг да свърши работата.

— Но всъщност искаш Сара Патрик.

— Естествено. Тя е най-добрата, пък и живее сама в уединение. Вероятността да ме предаде на полицията е минимална. — И по-сухо добави: — И не понася данъчните, според които не била сваятна.

— Явно.

— Не успях да се споразумея с нея, но ще намеря друг, почти толкова добър.

— Да се опитам ли да...

— Не се набърквай, Логан.

След тези думи затвори.

— Няма ли да видим отново Монти? — попита Джейн.

Господи, тонът ѝ бе направо печален.

— Имала ли си някога куче?

Джейн поклати глава.

Ив я съжали. Момиченцето мигом си падна по Монти. Впрочем, кой не би го харесал? Той бе направо пленителен.

— Ще опитам утре отново.

— Щом искаш. Симпатичен е, но всъщност не ме интересува. — Джейн тръгна по коридора. — Ще отида да почета.

Интересуваше я, разбира се. Но отново издигна стените около себе си. Напълно естествена реакция за дете, предавано прекалено често в краткия си живот. Ив не биваше да допусне възможността Джейн да усети топлина и отношението да се пропилее.

Ще се опита да наеме Сара Патрик и Монти. Не успее ли, ще намери друг дресьор с куче, умно и трогателно, колкото Монти.

Едва ли ще се справи.

По дяволите.

Посегна към телефона и набра „Справки“, за да научи номера на странноприемницата „Камълбак“.

ГЛАВА 11

Ноцта в пустинята бе хладна, а вятърът — остър. Сара го усещаше по лицето си, докато тичаше. Монти припкаше редом с нея, без да я изпреварва. Кръвта във вените ѝ пулсираше, а мускулите на прасците се стягаха и разпускаха при всяка крачка.

Монти започваше да става нетърпелив. Тя направо го долавяше. Няма да я изостави без разрешение, но копнееше да хукне напред.

По средата на могилката стъпките ѝ се забавиха.

Монти я погледна.

Тя се засмя.

— Хайде. Направи ме за посмешище. Хуквай.

Монти полетя.

Тя видя как лунната светлина прокара сребърна диря по златистата му козина, докато той тичаше към върха на възвишението. Красота... Учените смятат кучетата за потомци на вълците, но тя никога не възприемаше Монти като диво животно, освен в моменти като този.

Чакаше я на върха на могилата.

Почти улавяше удовлетворението му.

Слабачка.

— Имам два крака, а не четири. — Спря да си поеме дъх. — А и мисля, че у теб дреме някаква козичка.

Извинения.

Монти се притисна галъвно към нея. Тишина. Вятър. Нощ.

Тя затвори очи и се потопа в тях. Господи, колко прекрасно е всичко.

Монти изръмжа гърлено. Тя отвори очи и го погледна.

— Какво има?

Беше вперил поглед в бунгалото на километри от тях.

— Монти?

Загледа се натам и също видя. Светлини от фарове. Кола приближаваше бунгалото.

Напрегна се. Дали не беше отново Ив Дънкан? Не беше ли безпределно ясна вчера? Но Ив ѝ направи впечатление на изключително упорита жена. Дали пък не е дошла да опита отново?

Изкушаваше се да остане тук горе, да изчака жената да се отегчи и да си отиде.

Монти явно имаше нещо друго наум. Вече се отправяше към пътеката надолу.

— Да съм казала, че тръгваме да слизаме?

Дете.

Монти обожаваше децата и помнеше малкото момиче Джейн.

Добре. Ще се изправи пред Ив Дънкан, ще бъде кратка и ясна и ще я разкара.

Сара се затича по пътеката.

— Изчакай ме, дяволите да те вземат.

Дете...

Колата не беше на Ив Дънкан. Мадън ли е?

Спря рязко. Сърцето ѝ биеше лудо.

— Монти!

Монти също спря, доловил нотката на паника в гласа ѝ. Изви глава да я погледне. Страхуваше ли се тя? Господи, дяволски се страхуваше.

Няма дете.

— И аз така мисля.

Какво да предприеме? Да избяга ли? Или да се изправи пред Мадън?

Дори в продължение на дни да не се приближат заедно с Монти до бунгалото, Мадън ще бъде все още там, когато се върнат. От опит знаеше, че е свършено непреклонен.

Добре. Ще се изправи пред него. Винаги може да изчезне по-късно.

Закрачи напред. Монти вървеше напрегнато до нея.

Да помагам ли?

— Не. Всичко е наред.

Монти изскимтя.

— Казах, че е наред, по дяволите.

— Госпожо Патрик? — Пред вратата на бунгалото стоеше мъж.
— Мога ли да поговоря с вас? Казвам се Джон Логан.

Не е Мадън.

Усетил облекчението ѝ, Монти замаха с опашка.

— Вечно си оптимист — промърмори тя. — Може да е бирник, така да знаеш.

— Госпожо Патрик?

Тя се приближи.

— Минава девет вечерта, а Монти и аз си лягаме рано. Потърсете ме утре сутринта.

— Пристигам отдалеч и настоявам да поговорим сега. — Усмихна ѝ се. — Напълно почтен съм, уверявам ви.

Дрехите и обувките му бяха елегантни, но така изглеждаха и мнозина наркопласъори.

— Не обичам хора да се отбиват насам късно вечер.

— Ив спомена, че сте с труден характер. Трябваше да се досети.

— Ив Дънкан ли? Тя ли ви накара да дойдете?

— Не. Идеята е моя, но тя наистина потърси помощта ми. — Погледна Монти с възхищение. — Много красиво животно.

Самият той приличаше на красиво животно. Изящен като пума. Но пумите обикновено са опасни.

— Да, така е. — Отвори вратата. — И е уморен. Лека нощ, господин Логан.

— Почакайте. — Усмивката му се бе стопила. — Ще разрешите ли да вляза? Чакам телефонно обаждане.

— По моя телефон ли?

— Позволих си тази волност. Ще звънне човек, когото познавате. Сенатор Тод Мадън.

Тя застина.

— Да вляза ли?

Сара пристъпи в бунгалото и затръшна вратата. Той почука.

— Наистина ще е по-добре, ако поговоря с вас, преди да ми се обади. Изглежда ми човек, който става доста неприятен, когато му противоречат.

И Мадън, и всичко свързано с него, е много неприятно. Но неприятностите трябва да се гледат и лицето.

Отвори вратата.

— Заповядайте. — Настани се на люлеещия се стол. — Казвайте за какво сте дошъл и изчезвайте.

— Ще бъде възможно най-кратък. На Ив ѝ е нужно да откриете труп, заровен някъде в този район.

— Посъветвайте я да си намери друг дресьор.

Той поклати глава.

— Тя иска вас. Не я виня. Накарах моите хора да поразпитат туктам. Твърде сте забележителна.

— Нима?

— Работата ви в Оклахома Сити е била невероятна. А и при онова земетресение в Иран миналата година, когато загинаха две хиляди... Успели сте да спасите двадесет и седем души изпод развалините.

— И намерих шестдесет и осем мъртъвци.

— Помните точния брой?

— Помня само някои числа, но пред очите ми са всички лица.

— Ив няма да ви кара да гледате лицето на този труп.

— Винаги съм мразила думата труп. Звучи някак нечовешко.

— Искате от вас и Монти да намерите това тяло. После пак ще се оттеглите в дома си наскреда пустинята.

— Не е толкова лесно.

— И друг път сте работили в сътрудничество с полицията за издирване на тру... тела. Полицейското управление в Солт Лейк Сити има много високо мнение за вас.

— Ура!

Логан се усмихна.

— Според сержант Левиц четете мислите на кучето си. Каза ми, че е невероятно как двамата се разбирате.

— Левиц не е особено проникателен. Всеки собственик на куче ще ви каже, че домашният му любимец почти говори. Когато си бил с някого толкова дълго, колкото аз с Монти, свиквате да се разбирате един друг.

— Но все пак признайте, че връзката помежду ви е доста силна. — Погледна към Монти, легнал в краката ѝ. — Дори аз го забелязвам.

Тя не отговори.

— А и двамата сте преживели доста неща заедно.

— Така е. Но няма да търсим никакво тяло.

Той въздъхна.

— Наистина сте ни необходима. Опасявам се, че ще настоявам.

— Вървете по дяволите!

Той погледна часовника си.

— Мадън точен ли е? В такъв случай всеки момент...

Телефонът иззвъня.

Тя вдигна слушалката.

— Той там ли е? — попита Мадън.

— Тук е.

— Много важна клечка е, Сара. Разполага с големи политически връзки. Не желая да го настройвам враждебно, особено след като е толкова лесно да бъде задоволено искането му.

— За теб е лесно.

— И друг път сме го обсъждали. Логан ме уверява, че задачата няма да отнеме повече от ден-два.

— Прекалено дълго е. И един час е прекалено много, ако не е въпрос на живот и смърт.

— Съзнавам неприязънта ти към издирване на трупове, но е наложително.

— Откъде знаеш, че не е незаконно?

Последва пауза. След това той рече:

— Логан е почтен бизнесмен.

С връзки в политическите среди. Ръката на Сара стисна още по-здраво слушалката.

— Не желая да го правя, Мадън.

— Но въпреки това ще се наложи. — Гласът му се сниши до гальовен шепот. — Защото знаеш последствията, ако не се съгласиш, Сара.

Кучи син.

— Два дни. Ще им отпусна два дни.

— Толкова обещах и на Логан. Довиждане, Сара. И успешно издирване.

Той затвори.

Тя се обърна към Логан.

— Два дни.

— Ив ще бъде щастлива.

— Пет пари не давам дали ще бъде щастлива. Ще ми се никога да не бе узнавала за мен. Казах ѝ не, а тя ви се обажда да ѝ свършите мръсната работа.

— Идеята да се свърже с Мадън не е нейна. Дори не й споменах, че Мадън е разковничето. Не би се съгласила да се действа така. От мен тя просто поиска да открия дали има нещо, което да ви предложи, за да ви убеди да свършите работата.

— Но въпреки това прибягнахте до Мадън.

— Аз съм къде-къде по-безскрупулен от Ив. Поразрових по-надълбоко и открих подходящото оръжие в лицето на Мадън. Тя настояваше за вас, затова ви осигурих. — Огледа се из бунгалото. — Нямате ли телевизор, или радио?

— Не се нуждая от тях.

— Но така сте малко неинформирана.

— Липсата на информация е блаженство.

— Ив спомена, че не е видяла телевизор. — Подаде ѝ плик. — Намирам за редно да се запознаете с кого си имате работа. Тук е досието на Ив Дънкан, вестникарски статии за Таладега и материал за убийството на пазач в приют. Няма да ви изясни всичко, но ще е добра отправна точка.

— Не ме интересува Ив Дънкан, освен ако не ми помогне да се измъкна от тази история.

Той поклати глава.

— Информацията ще ви направи по-сговорчива да свършите работата. Ив се опитва да спаси живота на едно дете.

— Като ме насилва да намеря труп?

— За жалост, да. — Тръгна към вратата. — Между другото, на ваше място не бих се обаждал в полицията да им съобща къде е Ив. Това би ме ядосало и ще се наложи да звънна отново на Мадън. Впечатлението ми е, че той не се интересува от нищо друго, освен от кариерата си. Прав ли съм?

— Полицията ли?

— Прочетете досието. — Отвори вратата. — Ще съобща на Ив, че сте очарована да помогнете.

Тя изруга.

— Ив ще се свърже с вас. — Присви устни. — Свършете си работата. Не ме интересува дали ви харесва или не.

Сара се загледа как вратата се затваря след него. Стисна страничните облегалки на люлеещия се стол. Трябваше да си сдържа нервите. Загубата на контрол нямаше да помогне с нищо. Ставаше

въпрос само за два дни в края на краищата. А е възможно дори да няма тяло.

Но ако съществува, Монти ще го открие.

Той изскимтя, изправи се на крака и я погледна.

Тя се наведе и го прегърна. Зарови лице в козината му.

— Съжалявам, момчето ми — прошепна Сара. Усещаше как сълзите парят очите ѝ. — Трябва да го направим.

Същата вечер по-късно Сара Патрик се обади на Ив по телефона.

— Логан ми каза, че ще ми помогнете. Много мило от ваша страна.

— Искам да приключим колкото е възможно по-бързо — каза хладно Сара. — Започваме издирването утре. Имате ли най-обща представа откъде?

— Най-обща — да, но не съм сигурна. Ако се наложи да пробваме на няколко...

— Разполагате с два дни — прекъсна я Сара. — Опитайте да ми набавите парче от дреха на жертвата. Понякога Монти реагира повече на миризмата, останала по дрехите, отколкото на тялото.

— Вероятно ще ми отнеме известно време. Не знам дали...

— От вас зависи. Казах ви какво ми е необходимо. Не ме интересува дали ще открием тялото или не. След като намерите дреха, ми се обадете и ще се срещнем на терена, където ще търсим.

След тези думи затвори.

Известно време Ив остана замислена; после се обади на Логан.

— Какво, по дяволите, направи със Сара Патрик?

— Уговорих я да ти свърши работата.

— Как? Беше ледена.

— Но разполагаш с нея за два дни. Използвай я.

Трябваше да се досети, че Логан ще е готов на всичко, за да го постигне. Навремето, когато настояваше Ив да му свърши работата, беше безскрупулен като дявол.

— Не исках да се чувства наранена.

— Не е наранена. Ти също не си наранена. И Джейн не е наранена. Ако се възползваш от Сара, вместо да се измъчваш с

угризеня, всичките ще сте живи и здрави. А това е най-важното, нали?

Прав е, помисли си тя уморено. Именно това е важното.

— Иска някаква дреха на Деби Джордан. Дали ще можеш да намериш, без да нахълтваш насилствено в къщата и да подплашваш семейството ѝ?

— Ще се справя. И няма нужда да ми благодариш, че ти помогнах да уговорим Сара.

Ив се засрами. Защо вини Логан? Тя му се обади и така го задейства. Вероятно подсъзнателно дори се е надявала той да прояви по-голяма настойчивост, отколкото ѝ се искаше.

— Извинявай. Чувствам се малко обезкуражена. Не съм убедена дали Сара ще намери трупа. Дори не съм сигурна къде е заровен. Само гадая.

— Бих искал да дойда с вас утре. Има ли някакъв шанс да стане?

— Вече направи прекалено много за мен. Не бих искала да ни видят заедно.

— Няма такава формулировка „да направиш прекалено много за някого“.

— Обясни това на Сара Патрик. Съобщи ми, че разполагам с два дни.

— Опитай се да се вместиш в определения срок. Предпочитам да не се налага отново да я притискам. Докато ме обсипваше с обидите си, открих, че всъщност я харесвам.

— Но тя едва ли би ти отвърнала със същото. Останах с впечатлението, че по-скоро ще ни погребее и двамата, вместо да открие Деби Джордан.

— След като не позволяваш да дойда с вас, сама се оправяй с нея. До утре сутринта ще ти набавя дрехата.

Беше бяла фланела за бейзбол с логото на отбора „Дайъмънтбак“ от Аризона отпред.

Сара Патрик я пое, без да я погледне.

— Прана ли е откакто я е носила?

— Не. Логан каза, че е спала с нея в нощта, преди да изчезне.

— Как я е осигурил?

— Не попитах.

— Вероятно я е откраднал от торба с дрехи за бездомните.

— Не е толкова лош, колкото си мислиш.

— Не. Вероятно е още по-лош.

— Изненадана съм, че искаш фланелата. Деби Джордан е заровена от близо месец. Миризмата не би могла...

— Можех да използвам препарат, който симулира миризмата на разлагането, но това ще разстрои Монти. А и фланелата може да се окаже ненужна. — Сви рамене. — Но ще опитаме. — Огледа плоското поле наоколо. — Защо сме тук?

— Това място е до частта от пустинята, известна с името Пустинна светлина.

— И?

— На две други места, чиито имена са свързани със светлина, бяха открити тела. В последния ни разговор Дом спомена светлината. Според мен се опитва да ми съобщи нещо.

— Защо направо не призна къде я е заровил?

— Тогава нямаше да е толкова забавно за него. Иска да ме принуди да се потрудя.

— Искаш да кажеш, че ще накара Монти и мен да се потрудим.

— Той не знае за вас.

Ив не бе сигурна доколко думите ѝ отговарят на истината. Дом не се бе обаждал, откакто тя пристигна във Финикс, но това не означаваше, че не е тук и не я наблюдава.

— И искаш да претърся полето само заради името му?

— То е и близо до църквата, откъдето Деби Джордан изчезна.

Сара я изгледа със съмнение.

— Съгласна съм, че не е кой знае какво — призна Ив през стиснати устни, — но разполагам само с това.

— Както кажеш. Ще гоня вятъра в продължение на два дни. Толкова съм обещала. — Извади платнена торба от джипа и погледна към коленичилата до Монти Джейн. — Защо си я довела?

— Дом настоява да е с мен, а и ме желая да рискувам да я оставя вкъщи. Няма да пречи.

— Не съм казала такова нещо. Тя е умно дете. Но Монти няма да има време да ѝ прави компания. — Отиде при Джейн и ѝ се усмихна. — Съжалявам. Монти трябва да се хваща за работа.

Джейн бавно се надигна и се обърна към Ив:

— Може ли да дойда с вас?

Сара също погледна към Ив.

Джейн и без това бе вече тук. По-лошо ли щеше да е да търси активно, отколкото да седи в колата и да чака? Тогава поне ще е заета с нещо. Ив бавно кимна.

Сара премести поглед към Джейн.

— Ние обикновено доста бързо обхождаме терените и аз го карам да ги претърсим втори път, за да сме сигурни, че не сме пропуснали нещо.

— Няма да изоставам.

— Както решиш.

Сара приклепна и отвори платнената торба. Извади каишка и я закопча на врата на Монти. Той застина на място.

— Досеца се, че нещо става ли? — попита Джейн.

Сара кимна.

— Но още не знае със сигурност какво. Връзвам го заради себе си, за да контролирам стъпките му по-добре. Обикновено въобще не му слагам каишка. Само когато сме на непознато място или сред хора, за да се чувстват в безопасност.

— В безопасност?

— Той е едро куче. Някои хора не обичат едрите кучета.

— Тогава са луди — отсече Джейн.

Сара се усмихна.

— Съгласна съм с теб, хлапе.

Бръкна отново в торбата и извади дочен колан с множество джобове по него. Монти се напрегна.

— Сега вече знае, че започваме работа. — Сара препаса колана през кръста. — Това е сигнал за него.

Монти вдигна глава; очите му блестяха нетърпеливо.

Сара му подаде фланелата да я помирише.

— Намери я, Монти.

Ив се облегна на калника на колата и се загледа как Сара, Джейн и Монти кръстосват полето. Движеха се бързо, както предупреди Сара, но полето беше голямо и отне известно време да го обходят цялото.

Монти се движеше със сведена глава. Всеки мускул от тялото му бе напрегнат, докато обикаляше терена. Два пъти се спря, поколеба се

и продължи. В ранния следобед Сара върна Монти при колата.

— Нищо.

— Сигурна ли си? — попита Ив разочаровано.

— Монти е сигурен. За мен това е достатъчно.

— Колко го бива?

— Направо е невероятен.

— Защо спря на два пъти?

— Надушил е нещо мъртво.

Ив се стегна.

— Какво?

— Не са човешки останки. Монти прави разлика. — Свали каишката му, после колана си и се обърна към Джейн. — Сега вече не е на работа. Защо не си поиграеш с него. Ще му хареса.

— Добре.

Джейн не изчака да я подканят.

Сара се загледа как тя хукна да тича из полето с кучето по петите.

— Монти я харесва.

— Тя направо е влюбена в него.

— Проява на добър вкус.

— Благодаря ти, че ѝ позволи да дойде с вас. Доста трудности е преживяла. Присъствието на Монти ѝ се отразява добре.

— Не е нейна вината, че съм принудена да върша това. — Изглежда Ив многозначително. — Твоя е.

Ив трепна.

— Права си. И най-добре да те експлоатирам безмилостно, докато разполагам с услугите ти. Това едва ли ще развали мнението ти за мен.

— Имаш ли други места предвид?

— Около единадесет. Всички съдържат в името си думата светлина.

— Единадесет?

Ив извади картата и посочи заградените с кръгче терени.

— Може и да са дванадесет.

— Няма да успееш за два дни.

— Първо ще претърсим най-близките до църквата на Деби Джордан. Има ли някакво време, в чиито граници Монти е ефективен?

— Не. В Тегусигалпа работихме седемдесет и два часа без спиране. Отдъхваме само за кратко. Но ти видя колко дълго отне да претърсим само това поле.

— Тогава най-добре да тръгваме. — Ив сгъна картата. — Потокът Лунна светлина е на петнадесет минути път оттук. Ще претърсим и двата бряга.

— Това ще отнеме още повече време, отколкото тук.

Ив се настани в колата.

— Извикай Монти и Джейн.

Сара я погледна, след което се усмихна неволно.

— Изглежда не съзнаваш кога си победена.

— А ти?

Сара се извърна и извика:

— Джейн, върни ми кучето. Чака ни работа.

Търсиха почти до полунощ, но обходиха едва четири терена. Оставаха още седем.

— Толкова. — Сара свали каишката от врата на Монти. — Стига за днес. От умора вече не виждам.

— Няма какво да виждаш. Важното е Монти да души.

Сара поклати глава.

— Господи, истинска кучка си.

— Налага се да съм такава.

Ив погледна към заспалата на задната седалка Джейн.

Сара проследи погледа ѝ.

— Той наистина ли убива деца?

— Наистина.

— Копеле.

— Още един час.

Сара поклати глава.

— Не се вижда нищо. Рискувам да нараня Монти. Нямам това право.

— Каза, че сте работили по-дълго в Хондурас.

— Опитвахме се да спасим живота на хората, а не търсехме тела.

— Направи знак на Монти и той скочи в джипа. — Преустановяваме за тази вечер.

— Не проверихме предвидените от мен терени.

— Предупредих те, че няма да успеем.

— Знам. Просто ми се щеше... Не ми даваш достатъчно време.

— Колко жалко.

— Точно така.

Сара се качи в джипа.

— Утре ще започнем на зазоряване — осведоми тя Ив.

— На зазоряване?

— Не искаш ли пълен работен ден?

— Естествено. Но мислех, че ти...

— Монти и аз не спазваме чиновническо работно време. Обещах ти два дни. Ще си ги получиш.

Преди Ив да успее да отговори, джипът на Сара пое.

Тя се качи в колата и се отправи към къщи.

Сара имаше тежък характер, но не толкова лош, колкото на Ив ѝ се стори в началото. Беше работила неуморно, до изтощение и щеше да спи едва няколко часа, преди утре да се захване отново със задачата. Очевидно децата я умиляваха. Може би щеше да успее да я убеди да продължи търсенето още няколко дни и...

Мобилният ѝ телефон извъня.

— До късно работиш — чу гласа на Дом. — Не започваш ли да се престараваш?

— О, Господи. Събуди ме.

— Не и ако не си заспала на волана.

Не биваше да се паникьосва. Вероятно той гадае.

— Не си се обаждал от известно време. Надявах се да съм се отървала от теб.

— Само от няколко дни. Доставя ми удоволствие да наблюдавам колко се стараяш да откриеш прекрасното сопрано.

— Блъфираш. Представа нямаш къде се намирам.

— Известно време беше така. Измъкна се от Атланта доста тихо. Но знаех, че е въпрос на време да идентифицираш моето сопрано. Трябваше само да те насоча към дома на Деби Джордан.

— Не съм ходила в дома ѝ.

— Но един от хората на Логан го стори. Лесно бе да ги проследя обратно, а после самият Логан ме отведе при теб. Той ли ти помогна да се измъкнеш от Атланта?

— Представа нямам за какво говориш.

Мъжът се засмя.

— Опитваш се да го предпазиш. Не се сърдя на Логан. Той прави ситуацията още по-интересна. Но признавам, че останах озадачен, когато не се появи на вратата на скърбящия вдовец, за да го разпиташ лично. Трябваше обаче да се досетя, че не би направила очевидното. Да прибегнеш до услугите на Сара Патрик, е гениално хрумване. Жалко, че обходихте неподходящи места.

— Ще я намеря.

— Надявам се да не е съвсем скоро. Преследването ми доставя удоволствие.

— По дяволите! Каж ми къде е тя. Нали искаш да я намеря?

— Още не. С всеки изминал ден ставаш по-уморена, по-напрегната, по-сърдита. Искам това да продължава.

— Ще я намеря утре.

— Това би ме разочаровало. Ще ми се търсенето да продължи поне седмица.

— Тогава защо не я изровиш и не я заровиш някъде другаде?

— О, преместването на труп е най-грубата грешка, която убиец би допуснал. Има опасност да ме разкрият, да оставя улики. Какво ли не. Не. По-добре ще е да те забавя. Споменах ли ти колко ми допада идеята да водиш Джейн навсякъде със себе си? Тя е при теб и сега, нали?

Ив не отговори.

— Ставате вече по-близки, а? По-големите деца са по-умни. Човек разговаря с тях. Бони беше прекалено малка, за да...

— Млъкни.

— Виждаш ли колко си напрегната. Сегашното преследване е страшно вълнуващо. Започвам да се питам дали малката Джейн не е излишна. Ако я убия, това безспорно ще те забави.

— Ще ме накара да спра.

— Не. Ще си ми достатъчно ядосана, за да продължиш. Гневът и тъгата вършат почти същата работа като страха.

Проклет вампир.

— Ще затворя.

— Хрумна ми да се занимая с момиченцето тази нощ.

Ръката ѝ стисна слушалката още по-силно.

— Да. Това ще те забави. Погледни в огледалото за обратно виждане.

Фарове.

— Виждаш ли ме?

— Не си ти. Един от телохранителите на Логан ни следва цял ден.

— Загуби ви дирите при последното място, което претърсвахте. Но аз се чувствах длъжен да ти правя компания.

— Лъжеш.

— Колко време ти трябва, за да стигнеш до вкъщи?

Тя не отговори.

— Най-добре да побързаш.

Ив натисна педала на газта.

— Да, време е да се занимая с Джейн.

Блъфираше.

Господи, колата зад нея също ускори ход.

Сърцето ѝ биеше така диво, че я болеше.

По-бързо.

Още десет преки до къщата.

Дали фаровете се бяха приближили?

Да.

Взе завоя на две колела.

Джейн промърмори нещо на задната седалка, когато колата поднесе.

— Споменава ли съм ти някога как убивам децата? Правя го бавно, защото всяка тяхна емоция е кристалночиста и е същинска песен. Единствено те заслужават бяло. У тях няма страх и болка, както е при възрастните. Дали Джейн ще е така смела като Бони?

Искаше да го убие.

Четири преки.

— Чувам дишането ти. Доста си изплашена.

Светлината на фаровете в огледалото за обратно виждане я заслепи.

Изпусна слушалката върху седалката.

Натисна още по-силно педала на газта.

Портите се показаха отпред.

Дистанционното. Трябва да ги отвори.

Те се разтваряха прекалено бавно. Колата се намираще съвсем близо до нейната.

Префуча през портата. Нагоре по алеята.
Светлините продължаваха да са зад нея. Минаваха през портата.
Спря рязко пред вратата на къщата и гумите изсвистяха. Натисна
клаксона.

Господи! Дано някой дойде преди...

На прозореца се почука. Към стъклото се притискаше лице.

— Госпожо Дънкан? Добре ли сте? Хърб Букър.

Тя свали стъклото.

Светлината на фаровете от спрялата зад нея кола все още се
отразяваше в огледалото. Шофьорската врата беше отворена.

— Ив?

Джейн се бе надигнала сънена.

— Всичко е наред. — Стисна още по-здраво волана. — Това
твоята кола ли е, Хърб?

— Разбира се. Зад вас съм цял ден. Нещо не е наред ли?
Притесних се, когато вдигнахте скоростта.

Тя бавно вдигна слушалката до ухото си.

— Дяволите да те вземат.

— Пошегувах се.

След тези думи затвори.

— Изглеждаш като пребита. — Очите на Сара внимателно
обходиха лицето на Ив. — Добре ли си?

— Не спах добре. Ти как си?

— Чудесно. Монти и аз сме свикнали да ставаме само след
няколко часа сън.

Ив извади картата.

— Вчера се занимавахме с терените на юг от църквата. Днес
смятам да прегледаме местата на запад. — Посочи района на картата.
— Първо това. Езерото Горска светлина.

— Сигурна ли си? Доста обширен терен. Трябва да посочиш най-
желаното място — посъветва я Сара. — Разполагаш с времето ми до
полунощ.

— Няма ли да промениш решението си?

— Не. — Сара се извърна и подхвърли каишката на Монти на
Джейн. — Хайде, хлапе. Трябва да започваме.

Ив я погледна отчаяно. След вчерашния ден търсенето ѝ се струваше безплодно. Защо го правят? Само за да забавляват онзи негодник ли?

Не. Правеха го по същата причина, която движеше Ив в началото — вероятността Дом да е допуснал грешка.

Господи, дано е допуснал грешка.

— Трябва вече да спираме — промълви Сара тихо. — Съжалявам.

Ръцете на Ив се свиха в юмруци.

— Не е възможно вече да е полунощ.

— Един и половина е.

Направи знак и Монти скочи в джипа.

— Редно е да ти благодаря за извънредното време — пророни Ив смазано.

— По-скоро си готова да ме заплюеш в лицето.

— Не е вярно. — Ив се чувстваше раздразнена, но не винеше Сара за работата ѝ. Жената се труди от зазоряване досега; спираше колкото Монти да отдъхне малко и да пие вода. — Ще ми се само да отстъпиш и да ми дадеш още един ден.

— Не мога да го направя. — Сара не я погледна. — Знам, че имаш основателна причина, но тя не важи за мен. Моята задача е да пазя Монти. Не желяех да се залавям с тази работа, а ти посветих два дни.

— Не са достатъчни.

— Дадох ти колкото мога. И през цялото време се молех да не намерим убитата жена. — Поклати глава. — Така че май е по-добре да се оттегля. Не работих така усилено, както би желала.

— Глупости. Ти не си кръшкач.

— Намери някой друг.

— Не бива да се бавя.

— Не съм в състояние да ти помогна. — Запали двигателя на джипа. — Съжалявам.

— Ако наистина съжаляваш, ще ми помогнеш. Да се намират трупове не е приятно, но си мислех...

— Приятно ли? — Гласът на Сара беше напрегнат. — Господи, ти нямаш представа за какво говориш.

— Залавянето на Дом и предпазването на Джейн са далеч по-важни от всичките ти възражения да порботим още ден-два.

— Твое мнение. Имаш право на него. Аз знам едно: трябва да браня моя свят така, както ти пазиш своя. — Направи пауза. — Съжалявам.

Очите на Ив я засмъдяха, докато наблюдаваше как стоповете се отдалечават. Ей сега ще се почувства по-добре. Просто е уморена и обезкуражена. Ще се върне в къщата и ще влезе в Интернет да потърси някоя друга Сара Патрик.

ГЛАВА 12

Монти изскимтя жално.

— Млъкни. — Сара натисна педала на газта. — Не знаеш кога си се отървал.

Тъжна е.

— Не съм в състояние да ѝ помогна срещу тъгата ѝ. Трябва да се грижа за нас двамата.

Сама е.

— Всички сме сами.

Ние не сме.

Тя се пресегна и го почеса зад ушите.

— Не, не сме — прошепна Сара.

Той отново изскимтя жално.

— Казах не.

Детето.

Това разкъсваше и сърцето на Сара.

— Не е наша работа. Ив ще се погрижи за нея.

Тъжна е.

— Заспивай. Омръзна ми да недоволстваш. Приключихме. Извадихме късмет и няма да рискувам още един ден.

Монти се намести на седалката и постави глава върху лапите си.

Детето...

— Къде е тя, Марк? — попита Джо.

От другата страна на линията последва тишина. После се чу:

— Как ме намери?

— Не беше лесно. От службата ти с огромна неохота ми съобщиха новия номер на мобилния ти телефон. Сменил си го преди два дни. Защо, Марк?

— Звънят ми страшно много досадници. Така е с всички колеги от бранша.

— И си взел двуседмичен отпуск от телевизионната компания.

— Уморен съм. Реших да отскоча тук, във Флорида, да се попека на слънце.

— Или си се сетил, че ще те издирвам.

— Наистина, Джо. Едва ли бих си дал целия този труд, за да те избегна.

— Според мен не би се поколебал. Къде е Ив, Марк?

— Нямам представа.

— Тя не знаеше адреса на приюта. Отне ми цели петнадесет минути да изтръгна информацията от Исли. А Ив е успяла да проникне там и да отмъкне детето. Събрах две и две и стигнах до теб, Марк.

— Смяташ, че Исли ми е казала къде се намира приюта ли?

— Смятам, че знаеш къде е заровен всеки труп в този град.

— Много мрачно твърдение.

— Къде е тя, Марк?

— Вложил съм доста време и усилия в тази история. Ив не желае да знаеш къде се намира.

— Ще я открия.

— Но ще се наложи да я издириш без моята помощ.

— Не е съвсем така. Ще стигна или до нея, или до теб. Повярвай ми, за теб е по-добре да намеря Ив.

— Заплашваш ли ме, Джо?

— Точно така. Къде е тя?

— Да кажем, че следва дирята на Дом.

— Каква диря?

— Това го знам аз, а ти трябва да го разбереш — отговори Марк с кадифен глас. — Не обичам да ме заплашват, Джо — завърши той и затвори.

Джо се облегна на стола; струваше му се, че е измръзнал до кости.

Господи.

Не биваше да се оставя на страха. Просто трябваше да я намери. Щеше да тормози Марк, докато изтръгне и последната капка информация от него.

Отново набра номера на журналиста.

Просто трябваше да я намери.

Монти виеше.

Сара седна сепнато в леглото. Монти почти никога не виеше.

Запали лампата на нощното шкафче и спусна крака на пода.

Той отново зави, а после млъкна. О, Господи.

След секунди се озова при входната врата.

— Монти?

Никакъв отговор.

Запали лампата във всекидневната и отново излезе навън, като остави вратата отворена.

— Монти?

Никакъв звук. Стисна ръце в юмруци.

— Монти, къде...

Имаше нещо до купичката му с вода. Голяма пържола с отхапан край. Никога не даваше на Монти сурово месо.

— *Не!*

Спусна се в тъмнината.

— Монти!

Препъна се в нещо меко. Нещо неподвижно, което... Господи, моля те, моля те, не!

— *Монти!*

Някой натискаше клаксон и звукът пронизваше нощта.

Какво, по дяволите, става?

Ив побутна плота с компютъра и стана. Телефонът върху бюрото иззвъня.

— Някакъв натрапник се е появил пред портата — съобщи й Хърб Букър. — Моля ви останете в къщата, докато проверим ситуацията.

— За бога, вероятно е някакъв пияница. Не допускам, че крадец или обирджия ще иска да събуди целия квартал.

— Моля ви останете вътре.

— Ще събуди Джейн, да го вземат дяволите.

Тя се отправи към входната врата.

Клаксонът продължаваше да свири, докато приближаваше портите. Хуан Лопес се оказа там преди нея. Джипът на Сара Патрик

стоеше отвън.

— Пусни ме да вляза, по дяволите.

— Отвори — нареди Ив на Лопес.

Той натисна бутон върху дистанционното и портите се отвориха.

Колата мина край Ив и стигна до къщата.

— Всичко е наред — увери Ив телохранителите. Сара излизаше от джипа, когато Ив застана до нея.

Хвърли само бегъл поглед към лицето ѝ и попита:

— Какво е станало?

— Какво не е станало! — сопна се Сара. — Кучи син. Мръсно, гадно копеле. Искам да го убия.

— Дом ли?

— Кой друг? Никой няма да посмее...

Ив усети как я обзема страх.

— Сара, къде е Монти?

— Гадно копеле.

— Сара!

— Опита се да го убие. — Сълзи се стичаха по страните ѝ. — Опита се да убие Монти.

— Опита се?

— Изплаши ме до смърт. Помислих, че е...

— Сара, какво се е случило?

— Поставил е парче говеждо до купичката с вода на Монти.

Беше отровно.

— Сигурна ли си?

— Задигнал го е койот. Беше мъртъв, когато го открих.

— Слава богу, че Монти не го е изял.

— Едва ли щеше да го направи. Научила съм го да не приема нищо, което не съм му дала аз. Но не знам... А и когато не ми отговори... — Избърса сълзите с опакото на ръката си. — По дяволите.

Ив кимна.

— Разбирам те. — Отвори вратата. — Влизай.

— Само секунда. Трябва да пусна Монти.

Ив не виждаше кучето.

— Къде е той?

— На пода.

— Защо? Да не е хапнал от отровата?

— Не. — Сара коленичи до задната седалка на джипа и тонът ѝ стана нежен и гальовен. — Хайде, момчето ми. Време е да излизаш.

Монти изскимтя.

— Знам. Но трябва да излезем от джипа и да влезем вътре. — Сложи му каишката. — Хайде, Монти.

Най-сетне той се изправи и скочи от джипа. С подвита между краката опашка, се отправи бавно към входната врата.

— Сигурна ли си, че не е ял от отровата?

— Напълно.

— Тогава какво му е?

— Какво мислиш, че му е? Едва го откъснах от онзи мъртъв койот. Вероятно е бил още жив, когато Монти го е намерил. На Монти му е трудно, сблъска ли се със смъртта. — Сви рамене. — Не е ли така с всички ни?

— Искаш да кажеш, че има психологически проблеми ли?

Сара я изгледа свирепо.

— Кое ти се струва толкова странно?

Ив вдигна ръце.

— Нищо, нищо... — Погледна Монти и забеляза, че нещо със сигурност не е наред. Ушите му бяха прилепнали към черепа, а изражението му беше ужасно тъжно. — Какво да направим?

— Ще се оправи. Нужно му е малко време. — Въведе Монти във всекидневната. — Разрешаваш ли да го заведе в стаята на Джейн?

— Тя спи.

— Няма да я събуди.

— Но с какво ще му помогне?

— Няма нищо по-живо на този свят от едно дете. На Монти ще му е от полза да е близо до нея.

— Като терапия ли?

Сара вирна брадичка и заяви:

— Джейн няма да има нищо против. Луда е по него.

Кой няма да е луд по Монти, помисли си Ив. Големите му нежни очи бяха така тъжни, че сърцето ѝ почти се късаше.

— Нагоре по стълбите. Първата врата.

— Благодаря ти.

Ив я наблюдаваше, докато се изкачваше по стълбите, а после отиде в кухнята да свари кафе.

Кафето бе почти готово, когато Сара се появи на прага.

— Настани ли го?

Сара кимна.

— Съжалявам, но Джейн се събуди.

— Пак ще заспи.

Сара продължи колебливо:

— Той е в леглото при нея. Но е чист. Измих го, когато го прибрах вкъщи.

— Искаш ли сметана или захар?

Сара поклати глава.

Ив ѝ подаде чаша.

— Престани да изглеждаш толкова гузна. Всичко е наред.

— Не, не е. Монти и аз не обичаме да разчитаме на други хора.

— Монти едва ли е толкова против, колкото ти.

— Права си. — Направи гримаса. — Вероятно е по-приспособим от мен.

— Защо дойде тук, Сара? Не допускам, че е, защото Монти се е нуждаел от терапия.

— Полудях. — Стисна устни. — Исках да убия този негодник. И продължавам да го искам.

— Сигурна ли си, че е Дом?

— А ти не си ли? Нямам съседни наблизко, никой не мрази Монти. А и той винаги е близо до мен. Никой никога не се е опитвал да го нарани, докато не започна да търси Деби Джордан. Някой иска да ти попречи да я намериш.

Ив поклати глава и промълви:

— Само да ме забави. Дом се забавлява прекалено много, за да ме спре. Той не знае, че отказваш да ми помагаш повече.

— И затова се опита да убие Монти.

Ив кимна.

Сара стисна чашата си още по-силно.

— Няма да се примиря. Ще хвана този мръсник и ще го видя на въжето.

— Не си ли приключила със случая?

— Не ставай глупава. Той се опита да убие кучето ми. Може пак да опита. Единственият начин да защитя Монти, е да хвана кучия му син. — Отпи още една глътка от кафето и остави чашата. — Време е да

лягаме. Разполагаме само с няколко часа за сън. Започваме на зазоряване.

— Наистина ли?

— Ще остана тук. По-безопасно е за Монти. Нужна ми е стая, а ако това не е възможно, ще си взема спалния чувал. Свикнала съм на всякакви условия.

— Ще ти предложи спалнята срещу моята.

— Благодаря. Ще си взема сака и нещата на Монти от джипа. — Сара тръгна към вратата. — Лягай си. Аз ще заключа.

Ив остана зяпнала след нея. Една ядосана, готова за бой Сара явно бе сила, с която човек трябва да се съобразява.

Изгаси лампата и тръгна нагоре по стълбището. Е, нали това искаше? Беше молила Сара да продължи да ѝ помага. Но не си бе представяла, че жената ще нахълта така ненадейно и ще вземе нещата в свои ръце.

Ив спря пред вратата на Джейн и я отвори. Джейн бе заспала отново. Монти бе в леглото до нея, а момиченцето го бе прегърнало през врата.

Какво да се притеснява, по дяволите? Може да се сдърпва от време на време със Сара Патрик, но кучето влияе добре на Джейн, а нападението срещу него доказва колко наблизо е Дом. Явно се уморяваше да стои настрана, да наблюдава и да изчаква.

Неволно потрепери, когато затвори вратата на Джейн. Изглежда не е толкова лошо Сара и Монти да са в къщата с тях. В момента се чувстваше невероятно самотна.

— Иди да си легнеш — каза Сара, подминавайки я в коридора.

— А ти върви по дяволите.

Сара спря пред вратата на спалнята си.

— Извинявай. Свикнала съм да командвам, а напоследък се чувствам донякъде безпомощна. Ще се постарая да се контролирам.

Ив леко се усмихна.

— Правилно.

Всичко щеше да е наред. Тя и Сара ще се приспособят една към друга. В края на краищата в момента имаха обща цел.

Допусна грешка, Дом. Не си безупречен. Ако не се беше намесил, Сара нямаше да ми помага повече. Сега имам съюзник.

А дали не бе допуснал грешка и при убийството на Деби Джордан?

— Нищо ли? — попита Ив разочаровано.

Сара кимна.

— Нищо. — Направи знак и Монти скочи в колата. — Помисли, че има нещо под онова паднало дърво, но после се отказа.

— Да се върнем ли там? Монти вероятно е толкова уморен, колкото сме и ние. Възможно е да е сгрешил.

— Той не прави грешки. Ще разбере, когато попадне където трябва.

— Вече минаха три дни.

— Тя не е там! — Сара направи пауза и овладя избухването си. — Извинявай. Днешният ден се оказа много дълъг.

Всичките дни бяха дълги. От зори до полунощ, а понякога и след това. Сара имаше право да е раздразнителна. А Ив само седеше в колата и я наблюдаваше. Сара и Монти търсеха. Странно, че не се отказваха.

Сара не пророни и думичка, докато не стигнаха обратно в къщата.

— Колко обекта останаха?

— Четири.

— Не са много. Има ли вероятност да те е излъгал?

— Способен е на всичко. Но ако не сме на прав път, защо се опита да убие Монти?

— Може би, за да направи сценария по-достоверен.

— Възможно е — съгласи се Ив. — Изглежда му харесва да ме наблюдава как се въртя в кръг.

— Но не си напълно убедена, че е така.

— Не. Очаквам да има отплата. На него му допада вълнението, лъкатушенето ми нагоре-надолу. Първо се изпълвам с надежда, а после с разочарование; напрежение, а после облекчение. Ако открием Деби Джордан, ще бъде страхотно освобождение за него.

— Говориш така, сякаш познаваш кучия син.

Понякога Ив изпитваше чувството, че го познава. Постоянно мислеше за него. А на моменти смяташе, че ако се извърне достатъчно

бързо, непременно ще го зърне.

Игра на въображението ѝ. От онази вечер, когато ѝ се обади в колата, Хуан Лопес и Хърб Букър бяха съвсем нащрек и я уверяваха, че никой не я следва.

Може би.

Зави зад ъгъла и видя познатата порта.

— Ще я намерим утре — заяви тя на Сара. — Не ме е излъгал. Знам, че...

— Внимавай!

Ив натисна рязко спирачките, когато видя мъжа на улицата.

— Господи!

Лопес беше спрял колата си зад нейната и тичаше към мъжа с изваден пистолет.

— Не!

В следващия миг Лопес бе повален по средата на улицата.

Господи, той се готвеше да убие Лопес! Ив изскочи от колата.

— Полудя ли? — извика Сара.

— Спри се! Чу ли ме? По дяволите, престани. Ще го нараниш.

— Точно съм в настроение да нараня някого. — Джо разхлаби хватката си около шията на Лопес и се изправи. — Той постъпи глупаво, като се затича към мен.

— Опитваше се да ме защити.

— Не се справи кой знае колко добре. Хаби парите на Логан.

— Много добре си гледа работата!

Портите се отвориха и Хърб Букър дотича. Джо се извърна, готов да се защитава.

Ив застана пред него.

— Не, не. Всичко е наред. Познавам го, Хърб.

Хърб погледна към партньора си на земята, който бавно се изправяше, а после — към Джо.

— За мен не е наред.

— Той е полицейски детектив.

— Откога ченгетата прилагат хватките на Рамбо?

— Джо е малко по-различен — обясни тя, сетне махна на Джо.

— Хайде, ела в къщата.

Той се усмихна присмехулно.

— Нима наистина ме каниш?

— Млъкни. Бясна съм ти. Нямахте защо да се нахвърляш срещу Хуан.

— Той държеше пистолет.

— А ти за малко не го уби.

Джо сви рамене.

— Нали ти казах: бях раздразнен.

— Аз също. — Върна се при колата. — Никой не те е канил тук.

— Отлично се давам сметка за това.

Той се извърна и мина през портата.

— Кой е този? — попита Сара. — Хърб е прав. И на мен ми напомня за Рамбо.

— Джо Куин — отвърна Ив, докато караше по алеята. — Стар приятел.

— Сигурна ли си? Струва ми се, че изпитва нещо далеч повече от приятелство.

— Сърдит ми е. — Стисна устни и продължи: — Но съвсем не толкова, колкото аз съм му сърдита.

— Той беше при Фей — обади се Джейн от задната седалка. — Нахвърли ми се.

— Ти първа му се нахвърли. С бейзболна бухалка.

— Защищаваш го — отбеляза Сара.

— По навик. — Паркира и слезе от колата. — Вие си лягайте. Аз ще се оправя с него.

— Няма да ти е лесно — промърмори Сара. — Но Монти и аз сме прекалено изморени, за да си предложим услугите, а Джейн не разполага с бейзболната си бухалка.

Джейн се ухили.

— Може ли Монти да спи при мен тази нощ, Сара?

— Тази вечер не. Това се разрешава само при специални случаи. — Сара кимна на Джо, застанал при вратата. — Дръж се добре с Ив или ще насъскам кучето срещу теб.

Не изчака отговор, а въведе Джейн и Монти вътре.

— Коя е тя? — попита Джо.

— Сара Патрик. Монти е нейно куче. След като знаеш къде съм отседнала, трябва да призная, че съм изненадана от неведението ти за Сара. Логан не ти ли разказа какво става?

— Шегуваш ли се? — Последва я в къщата. — Логан ми съобщи само, че си в безопасност — пазели те двама телохранители — и че е най-добре да отида да се удавя в езерото.

— Тогава как ме намери?

— Марк ми каза за пътуването ти до Финикс и за предположението му, че държиш някакъв коз. Веднага се сетих за Логан. Започнах да го издирвам и установих кога е напуснал Монтрей и кога е отседнал в странноприемницата „Камълбак“. Открих също, че е собственик на тази къща, и стигнах до логичното заключение, че ви е предложил подслон — на теб и Джейн — именно тук.

— Изключително проникателно.

— На твое място не бих се държал саркастично. — Тонът му не беше ласкав. — Минах през ада да те откроя и през цялото време се тревожех дали ще пристигна преди Дом. Не знам докога ще бъда в състояние да се контролирам.

— Едва ли за дълго, ако се съди по изпълнението ти отвън.

— Разстрои ли те? Жалко. Но винаги съм знаел, че насилието те разстройва. Сблъсквала си се с него прекалено често през живота си. Именно затова се въздържах да стигна докрай. Уморих се, Ив. Приеми ме такъв, какъвто съм. — Огледа антрето. — Много хубавичко. Уютно. Вероятно се гордееш с Логан.

— Той много ми помогна.

Джо присви очи.

— Нима? С какво ти помогна? С огромни дози съчувствие и интимни разговори ли?

— Разговарям с него, естествено. Обаждам му се при всеки удобен случай, за да го осведомя как вървят нещата. Да не би да очакваш да го зарежа, след като ми помогна да наема Сара и осигури всички други... О, какво съм тръгнала да се оправдавам? Не е твоя...

— Само едно искам да знам. Дом свързвал ли се е с теб откакто си тук?

— Да.

Той тихо изруга.

— Как успява копелето? Трябва буквално да се е залепил за теб.

— Защо си толкова изненадан? Има десетилетен опит в преследването и вероятно е наясно с всички номера. Няма да му е забавно, ако не се приближи достатъчно до мен, за да ми премери

пулса. — Влезе във всекидневната и се извърна с лице към него. — Уморена съм, Джо. Кажи каквото си намислил и ме пусни да си легна. Ще ставаме в зори, за да подновим търсенето.

— Така ли възнамеряваш да се държиш?

— Точно така. — Започваше да губи търпение. — По дяволите, Джо. Да не очакваш да се извиня, че се опитам да запазя работата ти? Ако се наложи, пак ще го направя. Това е моя грижа, не твоя.

— От първия ден, когато те видях, твоите грижи са и мои. И ще са мои до деня, когато... — Поклати глава. — Страниш от мен, изолираш ме. По дяволите, чувствам го. Колко дълго смяташ, че съм в състояние да... — Пристъпи две крачки напред и я хвана за раменете. — Погледни ме. За бога, погледни ме и ме виж такъв, какъвто съм, а не какъвто искаш да бъда.

Очите му...

Ив чувстваше гърдите си така стегнати, че една дишаше.

— Пусни ме — помоли тя.

Гласът ѝ прозвуча немощно дори в собствените ѝ уши. Той я стисна още по-силно, а после отслаби хватката.

— Не съм глупав. След всичките тези години не възнамерявам да насилвам нещата. Но ти прекалено отдавна ме държиш вързан на верижката на съжалението. Не го приемам повече.

— Съжаление ли? Никога не съм молила за съжалението ти.

— Но как да не изпитвам съжаление през цялото това време? Болеше ме от него. Ставах и лягах с него. Беше като пепел, но разполагах единствено с него. И всеки път, когато ми се струваше, че вече не съм в състояние да го понеса, ти отново ме изпълваше с болка и попадах в капана. — Изглежда я изпитателно. — Никакво съжаление повече, Ив.

— Отивам да си легна. — Отскубна се от него. — Ще говорим утре сутрин.

Той поклати глава.

— Не, не се налага. Сега вече мога да чакам. — Хвърли поглед към дивана. — Ще се настаня тук.

— Има още една свободна спалня.

— Ще ми я покажеш сутринта. Хайде, сега се спасявай.

Тя изпитваше нужда да се махне. Чувстваше се обърквана и уплашена; в гърдите си усещаше странно чувство. А Джо, дяволите да

го вземат, я познаваше толкова добре, че вероятно знаеше какво точно изпитва.

— Ще се видим утре.

— Всичко ще бъде наред, Ив — промълви той тихо. За пръв път на лицето му се появи лека усмивка. — Не мисли за станалото токущо. Приеми го и живеи с това известно време. Аз съм същият мъж, когото познаваш от десет години.

Но той ѝ изглеждаше почти непознат през моментите, когато я гледаше така. Когато я докосваше...

Колко пъти я бе държал в обятията си през последните десет години? От приятелство, от съчувствие, да успокои болката, да ѝ помогне да преживее нощите, изпълнени с терзания и самота.

Но никога по този начин.

— Лека нощ — промърмори тя и побягна от стаята. „Налудничаво е — помисли си, докато се събличаше и се пъхаше в леглото. — Не бива да се случва. Дяволите да те вземат, Джо. Не трябва да имаш такива чувства.“

А и *тя* не бива да ги има.

Гърдите ѝ бяха напрегнати, усещаха хладината на чаршафа, а между бедрата си определено чувстваше сърбеж.

О, по дяволите.

Не и по отношение на Джо. Не бива да изпитва подобна животинска похот спрямо Джо. За това нямаше никакво място в отделението, което му бе определила в своя живот.

Отделение? Как ѝ хрумна подобна дума? Защото мисълта да го пусне по-близо ѝ бе непоносима, държеше Джо в съзнанието и сърцето си там, където не понасяше близостта. Но това бе невероятно егоистично.

Не, изключено е да е вярно. Няма да позволи да е вярно. Но онази нощ в мотела в Елиджей не осъзна ли, че помежду им има нещо друго? Нещо, което тя не желаше да допусне до повърхността.

Възможно е поведението му тази вечер да е временно отклонение. Възможно е утре да се държи отново нормално.

Но какво ще стане с нея? Ще бъде ли в състояние да гледа на Джо по същия начин? Когато я докосна и я погледна напрегнато, сякаш се промени пред очите ѝ. Тогава тя си даде сметка за съществуването

на един въздействащ физически, сексуално Джо Куин. Широките му рамене, тесните бедра, устните...

Искаше й се да протегне ръка и да докосне устните му.

Топлина, сърбеж, жажда...

Не биваше да мисли за него по този начин. Трябва да си възвърне равновесието, да успее да убеди Джо колко разрушителна може да се окаже тази нова посока. Да бъде логична, хладнокръвна...

Чувстваше се така разстроена, че въобще не бе и състояние да разсъждава логично или хладнокръвно.

Дяволите да те вземат, Джо.

Джо, в джинси и пуловер, с мокра от душа коса, я пресрещна в коридора, когато тя слезе на следващото утро.

— Кафето е готово. Сара, Джейн и Монти са в кухнята. Закъсняваш. — Усмихна се. — Да не би да не си спала добре?

Тя се напрегна.

— Спах много добре.

— Лъжкиня. — Тръгна към кухнята. — Сара ми разказа за резултатите ви, или по-скоро за липсата на такива.

Държи се безгрижно, забеляза тя с облекчение. Това е онзи Джо, когото познава. Все едно предишната вечер въобще не бе я имало.

— Все още имаме някакви шансове.

— Ако Дом не те е излъгал. Не разчитай особено да попаднем на улики, дори да открием Деби Джордан. Според Спиро при гробовете в Таладега не е открито нищо съществено.

— А по кашона в алеята?

— Също нищо. Кръвта е била на пазача от приюта.

— А при двата гроба във Финикс?

— Спиро изпрати Чарли тук да помага при разследването. Засега няма нищо.

— Но това не означава, че и в бъдеще няма да открием някаква улика.

— Нямахте да ти разкаже за Деби Джордан, ако имаше изобличаващи го обстоятелства.

— Напротив. Щеше. Омръзнало му е да е в безопасност. Има нужда от... Не знам точно от какво, но аз съм част от това. А и допусна

поне една грешка откакто пристигнах тук.

— Кучето на Сара.

Тя кимна.

— Щом е направил една грешка, има вероятност да е допуснал и други.

— А ако не е?

— Тогава ще открием друг начин да го заловим. Не мога да позволя тази история да продължава до безкрай. Няма да търпя това копеле да ме принуждава да се крия, за да ми се присмива. — Смръщи се. — Няма да издържа. Той се храни с мен, Джо.

— Права си. Има надежда Деби Джордан да се окаже ключът. — Направи пауза и предложи: — Хайде да закусим и да се хващаме за работа.

— И ти ли ще дойдеш с нас?

— Позволяваш на хлапето да ви придружава. Защо не и аз?

— Джейн трябва да е до мен.

Той понечи да отвори вратата на кухнята, но тя го спря.

— Не желая да идваш с нас, Джо.

— Въпреки това ще ви съпроводя. Този път няма да успееш да се отървеш от мен.

— Послушай ме. Досега бях предпазлива. Стоях настрана. Оставях Сара да се разправя с хората, които идваха да ни разпитват, докато търсим, но има вероятност полицията да ме открие. Не искам да си с мен, ако това се случи.

Той се ухили.

— Тогава аз самият набързо ще извърша арестуването. Забравих да ти кажа, че убедих шефа на отдела да приеме като своя идеята да ме изпрати тук, за да участвам в екипа за сътрудничество от Атланта. И така, работата ми, за която толкова се притесняваш, не е застрашена в момента.

— Напротив. Вървиш по опънато въже и няма да позволя...

— Започваш да се повтаряш.

— А ти не ме чуваш. Нямам нужда от твоята помощ.

Той я изгледа изпитателно.

— Позволи на Логан да ти помогне.

— И неговата помощ не я исках.

— Но въпреки това му позволи да участва.

— Беше по-различно.

— Определено. Идеше ми да те удуша, когато ме изостави и се обърна към него. — Усмихна се. — Но сега гледам на това като на знаменателен знак. Премисли го от тази гледна точка.

Тя не желаше да мисли за това. Внезапно усети същото стягане в гърдите, същото напрежение, както предишната вечер. По дяволите, не желаше да се чувства така, когато е близо до Джо. Той е най-добрият ѝ приятел; почти брат.

— Нещата въобще не стоят по този начин. Ти объркваш всичко.

Той мина покрай нея, за да влезе в кухнята, и само тихо промърмори:

— Приспособи се.

— Спокойно, момчето ми. Бързаш прекалено много.

Сара хвана по-здраво каишката. Монти бе напрегнат и откакто стъпиха на полето зад началното училище „Сияйна светлина“, се движеше максимално бързо.

Дали го правеше по инстинкт или от нетърпение? Минаха няколко дни в търсене, през които не откри нищо. А и Господ ѝ бе свидетел, че се чувстваше уморена и нетърпелива.

Вероятно бе някъде към шест следобед. Започваше да се стъмва и оголените дървета хвърляха дълги сенки върху оскъдно залесената площ.

— Колко още? — провикна се Джо от колата, паркирана в края на полето.

— Петнадесетина минути.

Спря за миг, та тя и Монти да си поемат дъх, и се загледа в Джо и Ив. Странно бе да ги наблюдава човек заедно. Очевидно са стари приятели; често единият завършваше изречението вместо другия. Същевременно имаше нещо напрегнато в отношенията им. Хората са прекалено сложни същества. Кучетата са несравнимо по-лесни за разгадаване... през по-голямата част от времето.

— Скоро ли ще свършим? — попита Джейн.

— Да. — Сара отново тръгна. — Защо не отидеш до колата да си вземеш сандвич? Сигурно си гладна.

Джейн поклати глава.

— Ще изчакам и ти да дойдеш. — Усмихна се някак обнадядено. — Монти май се движи по-бързо. Защо го прави според теб?

— Откъде да знам? Аз само го следвам.

Джейн свъси вежди.

— Какво ти става?

— Нищо. — Крачките ѝ станаха по-дълги. — Върни се при колата. Няма да успееш да ни следваш.

— Винаги успявам.

— Казах ти да отидеш при колата — срязва я Сара. — Нямаме нужда от теб.

Джейн спря, изгледа я втренчено за миг, обърна се и се отдалечи.

Обиди детето. Но нямаше как иначе да постъпи. В момента трябваше да се съсредоточи единствено върху Монти.

По-бързо.

Наляво.

Още по-бързо.

Монти опъваше каишката.

Близо.

Нетърпение.

Надежда.

Намерено.

Монти започна да рие.

— Не, Монти!

Намерено.

Повече не се опита да го спре. И без това скоро щеше да разбере.

Той застина.

Отишла ли си е?

— Да.

Той отстъпи. *Отишла си е.*

Започна да скимти.

Господи, каква мъка изпитваше.

Тя падна на колене и го прегърна през врата.

Дете?

— Не мисля.

Но си е отишла.

Сълзи напиреха в очите ѝ, докато го люлееше нежно в прегръдката си.

— Шшт...

— Какво става? Пострадал ли е?

Ив стоеше до нея.

— Да. — И то по нейна вина. Стараеше се да не мисли за този момент, но знаеше, че неизбежно ще настъпи. — Наранен е.

— Да го заведем ли на ветеринар?

Сара поклати глава.

— С нищо няма да му помогне.

Молеше се да престане да скимти. Късаше сърцето ѝ.

Отишла си е.

— Какво стана? — Джо коленичи до кучето. — Нужна ли му е първа помощ? Обучавали са ме да...

— Той я намери.

— Тук? Деби Джордан ли?

— Предполагам, че е тя — отвърна Сара. — Става въпрос за човешко същество и то е мъртво. — Изправи се на крака. — Ще заведе Монти обратно при колата. Той свърши своята работа. — Нежно дръпна каишката. — Хайде, момчето ми.

Монти не помръдна.

— С нищо не можеш да помогнеш, Монти. Време е да вървим.

Той стоеше там и скимтеше.

— Какво да направя? — попита Джо тихо.

— Той няма да я остави. Съзнава, че е мъртва, но не желае да го приеме. — Опита се да овладее гласа си. — Проклетият идиот никога не го приема.

— Тогава е най-добре да го махнем оттук. — Джо взе кучето на ръце. — Спокойно, момчето ми. Няма да те нараня. Сара иска да се върнеш в колата.

— Да дойда ли с вас? — попита Ив.

— Стой тук. — Сара тръгна след Джо. — В никакъв случай няма да доведе Монти обратно, а има опасност да загубим точното място.

Джейн се втурна към тях, когато видя Джо с Монти на ръце.

— Какво стана? Какво му е на Монти?

— Всичко е наред. — Джо внимателно постави Монти на задната седалка. — Не искаше да се върне при колата.

— Защо?

Джо се обърна към Сара.

— Трябва да ида при Ив и да отбележа мястото. Ще се справиш ли?

Сара кимна, настани се на задната седалка и постави главата на Монти в скута си.

Джейн не я изпускаше от очи.

— Изглежда болен.

— Не е болен, а тъжен.

— Защо? — Очите ѝ се стрелнаха към мястото, където стоеше Ив. — Нали я намери?

— Намери някого.

Джейн потрепери.

— Да ти призная, не вярвах, че ще стане. Разбихах, че е редно да я търсим, но...

— Познато ми е. — Сара се опита да се усмихне. — И аз бях със смесени чувства.

— Защото си се опасявала, че Монти ще се разстрои ли?

— Знаех, че ще бъде наранен.

— И преди ли е ставало така?

— Всеки път. Когато се върнахме от Тегусигалпа, цял месец отказваше да излезе от бунгалото. Отслабна пет килограма. Налагаше се да го примамвам, за да хапне.

— И сега ли ще е така?

— Не, надявам се.

Сара погали Монти по главата.

— Не биваше да го водиш там.

— Но той спаси много хора. Редно ли бе да го спра да не го прави?

Джейн се намръщи и неохотно призна:

— Май не. Но не ми харесва.

— Нито пък на мен.

— Всички кучета ли са като него?

— Понеже са много чувствителни, златистите ловджийски кучета са чудесни помощници в семейството или на инвалиди. Изпълнени са с любвеобилност, а у Монти тя сякаш е в двойна доза.

Ръцете на Джейн се свиха в юмручета.

— Страшно ми е неприятно, че е толкова тъжен. Кажи ми какво да направя, за да му помогна.

От предишния си опит Сара знаеше, че няма бързо изцеление. Но детето се чувстваше толкова наранено, колкото и кучето — налагаше се да предприеме нещо.

— Влез и поседи при нас. Гали го. Дай му да разбере, че си тук.

— Това ще му хареса ли?

— Той обича деца и особено теб, Джейн. Надявам се да му помогне.

Джейн бързо се качи на задната седалка и започна да гали Монти.

— Продължава да скимти. Сигурна ли си, че му помагам?

Сара бе сигурна само в едно: любовта и непринудеността на децата са чудотворна жизнена сила. Самата тя бе готова да получи доза от нея.

— Поне няма да навреди. Не преставай да го галиш.

В продължение на няколко минути в колата цареше тишина.

— Защо се занимаваш с това? — прошепна Джейн. — Обичаш Монти и навярно ти е страшно неприятно.

— Малко хора умеят да вършат това, което ние двамата правим. — Прочисти гърло. — Но се налага да съм предпазлива, когато използвам Монти. Отговорна съм за него. Трябва да защитавам и двама ни.

— Защо?

— Защото Монти е такъв, какъвто е и ме обича. — Ръката ѝ се плъзна гальовно по главата на кучето. *Хайде, момчето ми. Не страдай повече. Късаш сърцето ми. Преодолей го.* — А и той никога — никога — не би отказал да ми помогне — прошепна тя.

Деби Джордан лежеше под тази пръст. Ив стоеше вторачена в мястото, посочено от Сара. Не приличаше на гроб.

— Тук ли?

Джо бе застанал до нея с червено флагче за обозначение, извадено вероятно от багажника на колата. Тя посочи мястото.

— Още не вярвам, че Монти я намери. Почти се бях отчаяла.

— Не си такъв човек. — Закрепи флагчето и се изправи. — Готово. Мислила ли си какво ще предприемем оттук нататък?

— Не може ние да копаем. Ще унищожим уликите, ако съществуват такива. Да се обадим ли на местната полиция?

— Би могло. — Той замълча. — Или да се обърнем към Спиро.

— Издирват ме за отвличане. Но няма да му позволя да ми отнеме Джейн.

— Тогава ще се наложи да се споразумеем с него, нали? — Устните му се свиха. — И то така, че не ти да си примамката.

— Ние дори не сме сигурни дали Деби Джордан е заровена тук.

— Но предполагаш, че е тя, нали?

— Да. Той искаше да я намеря и ето, открихме я. Но той се стремеше да удължи времето. Май го направихме прекалено бързо за неговия вкус. Нека разберем каква е следващата му стъпка.

ГЛАВА 13

— Как е Монти? — попита Джо, когато Ив слезе по стълбите по-късно същата вечер.

— Сара се притеснява. Не е изял вечерята си. Джейн е при него. — Поклати глава. — Надявах се той да й подейства добре, но не предвидих това.

— Вероятно й действа добре. Никому не е навредило да държи на някого. Това чувство не е достатъчно разпространено сред хората.

Джо също бе проявил загриженост. Тя си спомни как нежно вдигна кучето и го отнесе при колата. Странно колко затрогваща изглежда нежността, проявена от привидно суров мъж.

— Свърза ли се със Спиро?

— Да. Тръгнал е насам. И без това смятал да дойде. При другите два случая Чарли се е натъкнал на нещо доста интересно.

— Какво точно?

— Не искаше да го сподели.

— Толкова значи по въпроса за обмен на информация.

— Ще я изкопчим от него. В момента той обаче си мисли, че ни прави услуга. Трябва да го убедим, че сме равнопоставени.

Телефонът иззвъня.

Тя се напрегна.

Джо я погледна и попита:

— Да вдигна ли аз?

Сигурно не беше Дом. Той винаги й звънеше по мобилния телефон.

— Не, аз ще отговоря.

Взе слушалката.

— Радвам се да чуя гласа ти, Ив — заговори Грънгард. — Но ми се ще да бях го чул по-рано. Нали обеща да се свържеш с мен?

— Нямаше причина. Нищо не знаех. Как разбра къде съм?

— Джо и аз се споразумяхме, а той спазва обещанията си. Там ли е?

— Да. — Подаде слушалката на Джо. — Марк Грънгард.

Седна и се загледа в лицето му, докато той разговаряше с Марк. Остана напълно безизразно. Непроницаемостта отново се бе настанила там.

— Идва — уведоми я Джо, след като затвори. — Иска да е на мястото в случай, че се случи нещо интересно.

— Имали сте някакво споразумение.

— Само по този начин успях да го накарам да ми съобщи къде си. Обадох му се, щом разбрах за тази къща.

— Без да ме попиташ?

— Ти попита ли ме, преди да побегнеш? — После добави по-мекко: — Бях готов да сключа споразумение и с дявола, за да те открия, Ив. Искаш ли да знаеш какво съм готов да направя, за да те задържа?

Думите му я изненадаха и разтърсиха.

— Не искам да...

— И аз мислех така. — Извърна се и се запъти към входната врата. — Стига по тази тема засега.

— Къде отиваш?

— На мястото, където е заровен трупът. Не ми се ще да остава без надзор.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не очакваш той отново да се появи там?

— Ако те дебне, значи знае, че сме открили гроба.

— Няма да се опита да премести тялото. Веднъж сподели колко било глупаво.

— Следователно предохранителните мерки са безсмислени, но от това глава не боли.

— Колко дълго възнамеряваш да останеш там?

— Докато се срещнем със Спиро утре сутринта. Не чакай да се върна преди...

— Ще дойда с теб.

— Лягай си. Не съм те поканил. — Отвори вратата. — Това е моя задача, Ив. Ти и Сара свършихте вашата.

— Идиотско е от твоя страна да се връщаш там тази нощ, ако смяташ...

Говореше на празно пространство. Той бе изчезнал.

Как смее да я разстройва, а после да я ужасява, като се връща при гроба на Деби Джордан? И как си въобразява, че тя ще заспи? Няма да мигне цяла нощ, ще си представя как стои сам наред полето.

Ще поспи. Няма да мисли за него. Нека рискува Дом да се върне и да го завари там. Така му се пада. Вероятно ще му достави удоволствие да се изправи лице в лице с кучия син. Джо ще го повали с хватка от карате, както постъпи с Лопес, и ще се отдалечи.

Сърцето ѝ биеше лудо. *Престани. Не мисли за него.
Лягай и заспивай.*

Джо седеше на няколко метра от гроба и тя усети впития му в нея поглед, докато приближаваше, но в тъмнината не различи изражението му. Най-вероятно бе да няма никакво изражение. Обикновено ѝ се налагаше да дебне за бегло трепване на миглите или движение на устните, за да се досети какво изпитва.

Макар напоследък съвсем ясно да бе декларирал чувствата си.

— Очаквах те. — Джо потупа земята до себе си. — Сядай.

— Е, аз не планирах да съм тук. — Седна и обгърна колене с ръце. — Предупредих те: той няма да се появи.

— Но не желаете да рискуваш да ме оставиш сам.

— Ти си ми приятел... понякога.

— През цялото време. Не биваше да идваш насам сама.

— Никога не съм сама. Следват ме от охраната.

— Това е единствената причина да изпитвам някаква благодарност към Логан.

— Той е добър човек.

— Не коментирам.

Тя мълчаливо наблюдаваше червеното флагче, с което бе отбелязано мястото на гроба. *Там ли си Деби Джордан? Надявам се да си. Господи, как ми се ще поне теб да те отведем у дома.*

— Имала е две деца, нали?

— Две момченца. Според вестниците се е радвала на всички земни блага: сполучлив брак, семейство, приятели. Била е добър човек, стараела се да води пълноценен живот. Ала един ден излязла от къщи и никога повече не се върнала. Без никакво предупреждение. Без никаква причина. Дом я е видял и е пожелал да е мъртва.

Тя поклати глава и промълви:

— Това е най-ужасяващото. Възможно е да живееш живота си най-правилно, да спазваш общоприетия морал, но се оказва, че няма никакво значение. Някакъв психопат те избира случайно и ти отнема всичко. Не е честно.

— Именно затова трябва да живеем всеки миг сякаш ни е последен и да не се ровим излишно в душата си.

Той вече не говореше за Деби Джордан.

— Не се ровя излишно. Просто подбирам каквото желая в живота си.

— Тогава е редно да разшириш избора си. Доста е ограничен.

— Доволна съм как стоят нещата при мен.

— Глупости.

— По дяволите! Защо се стремиш да промениш всичко?

— Защото съм прекалено голям егоист. Искам повече.

— Не мога... Не съм в състояние...

— Секса ли имаш предвид?

Ив се напрегна. Тази тема определено не ѝ се разискваше. Господ ѝ бе свидетел как направи стотици пъти опити да я прогони от главата си снощи, докато лежеше в леглото.

— Според мен го искаш. — Не я гледаше, докато говореше. — Имала си няколко сексуални връзки, откакто Бони почина. Нищо сериозно. Ти не допусна да са сериозни. Щяха да попречат на работата ти.

Джо никога преди не ѝ бе говорил за тези случайни контакти. Дори не подозираше, че той е в течение.

— Все още една връзка е в състояние да попречи.

— Тогава ще ти се наложи да се научиш да се справяш с възникналата ситуация. — Тонът му бе почти нехаен. — Защото аз съм насреща и ти говоря адски сериозно. Наблюдавах те и чаках. Научих се да контролирам ревността, гнева и отчаянието си. Никога не те спрях да излизаш с други мъже, защото съзнавах, че всяко излизане е крачка към изцелението ти. Ти имаше нужда от нещо различно от мен. Е, сега го получи.

— Джо...

— Всичко, което правех откакто те срещнах, е свързано с теб. Ти се превърна в моя център. Не знам защо. Никога не съм го желал. —

Най-сетне се извърна да я погледне. — Но ако си в състояние да погледнеш отвъд Бони и всички онези други изчезнали деца, ще откриеш колко съм близо до твоя център.

— Ти си мой приятел, Джо.

— Завинаги. Но мога да бъда и нещо повече. Да задоволя тялото ти. — Помълча. — Да ти дам дете.

— Не!

— Изплаши се, нали? Страх те е дори да си го помислиш, но единствено това ще те излекува. За бога, не го смятай за предателство спрямо Бони.

— Не смятам.

Той сви рамене.

— Не те пришпорвам. Имаме да извървим дълъг път, докато стигнем дотам.

Тя го погледна с болка и учудване.

— Джо, нищо няма да излезе.

— Непременно ще излезе. — Усмихна се. — Първата ми цел е да те накарам да гледаш на мен като на сексуален обект, а не като на брат. Да ти кажа ли колко съм добър в леглото?

Шегуваше се. Или не се шегуваше. Чувстваше се твърде объркана и губеше ориентация по отношение на всичко, което се отнасяше до него.

— Не. По-скоро бих искал да ти покажа. — Усмивката му изчезна. — Съзнавам, че сега не е нито времето, нито мястото. Макар да ми се струва, че всичките си години заедно сме прекарвали на ръба на гроб. — Протегна ръка и я погали по бузата. — Помисли си за факта, че през повечето време, когато те гледам, не те виждам като моя приятелка. Най-често си представям как си в леглото: върху мен или прокарваш ръце... — Отметна глава назад и прихна. — Очите ти се разшириха до неузнаваемост.

— Дяволите да те вземат, Джо. — Имаше чувството, че лицето ѝ гори. — Няма да мисля за това.

Но щеше да мисли. Нямаше начин да забрави думите му.

И той отлично го съзнаваше.

— Всичко е наред. — Отново се усмихна, притегляйки я към себе си. — Отпусни се. Не възразявам от време на време да съм рамо,

на което да се облягаш. Просто разкривам по-интересни перспективи пред нашите взаимоотношения.

Не е редно да приема утеха от него. Не беше честно. А и нещата се объркваха. Кои неща по-точно? Сексът? Любовта? Приятелството? Каквито и да бяха, най-добре е да стои далеч от него, докато не започне отново да мисли ясно.

Бяха седели обаче по този начин стотици пъти; бяха се докосвали и споделяли мисли или бяха мълчали. Как да го отблъсне? Щеше да се почувства ужасно наранена. Все едно да откъсне парче от себе си.

— Престани да се притесняваш — промърмори Джо. — Тази част от нашите взаимоотношения никога няма да се промени. Не се опитвам да ти взема нищо. Искам само да дам повече и на двамата ни.

— Сигурно ме смяташ за себична кучка — промълви тя с потреперващ глас. — Вече си ми дал толкова много. Спаси живота ми. Помогна ми да не полудея. Бих ти дала всичко, което поискаш, стига да не се опасявах, че накрая ще те нараня. Сексът не е всичко. Ти ще поискаш още нещо, а аз не знам нищо за взаимоотношенията мъж — жена. Момчето, от което забременях с Бони, ме заряза щом споделих, че няма да направя аборт. Това не е кой знае какъв опит. Не знам дали бих се справила с едно сериозно обвързване.

— Би могла. В състояние си да се справиш с всичко.

— Нима? Не съм се представяла особено забележително в сексуалните си връзки.

— Защото не са били с мен.

Тя неволно се усмихна.

— Арогантно копеле такова.

Той също се усмихна.

— Съвършено вярно. — Притисна главата ѝ към рамото си. — Поспи малко. Може да извадиш късмет и да ме сънуваш.

— Не бих ти доставила това удоволствие. Егото ти е прекалено голямо. — Постепенно се отпусна. Странно, но у нея се породи усещането, че вече няма да се върне към уютното състояние, изградило се помежду им през годините. А Джо сякаш успяваше да влиза и излиза от това състояние без видимо усилие и да я увлича със себе си. — Не е редно да заспивам. Дойдох тук, в случай че Дом...

— Знаем. Щом ти се появи, разбрах, че съм в безопасност.

— Млъкни.

— Както наредиш.

— Има да чакаш отново да се втурвам да ти спасявам кожата.

— Ще го направиш.

Да, така беше. Без никакви въпроси и без да се колебае. Защото мисълта Джо да бъде наранен или убит, я плашеше прекалено много.

Да живее без Джо...

Спиро пристигна на терена в десет и петнадесет на следващото утро.

— Здравей, Ив. Доста работа си свършила, откакто те видях за последен път. — Погледът му се насочи към червеното флагче. — Това ли е мястото?

Джо кимна.

— Да.

— Дано носът на кучето е добър. Ще изпадна в положението на идиот, ако е надушило мъртва къртица.

— Носът му е безупречен — увери го Ив. — Според Сара прави разлика между човек и животно.

— Сара ли?

— Сара Патрик. Дресьорката му.

— Да, вярно. Джо ми разказа за нея. — Спиро се обърна отново към Джо. — Какво ще стане, ако не се окаже Деби Джордан?

— Тогава започваме да търсим отначало.

— И от мен се очаква да забравя, че Ив и хлапето са тук, така ли? Искате прекалено много. Рискувам да загубя службата си. И да ме обвинят в съучастие заради укриване, на заподозрян.

— Престани да го усукваш, Спиро. Ако не бе готов на споразумение, нямаше да си тук. Щеше да изпратиш патрулна кола или полицаите от Финикс по петите ни.

— И защо да не постъпя така?

— Дадохме ти да работиш по важна улика. На прага сме да ти дадем и друга.

Той помълча за миг.

— Хлапето. Върнете я в приюта и може би...

— Не — срязва го Ив решително. — Това не подлежи на обсъждане.

Спиро се извърна към нея.

— Всичко подлежи на обсъждане.

— Няма да върна Джейн. — Направи пауза. — Но ще улесня нещата за теб. Ще ти дам каквото искаш.

— Не! — прекъсна я Джо.

— Млъкни, Джо. Очаквах да се стигне дотук. — Изгледа Спиро право в очите. — Обещавам, че ще ти позволя да ме използваш по какъвто начин желаш. Но само при липса на други възможности.

— И кой ще прецени дали има други възможности?

— Аз.

— Значи ти ще контролираш нещата. Не ми харесва.

— Но ще приемеш. — Усмихна се кисело. — Защото те преследва натрапчива идея, Спиро. Искаш да заловиш Дом почти толкова силно, колкото и аз.

— Дори повече. Знам какво представлява и какво е в състояние да направи. Ти го виждаш само от лична гледна точка.

— Прав си. Интересът ми е напълно личен. Договаряме ли се?

Спиро се поколеба. Накрая прие.

— Договаряме се.

— Ще разрешите ли сега аз да кажа нещо? — обади се Джо мрачно. — Мен отново никой не ме пита.

— Той ни е нужен, Джо. Това е единственият начин да го привлечем на наша страна.

— Можеше да ме оставиш да опитам нещо друго преди това. — После се обърна към Спиро. — Адски да се постарая да хванеш този негодник или ти се кълна, че ще обявя цялото ви договаряне за невалидно. Помни ми думата.

Спиро не отговори, изразът му не се промени, сякаш не беше го чул. Погледът му отново се плъзна към гроба.

— Ще се обадя на полицейския участък във Финикс да помогнат да разровим могилата. Това означава, че и двамата не бива да сте наблизо. Ще им кажа, че имам сведение за мястото от мой информатор. — Хвърли поглед на Ив. — Ще изпратя човек в къщата с необходимото оборудване да проследи и запише обажданията на Дом. Не храня особени надежди, но е редно да го направим. — Запъти се към колата. — Ще се обадя във Финикс сега. Изчезвайте оттук.

— Кога ще разберем какво си открил? — попита Ив.

— Ще ви звънна довечера с предварителен рапорт. — Усмихна се язвително. — За да бъдете сигурни, че се скъсвам от работа. Устройва ли ви?

— Добре — прие Ив и погледна към Джо. — Да се връщаме в къщата.

— Ще дойда след малко — отвърна той. — Преди това ще отида до участъка, ще прегледам досиетата, ще поговоря с Чарли Катър. Чувствам се напрегнат до крайност. Трябва да правя нещо.

Спиро се обади в осем и четиридесет и пет същата вечер.

— Деби Джордан е.

— Сигурно ли е? — попита Ив.

— Още нямаме пробите от ДНК изследването, но направихме съпоставка по зъбите.

— Не ги ли е извадил?

— И аз се изненадах. Всъщност — не чак толкова. От намереното установихме, че я е насякъл на страшно много парчета. Сигурно е бил в амок.

— Толкова силен, че да забрави нещо толкова важно като зъбите?

— Само съобщавам какво намерихме.

— Нещо друго?

— Да. В дясната ѝ ръка имаше свещ. Бледорозова.

Тя ти показва светлината, а после аз ѝ показах светлината.

— Има ли начин да се проследи откъде е свещта?

— Ще опитаме, само че напоследък свещите са твърде популярни и всички ги произвеждат.

Беше истина. Дори майка ѝ обичаше да пали свещи в банята докато се излежава във ваната.

— Кога ще е готов докладът от аутопсията?

— Най-рано утре.

— Довиждане. Обади ми се, ако научиш нещо ново, Спиро.

— О, прецени, че си изцедила всичко от мен и ме захвърляш, така ли? Утре ще ти звънна.

Той затвори.

Свещи.

Светлина.

Показах ѝ светлината.

Какво означава това за него?

Амок. Трудно е човек да си представи Дом в амок. Той е прекалено хладнокръвен и последователен. От друга страна заяви, че Деби Джордан е повратна точка за него и Ив.

Видя Джейн застанала на прага.

— Здравей. Как се справя Монти?

— Не знам. — Сви рамене. — Добре, предполагам. Гладна съм. Да направя ли сандвич и за теб?

Нещо не беше наред. Проявяваше подчертано безразличие. Защо е оставила Монти?

— Разбира се. Ще ми бъде много приятно.

— Няма защо да идваш с мен. Ще ти го донеса тук, в кабинета.

Изчезна по коридора.

За Монти ли се притесняваше? Или е изплашена? Винаги е трудно да разбере какво изпитва Джейн. Но малката започваше да подава ръка и бе важно Ив да е насреща, за да я поеме.

Отпусна се на дивана и разтърка очи. Налагаше се да обмисли куп неща. Да се погрижи за твърде много потребности. Да престане да хленчи. Нещата поне се придвижват напред.

— Спиш ли?

Отвори очи. Джейн стоеше пред нея с поднос.

— Не. Само отморявах очи. Снощи не спях много.

Джейн остави подноса върху масичката.

— Донесох и моите сандвичи, но май не ти е до компания в момента.

Обикновено Джейн даваше да се разбере, че не се нуждае от компания.

— Напротив. Точно се чувствах малко самотна. Седни.

Джейн се сгуши в далечния край на дивана.

— Няма ли да ядеш? — попита Ив.

— Да, да. — Взе сандвич и отхапа. — Често си самотна, нали?

— Случва се.

— Но пък имаш майка си, Джо и господин Логан.

— Вярно е. — И тя си взе сандвич. — Ти чувстваш ли се самотна понякога, Джейн?

Момиченцето вирна брадичка.

— Не, разбира се.

— Просто се чудех. Напоследък не си питала за Майк.

— Нали каза, че майка ти се опитва да го вземе от баща му. Ще бъде добре, ако това стане. — Изведнъж впи поглед в Ив. — Защо? Да не би нещо да не е наред? Да не би онзи адвокат да го е изхвърлил и...

— Не. Мама твърди, че дори са станали приятели. Всичко е наред. — Поне с Майк всичко беше наред. Но не и с Джейн. — Трудно е да си далеч от приятелите си, а знам колко харесваш Майк. Винаги съм смятала, че самотата някак притеснява човек.

— Не и мен.

Трябваше да опита друга пътека.

— Чудно ми е защо не си при Монти. Той положително има нужда от теб.

Настъпи тишина. И после дойде обяснението:

— Няма нужда от мен. Помагала съм му според Сара, но той се нуждае единствено от нея. Почти не забелязва, че аз съм до него.

А, ето каква била мъката.

— Сигурно не е така.

Джейн поклати глава.

— Той е нейното куче. Той ѝ принадлежи. — Докато говореше, гледаше встрани. — Исках да е мой. Мислех, че да го обичам достатъчно, и той ще ме обича повече, отколкото обича Сара. — Сетне добави предизвикателно: — Исках да го отнема от Сара.

— Разбирам.

— Няма ли да ми кажеш колко лошо е това?

— Не.

— Но е лошо. Аз... харесвам Сара. Но Монти го обичам. Исках да ми принадлежи. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Исках нещо да ми принадлежи.

— Но той наистина ти принадлежи. Просто повече принадлежи на Сара. Това е напълно естествено. Тя първа се е появила в живота му.

— Както Бони е била на първо място в твоя ли?

Почувства как въпросът я изважда от равновесие.

— Не говорим ли за Монти? Как стигнахме до Бони?

— Тя ти е принадлежала. Затова ми помагаш, нали? Правиш го заради Бони, не заради мен.

— Бони е мъртва, Джейн.

— Но тя продължава да ти принадлежи. Тя все още е на първо място. — Отхапа от сандвича. — Не че ми пука. Защо да ме е грижа? Не ме интересува, но ми се стори смешно.

Господи, очите на момиченцето бяха пълни със сълзи.

— Джейн.

— Не ми пука. Наистина не ми пука.

— Но на мен ми пука. — Плъзна се по дивана и притегли Джейн в прегръдките си. — Помагам ти, защото ти си много специално човече и това е единствената причина.

Телцето на Джейн стоеше сковано в ръцете ѝ.

— А харесваш ли ме?

— Да. — Господи, почти бе забравила колко крехко и мило е детското телце. — Много те харесвам.

— И аз... те харесвам. — Джейн бавно се облегна върху нея. — Всичко е наред. Няма как да съм първа, но можем да бъдем приятелки, нали? Ти, за разлика от Монти, не принадлежиш на никого. Бих искала...

Спря внезапно.

— Защо да не сме? — промълви Ив. Думите на Джейн късаха сърцето ѝ. Момичето се бранеше, издигаше около себе си прегради, а същевременно очевидно изпитваше потребност да я приласкаят. — Не виждам причина да не сме. А ти?

— Не. — Джейн остана сгъшена в нея известно време, после я отблъсна. — Добре. Значи това го уговорихме. — Стана и бързо отиде към вратата. — Ще дам на Монти нещо да хапне и ще си легна.

Моментът на разнежване очевидно премина. Сега Джейн бързаше да излезе от положението, което видимо я караше да се чувства неспокойна.

Е, Ив също беше неспокойна. През последните няколко минути се чувстваше не по-малко неловко от Джейн. Двете са страшна двойка, помисли си тя печално.

— Нали спомена, че Монти няма нужда от теб?

— Да, но има нужда да яде. Сара трябва да го остави, ако отиде да му носи храна, а това ще го натъжи. — И преди да излезе от стаята, добави: — Той не е виновен, че не обича мен най-много.

Приспособяване, компромиси и приемане. Животът на Джейн винаги е бил пълен само с това и детето се страхува да поиска нещо

повече, помисли си Ив, изправяйки се. Но тази вечер нещо се прекърши. Започваше да признава потребността от някого и Ив бе избрана да запълни празнината.

Усмихна се весело, докато поемаше нагоре по стълбите. Не само на Джейн се налага да прави компромиси. Ив бе поставена на второ място след ловно куче.

Едва когато се озова в леглото и изключи лампата, я осени значението на случилото се.

Дом постигна каквото искаше.

Джейн преодоля съпротивата на Ив и сега се бе превърнала в нещо важно за нея.

Трябваше да се успокои. Всичко е наред. За Ив Джейн не се е превърнала в Бони. Ив изпитваше към Джейн съвършено различни чувства, възприемаше момичето по-скоро като приятелка, а не като дъщеря.

Но това може да се окаже достатъчно, за да предприеме Дом следващата си стъпка.

При тази мисъл я обзе паника. Все още не е прекалено късно. Можеше да отблъсне Джейн. Защо да не се престори, че никога не са преживявали онзи момент на близост в кабинета?

Не, няма как да го направи. Не може да нарани Джейн по този начин.

Дом нямаше представа, че нещата са се променили. Ще се опита да го скрие от него. Винаги когато са извън къщата, ще внимава да се показва по-отчуждена към Джейн.

Ще скрие истината от Дом.

— Здравей. — Джо влезе в кухнята и се отпусна на стола. — Малко кафе ще ми се отрази добре.

— Готово е. На плота. — Ив отпи от чашата си. — Снощи не се прибра.

— Откъде знаеш? — Стана и си наля кафе. — Проверяваш ли ме? Това ме радва.

— Почуках на вратата на спалнята ти и надникнах, след като не ми отговори. Добре беше да ми звънеш.

— Надявах се, че спиш. — Ухили се. — Говорим си като стара семейна двойка.

— Защо не се прибра снощи?

— Отидох с Чарли до хотела му и изпихме по няколко питиета. — Направи физиономия. — Май малко прекалихме.

— Опита се да го напиеш ли?

— Само да го размекна. Чарли е доста уклончив. Спиро го държи изкъсо, откакто младежът действа през главата му с онзи доклад на ПОН.

— Не исках да го вкарвам в беля. Трябваше да опиташ първо в полицейското управление на Финикс.

— Направих го, но се блъснах в стена. Местната полиция е страшно недоволна от Спиро, защото не им е съобщил името на информатора, който уж му доверил къде е заровена Деби Джордан.

— Това какво общо има с теб?

— Според тях съм прекалено близък с Чарли и Спиро. Затова ме държат настрана, докато не изкопча някаква информация от двамата.

— И успя ли?

— Отне ми много време, преди да убедя Чарли да сподели какво е разбрал от полицаите във Финикс за убийствата.

— Свещи?

— Имаше следи от восък; оказа се от свещи, но не това е същественото. Трупите са заровени много по-отдавна от тези в Таладега.

— Колко дълго?

— Между двадесет и пет и тридесет години.

— Господи! — От дългия период ѝ се завъртя главата. Колко смърти, колко гроба, Дом? — И никой никога да не го залови. Звучи невероятно.

— Както посочи Спиро, вероятно в началото е извадил късмет, а после е нахитрял. — Направи пауза. — Но е възможно и ние да сме извадили късмет. Ами ако тези две убийства са от първите, които е извършил?

— Какво значение има? Изключено е да са останали улики след толкова много време.

— Трупите са идентифицирани.

— Как? Зъбите им са извадени.

— ДНК. Не помниш ли? Откриха телата преди близо три месеца. Лабораторните резултати пристигнали преди две седмици. — Вдигна чашата си, за да отпие. — Полицията прегледа старите доклади и разгледа четири възможни случая на безследно изчезване. Посетили живите им роднини и накрая ограничили списъка до Джейсън и Елайза Хардинг. Съответно на петнадесет и шестнадесет години. Брат и сестра. Изчезнали на 4 септември 1970 година. Симпатични деца. Е, да речем, малко буйни. Джейсън свирел на китара и постоянно говорел как един ден ще замине за Сан Франциско. Когато изчезнали, баща им съобщил в полицията да проверят в Хайт Ашбъри или в Ел Ей. Имало и някакво друго хлапе, което се навъртало край Джейсън и Елайза. И то симпатично, но господин Хардинг започнал да си мисли дали не влияе зле на децата му. Това момче и двамата му братя пристигнали в градчето няколко седмици преди това. Братята му били тихи, почти винаги мълчали, но Кевин бил бърбивец и като кълбо от енергия. Постоянно говорел за различни състави или музиканти, натрупали цели състояния по кафенетата из Западния бряг. Истински омайник бил.

— Да не е бил Дом?

— Казвал се Кевин Балдридж. Той и братята му изчезнали по едно и също време с Джейсън и Елайза.

— Открили ли са къде е отишъл?

Джо поклати глава, но добави:

— Останала е обаче снимка.

— О, Господи.

— Не се вълнувай преждевременно. Госпожа Хардинг я дала на полицията, но тя липсва от досието. Сигурно са я върнали. — Усмихна се. — Чарли открил семейство Хардинг в Азора, малко градче на север отгук. Според мен майката не би изхвърлила снимката. Ти как смяташ?

— Да, наистина не би. — Джо беше прав. Не биваше да се вълнува преждевременно, но, Господи, какъв шанс. — Знаят ли, че телата на децата им са открити?

— Още не. Чарли току-що е попаднал на следите на семейството. Ще ги посети утре.

— Искам да отида с него.

— Очаквах го, но за съжаление не е разумно да го видят в компанията на човек, отвлякъл дете. Изтръгнах обаче обещание да ти

позволи да погледнеш снимката веднага щом я заведе като улика.

— Снимка.

— Възможно е да не е Дом.

— Но е възможно и да е той. Утре има шанс да види лицето му.

Джо остави чашата върху масата.

— Ще взема душ и малко ще поспя. — Изправи се. — А после ще те заведе да обядваме.

— Какво?

— Ще полудееш, ако чакаш, без да правиш нищо, докато ни се обадят Спиро или Чарли. Освен ако не си набелязала ново тяло за изравяне. — Тръгна към вратата. — Бъди готова около обяд.

Командаджия такъв.

— Ами ако не желая да обядвам навън? За теб не е ли също лошо да те виждат в компанията на похитител на дете?

— Тогава ми вържи тенекия. Ще взема Монти. Той сигурно ще ми се зарадва повече. Но пък Сара няма да е доволна, че ще го нахраня с пикантна мексиканска храна.

Излезе от стаята.

За втори път през последните дванадесет часа заемаше второ място след това куче, мина й през ума и това я развесели. Всяка жена би се комплексирала.

Но поне тонът на Джо звучеше безгрижно. В момента нямаше сили да се справя с далеч по-тежките лични въпроси. Не че има избор, ако Джо реши... Не, няма да се притеснява за това. Джо е прав: ще полудее, ако не се занимава с нещо.

— Може ли малко кафе?

Сара и Монти стояха на прага. Жената изглеждаше уморена и разстроена като кучето.

— Разбира се. — Ив скочи. — Сядай. Искаш ли нещо за хапване? Не си слагала залък в устата си, откакто Монти откри Деби Джордан.

— Тя ли се оказа? — Сара се настани до масата, а Монти се излегна в краката й. — Идентификацията положителна ли е?

Ив кимна.

— Слава богу. — Пресегна се и потупа Монти по главата. — Свърши, момчето ми. Няма вече.

— Яйца?

— Само овесени ядки, благодаря.

Ив постави ядките, купичка и млякото пред Сара.

— Монти ял ли е?

— Снощи хапна малко. Започва да се оправя. — Сара сипа мляко върху ядките. — Това ще помогне ли? Ще го заловят ли?

— Появи се обещаваща следа. — Разказа ѝ за снимката. — Това е доста повече от известното ни досега.

— Да. — Сара се умълча. — Мислех да се връщам в колибата си утре. Диренето приключи. Няма причина Дом отново да посегне на Монти.

Трябва да е бил в амок.

— Дом не се нуждае от причина. Открихме тялото ѝ по-бързо, отколкото той искаше. Остани тук.

— Сами ще се грижим за себе си. Просто бяхме изненадани без предупреждение. — Сара почеса ушите на Монти. — Обичаме да сме на своя си терен.

— Моля те. Останете. Само още няколко дни. Очертават се шансове скоро да извадим късмет. — За момент се умълча. — А и Джейн ще се притеснява за Монти. Знаеш го.

— Знам. — Сара сви рамене. — Добре. Ще останем два дни. Но Монти ще се оправи по-бързо вкъщи.

Благополучието на Монти очевидно бе най-важното в живота на Сара.

— Благодаря ти.

Сара изяде ядките и стана.

— Ще заведе Монти да потича навън. Физическото натоварване ще му се отрази добре. — Сви устни. — А също и на мен. И двамата не обичаме да сме затворени дълго.

Точно така — важното е да има движение. Така ще престане да мисли за Дом.

— Ще изляза да обядвам с Джо. Заедно с Монти ще държите ли Джейн под око?

— Разбира се. Но е по-вероятно тя да ни държи под око. — Сара се усмихна. — Тя е готино хлапе. Ще ми липсва. — След миг усмивката ѝ помръкна. — Изглежда невероятно, че това чудовище иска да я убие.

— Но е така.

— Да, знам. — Тръгна към вратата, а Монти я следваше по петите. — Научих много неща за чудовищата, когато бях в Оклахома Сити.

— Просто не знам как успяваш.

— Ами справяш се с определено нещо в даден момент. Едно по едно... И се опитваш да намериш за какво да се хванеш, за да не полудееш.

— Хайде, заведи кучето да потича.

Сара леко се усмихна.

— А ти иди да обядваш с Джо. Дано и двете излизания дадат резултат.

Ив кимна.

— Дано.

ГЛАВА 14

Логан звънна по мобилния телефон на Ив, докато тя пътуваше в колата на Джо.

— Открила си Деби Джордан.

— Да.

— Редно беше да ми съобщиш, а не да го прочета във вестниците.

— Казах ти: не желая да те замесвам в тази история.

Всъщност не искаше да замесва никого около себе си, но нещо не се получаваше, помисли си печално тя.

— Куин все още ли е отседнал в къщата?

— Да.

— Хърб ме уведоми, че е там. Не ти се обадох, защото се надявах да го отпратиш, но изглежда мен ме изтикаха от полето на събитията.

— Ще се отърва от Джо при първа възможност. — Хвърли поглед към спътника си. — Но той доста ми пречи да го направя.

— Как по-точно? Я да чуя. Трябваше да се досетя, че ще открие къщата. С теб ли е сега?

— Да.

— По дяволите! Позволи ми да дойда и да ти помогна.

— Не, Логан.

Последва тишина.

— Изолираш ме от себе си. Усецам го.

— Налага се да постъпя така.

Нова тишина.

— Това би могло да означава много неща.

— Означава точно каквото казах.

Той измърмори някаква ругатня и затвори. Тя натисна бутона за изключване.

— Ядосан ли е? — попита Джо.

— Да.

— Радвам се.

— Млъкни.

Сълзи напиреха в очите ѝ. По-добре е, че Логан ѝ се сърди. Не му се обади тъкмо защото разчиташе той да се дръпне. Логан си имаше гордост и тя не смяташе да я накърнява.

Изолираш ме от себе си. Усещам го.

Не беше далеч от истината. Господи, действително се отдалечаваше от него. Кога започна всичко? Джо се върна в живота ѝ и преобърна нещата.

— Логан направи всичко по силите си, за да ми помогне, а същевременно не се натрапваше. За разлика от други мои познати.

— В това се състои грешката му. По отношение на теб винаги е предприемал бавния цивилизован подход.

— Интелигентният подход.

Джо само се усмихна. Идеше ѝ да го зашлеви.

— Извинявай. Всъщност съм доста благоразположен към Логан и не бива да го виня. В продължение на години допусках същата грешка. Ние двамата се различаваме само по едно. — Тонът му вече не звучеше безгрижно. — Не те желае достатъчно. Не си неговият център. Той не би заложил всичко, за да те има. Именно затова ще загуби. — Джо изви волана и колата мина през входната порта на приятен малък парк. — Именно затова аз ще спечеля. — Паркира отстрани на пътя. — А сега, престани да разсъждаваш. Пристигнахме.

Тя го изгледа смаяно.

— Къде?

— Където ще обядваме. — Той кимна към павилион на колела, паркиран в края на детска площадка. — „Галиндос“. По данни на Хърб тук правят най-хубавите фахитас^[1] във Финикс. — Извади чифт слънчеви очила от жабката и взе черна сламена шапка от задната седалка.

— Сложи ги. Ще приличаш на Мадона, когато се движи инкогнито.

— Положително си откачил.

— Само съм гладен. Надявах се да е приятно да поседим на някоя от тези пейки в парка, да ядем и да наблюдаваме хората. — Излезе от колата. — Денят е прекалено хубав, за да стоим затворени вътре.

Денят наистина беше хубав и тя не желаше да спори с Джо. Мечтаеше да се отпусне и да не мисли нито за Логан, нито за Дом. Утрешният ден рано или късно ще настъпи. Утре вече може и да разполагат със снимка.

Ив и Джо седяха на пейка в парка и ядяха мексиканската храна, сякаш нямаха никакви грижи на този свят. Тя се усмихваше, когато се наведе към Куин и избърса ъгълчето на устата му.

Цялото ѝ отношение днес е напълно различно, прецени Дом.

Дали се надяваше?

Вероятно. Откри Деби Джордан.

Дом не възразяваше срещу надеждата ѝ. Щеше му се издирването да бъде продължило малко по-дълго, та напрежението да нарасне, да се установят по-дълбоки взаимоотношения с Джейн Макгиър, но въпреки това и сега бе изпълнен с оптимизъм. Падането винаги е по-болезнено, когато си изкачил върха. Дори стана по-добре, че тя така бързо намери жената. Сега събитията щяха да започнат да се случват по-често, а за него щеше да е като ходене по опънато високо над земята въже. Обзе го вълнение при тази мисъл.

Но да се състезава с Ив Дънкан наистина бе вълнуващо. Тя се развиваше, закоравяваше, променяше се точно както той се бе променил. Интересно му бе да наблюдава процеса и да съзнава своя принос за него.

Затова нейната надежда го устройваше напълно.

Но с нея се случваше и нещо друго...

Наблюдаваше я. Езикът на тялото винаги разкрива много неща. Ако я изучава внимателно, ще открие какво точно става. Вече започваше да я познава твърде добре.

Да, щеше да разбере какво става.

Сара и Джейн посрещнаха Ив и Джо на алеята. Монти се затича към Ив и размаха опашка, когато тя отвори вратата на колата.

Тя нежно го потупа по главата.

— Изглежда по-добре.

— По-добре е. Слава богу. — Сара даде знак и Монти тичешком се върна при нея. — Хубав ли беше обядът?

— Много. Фахитас с чили — отвърна Джо. — На Ив ѝ хареса повече, отколкото би го оценил твоят Монти. Изкушавах се да му донеса една порция, но Ив ме разубеди.

— Щях да те убия. Монти получава газове от такава храна.

— Да не сте тичали през цялото време?

— Не. Джейн и аз си направихме пикник. — Тя се усмихна на момиченцето. — Джейн призна, че не си спомня кога за последен път е ходила на пикник.

Джейн сви рамене.

— Не беше кой знае какво. Много мравки и пръст по сандвичите.

Сара поклати глава.

— Много си сурова.

— Е, на Монти сигурно му хареса.

— Защото му даде да яде печено говеждо.

— Ти му позволи да го яде, а и му беше необходимо. Напоследък не е ял кой знае колко много. — Джейн тръгна към входната врата. — Хайде, Монти, ела да ти дам вода.

Монти не помръдна.

Сара отново даде знак с ръка и Монти се спусна след Джейн в къщата.

— Благодаря ти, че си ѝ правила компания — рече Ив.

— Харесва ми да се занимавам с нея. — Сара леко свъси вежди. — Ще ми се да можех... Никак не ѝ е лесно.

— Кое?

— Не мога да деля Монти. Тя иска той да ѝ принадлежи, а това е невъзможно. За него не е полезно да раздвоява предаността си. — Намръщи се. — Освен това прекалено отдавна сме близки. Това изключва всеки друг от вниманието му.

— Тя разбира от компромиси. Вече е готова да се приспособи.

— Компромисите са отвратително нещо.

— Напълно съм съгласен — промърмори Джо, докато се отправяше към входната врата. — Ще се обадя на Чарли Катър и после ще отскоча до полицейския участък. Ще се видим довечера.

— Защо ще се обаждаш на Чарли? Нали нямало да ни позволи да отидем с него?

— Още един опит няма да навреди.

Сара проследи Джо с поглед.

— Дълго време ви нямаше. Питам се дали да не тръгнем с Монти да ви търсим.

Ив се усмихна.

— Няма нужда да ме защитават от Джо.

— Така ли?

— Увлякохме се и забравихме за времето. — Наклони глава. — Изглежда не харесваш Джо.

— Не съм казала подобно нещо. Напротив, харесвам го. Държи се добре с Монти. Повечето хора, които се държат добре с Монти, ми допадат. Но ми се струва много властен и човек трябва да внимава да не го премажат такива като него. Самата аз имам известен опит с властни личности.

— За бога. Та ние само отидохме да обядваме. Няма да ме премаже.

Сара я изгледа изпитателно.

— Освен ако не желаеш да ти се случи. — Сви рамене и тръгна към вратата. — Не е моя работа. Отивам да видя какво правят Джейн и Монти.

Ив бавно я последва в къщата. Чу как Сара и Джейн се смеят в кухнята. Джо вероятно е в кабинета, за да проведе телефонния си разговор.

Джо...

Освен ако не желаеш да ти се случи.

Не желае да ѝ се случи, естествено. Искаше всичко да стане отново каквото беше. Прекалено опасно бе да допусне да я отнесат...

Телефонът в къщата иззвъня.

— Някой си господин Грънгард е тук, при портата — докладва Хърб Брукър, когато тя вдигна слушалката. — Очаквали сте го.

— Пусни го, Хърб.

Изпита известно облекчение, докато оставяше слушалката върху вилката. Пристигането на Марк Грънгард насочи мислите ѝ към по-важни въпроси.

Отвори входната врата, преди той да звънне.

— Трябва да призная, че ме посрещаш по-гостоприемно, отколкото очаквах. — Марк излезе от колата. — Очаквах да се наложи

да щурмувам вратата.

Тя се усмихна.

— Никога не съм имала намерение да те изолирам. Просто не разполагах с нищо важно, което да споделя с теб.

— Аз съм журналист. В състояние съм да напиша разказ от отиване до бакалията.

— Именно от това се опасявам — отвърна тя хладно. — Влез и ще ти разкажа какво се случи досега. Без право да го публикуваш, разбира се.

— Разбира се. — Последва я във всекидневната. — Къде е Куин?

— В кабинета, предполагам. По-късно ще ходи до участъка.

— Да. Чух как се е набъркал в тази история. Хитро. И страшно изгодно за мен.

Извърна се с лице към него.

— Готова съм да ти сътруднича, Марк. Но няма да допусна да въвлечаш Джо.

— Куин може да се погрижи за себе си.

Марк не възнамеряваше да изпълни молбата ѝ. Сега, попаднал в центъра на събитията, щеше да настоява, докато не получи желаното.

— Чувствам се малко гузна по отношение на теб, Марк. Не обичам да не спазвам дадената дума пред когото и да било. Но ако започнеш да затрудняваш работата на Джо, уговорката ни става невалидна.

Грънгард ѝ се усмихна.

— Откъде ти хрумна, че бих затруднявал работата на Джо? Всички преследваме една и съща цел. Ще отскоча до участъка, след като си наема стая в хотела, но няма да се пречкам на Джо. — Огледа помещението. — Хубаво местенце. Куин ми каза, че Логан те е приютил.

Тя го погледна с привидно недоумение.

— Представа нямам за какво говориш.

Той се ухили.

— Подметна също, че ще отричаш.

— Логан няма нищо общо с тази история. Остави го на мира...

— Донесох ти чаша мляко, Ив. — Джейн стоеше на прага. — Госпожа Карбонис някога казваше, че млякото успокоява стомаха ѝ, след като е яла пикантна храна.

— Не обичам да ме сравняват с госпожа Карбонис. — Усмихна се, поемайки млякото. — Но все пак благодаря.

— Не исках да те обидя. — Джейн отвърна на усмивката ѝ. — Слагам тайничко английска сол във всичката ѝ храна. Много трудно се открива в сос за спагети. Понякога млякото не помагаше и тя прекарваше по цяла нощ в тоалетната.

Ив се разсмя.

— Браво.

— Това мляко е чисто. Не бих постъпила така с теб.

— Леле-мале — промърмори Марк. — Нашето усойниче май се е умилоствило.

Джейн му хвърли хладен поглед.

— А може и да не съм прав — подметна Марк. — Как си, Джейн?

— Не съм никакво усойниче.

След тези думи излезе от стаята.

— Олеле — възкликна Марк и сбърчи нос. — Изглежда напоследък толерира само теб.

— И бих те скастрила, ако се държеше така снизходително с мен. Поведението ѝ е по-добро, отколкото сме очаквали. Направо е чудесна.

— Добре, добре. — Вдигна ръце все едно се предава. — Явно двете сте се обединили в единен фронт. Най-добре да открия Куин и да оставя той да ми разкаже какво е ставало досега. Ще бъде безопасно. Къде е кабинетът?

— Втората врата вляво — отвърна тя сухо.

На прага се спря и я погледна през рамо.

— Дом го постигна, нали? Май си се привързала към момиченцето.

— Не ставай глупав. Просто свикнахме една с друга, това е. Живеем заедно.

Той поклати глава.

— Тогава ще е по-добре Дом да не ви вижда заедно. Със сигурност ще допусне същата грешка като мен.

Побиха я студени тръпки. Нима връзката помежду им е толкова очевидна?

— Няма да ме види с нея.

— Тогава всичко е наред.

Марк излезе от стаята.

Не, не беше наред. Щом Марк стигна до това заключение така лесно, тогава вероятно всеки би го забелязал. Не биваше да го допусне. Никога нямаше да извежда Джейн от къщата. И въпреки това се почувства разтърсена, уплашена и леко ѝ приляваше. Нуждаеше се от топлина, жизненост и...

Джо.

Не, няма да хукне към Джо.

Джейн и Сара бяха в кухнята. Ще отиде там, ще седне до масата и ще ги слуша как си приказват и се смеят. Ще погали Монти, а после ще се обади на майка си. Ще си намира занимания, ще се постарее да не мисли за снимката или за Дом, а само за стойностните неща в живота.

И скоро нахлулият в душата ѝ хлад ще изчезне.

Червенокосата кукла се взираше в Ив със стъклените си кафяви очи. Порцелановата ѝ шия бе разрязана от ухо до ухо.

— Намерих я на алеята. Вероятно някой я е хвърлил през портата — предположи Хърб Букър тихо. — Видеокамерата изключи и Хуан попадна на куклата, когато отиде да провери какво става. Обективът на камерата се оказа разбит. Сигурно с изстрел от далекобойно оръжие, защото камерата не е запечатала нищо. Канех се да звънна на господин Логан, но сметнах за редно първо да ви покажа това.

— Да — отвърна тя глухо.

— Нямаше я, когато господин Куин и господин Грънгард тръгнаха преди малко. — Поколеба се. — Това е кукла, прилича на малко момиче.

— Виждам.

Бони.

Джейн.

— Гадна работа. Според мен по-добре да звъннем на някого.

— Аз ще се погрижа.

— Не се обиждайте, госпожо, но това може да означава, че малкото момиче...

— Аз ще се погрижа, Хърб. — Ръката ѝ стисна още по-силно куклата. — Благодаря ти за загрижеността.

— Според мен по-добре да премислите...

— Тръгвай си. — Спря се и се постара да смекчи тона.

— Извинявай. Разстроена съм. Искам да остана сама и да помисля. Не се обаждай на никого. Дори и на господин Логан. Чу ли ме?

— Чух.

Но не каза, че няма да го направи. Пък и защо да ѝ се подчинява? Нали Логан му плаща заплатата?

— Дори и на господин Логан — повтори тя и добави: — Поне не преди утре. Става ли?

Той сви рамене.

— Вероятно. Хуан и аз ще патрулираме наоколо довечера. Няма защо да се притеснявате.

— Благодаря.

Да не се притеснява ли? Дом се бе приближил достатъчно, за да подхвърли обезобразената кукла буквално пред входната ѝ врата.

Букър не помръдваше.

— Довиждане, Хърб.

Отиде във всекидневната и миг след това чу входната врата да се затваря след него.

Седна на дивана, извади мобилния телефон и го постави на масичката пред себе си.

И зачака той да ѝ звъне.

Телефонът иззвъня почти в полунощ.

— Само за да послужи като напомняне — каза Дом.

— Какво става? Омръзна ли ти да ми изпращаш кости?

Последва изненадано мълчание.

— Сърдита си.

— Определено.

— Интересно развитие.

— Да не си очаквал да стоя и да треперя в тъмнината, кучи сине?

— Не съм мислил сериозно по въпроса. Както ти казах, исках да ти напомня за важните неща в живота ти. Според мен започваш да забравяш кои точно са те.

— Важни ли? Ти ли си важен за мен?

— Точно така. В момента за теб няма нищо по-важно от мен.

— Върви по дяволите. След тези думи затвори.

Пет минути по-късно телефонът звънна отново. Тя не му обърна внимание.

През следващия час звъня още четири пъти. Тя не отговори.

Джо се прибра вкъщи към два след полунощ.

Ив все още седеше на дивана и държеше куклата, когато той влезе във всекидневната.

Той хвърли един поглед към куклата, а после към изражението на лицето ѝ.

— По дяволите! Какво стана?

— Дом я е подхвърлил на алеята. Хърб не ти ли каза?

Той поклати глава.

— Изненадах се защо и двамата стояха на портата, когато пристигнах. Той обади ли се?

— Да.

Коленичи пред нея.

— Лошо ли беше?

— С този психопат винаги е лошо. Той иска да е така. — Гласът ѝ трепереше. — Според него не му обръщам достатъчно внимание. Искал да ми напомни, че все още е наоколо.

Джо нежно отмести косата от лицето ѝ.

— Как би го забравила?

— Не му е достатъчно. Иска да контролира живота ми. Иска да се превърне в моя живот. — Погледна към куклата. — Подхвърлил ми е тази гадост, за да си спомня за Бони, Джейн и всички останали...

— Шшт...

— Не ми казвай да млъквам! Няма да го понеса. — Скочи на крака. — Държиш се с мен като с жертвата, в която той иска да се превърна. Няма да бъда жертва. Няма да допусна той да ръководи живота ми.

— Спокойно. — Джо се изправи на крака. — Не аз съм врагът тук, Ив.

— Знам. — Пристъпи към него и зарови лице в рамото му. — Прегърни ме.

Внимателно я обгърна с ръце.

— Не. — Притисна се към него. — По дяволите, прегърни ме истински!

Той застина.

— Да не би да говорим за онова, което си мисля?

— Няма да мисля за него. Няма да мисля за смъртта. Той иска точно това. Искам да живея.

— И отъждествяваш секса с живота ли?

— Те не са ли едно и също? Ако не са, тогава за какво са всички приказки?

— Сексът е важна съставна част от живота.

— Няма да допусна той да постъпи така с мен. Няма да седя и да чакам да се появи на вратата и да ми нарежда какво да правя. Ще действам според собствените си желания.

— Избликът ти на нежност е невероятен.

— Какво си мислиш? Че не съзнавам колко е нечестно спрямо теб? Но ти го искаш. Каза ми колко го желаеш. Да не си променил решението си?

— По дяволите! Не, разбира се. — Стисна устни. — Но не точно това имах предвид.

— И аз нямах предвид точно това. Но няма да допусна той... — Господи, какво прави? Джо стоеше срещу нея. Къде отлетяха всичките ѝ добри намерения? Неочаквано по страните ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Съжалявам. Забрави. Не знам какво точно ми стана. Господи, та аз направо не мислех. Просто се поддадох на емоциите си. Опитай се да ми простиш. Вероятно за миг полудях. Той ме накара да...

Мобилният телефон извънтя.

— Не вдигай. Той е. Затворих му и той постоянно звъни.

— Изключи телефона.

— Тогава ще тържествува, защото е победил.

— Убедена ли си, че е той?

— Дом е. Разстроих го. Не получи каквото желаше от мен. — Взе звънящия телефон и го напъха в чантата си. — Очакваше по-голяма отплата за куклата. Най-добре я дай на Спиро — подаде му я тя. — Виж дали няма да извлече някакви улики от нея.

— Дадено. — Погледна изпитателно лицето ѝ. — Добре ли си?

— Като се изключи, че съм полудяла в момента, иначе съм в превъзходна форма — отвърна тя разстроено. Извърна се. — Отивам

да си легна. Ще се видим сутринта.

— Да.

Докато си вземаше душ и се настаняваше в леглото, телефонът не звънна нито веднъж. Вероятно се е отказал. Слава богу, че не подозира какви щети почти ѝ нанесе. Не. Щети, които тя почти си нанесе. Трябва да поеме отговорността за постъпките си. Гневът и раздражението са само жалки извинения.

Пресегна се и загаси лампата.

— Не биваше да го правиш. Искрах да те гледам.

Джо стоеше на прага; тъмна фигура, очертана от светлината в коридора.

Определено гола фигура.

— Недей — прошепна тя.

— Прекалено късно е — отвърна ѝ и пристъпи напред. — Вече съм поканен.

— Допуснах грешка и се извинявам.

— Това не се отнася до мен. Преди малко ме завари неподготвен и нарани гордостта ми. Но имах време да премисля и да подреда нещата; дадох си сметка за разкрилата се пред мен възможност.

— Не съм искала да засегна гордостта ти — промълви тя неуверено. — Въобще не желая да те наранявам, Джо. Именно поради тази причина не бива да се случи онова, което си намислил.

— Ти желаеш да се случи.

— Не.

— Дори Дом да го е предизвикал, то е било в подсъзнанието ти, иначе нямаше да ти хрумне да го споделиш.

— Мислех си за това, естествено. Ти се постара да насочиш мислите ми в тази посока. В края на краищата съм човек, по дяволите.

— И възнамерявам да се възползвам напълно от човешката ти природа. Тази нощ направи големи разкрития. Призна, че желаеш да живееш. За пръв път те чувам да споделяш подобно нещо. — Повдигна одеялото. — Хайде мръдни, защото идвам.

Голото му бедро докосна нейното.

Тя се попремести.

— Правим грешка, Джо.

Ръката му се плъзна по гърдите ѝ.

— Не бих казал. Трудно ѝ бе да диша.

— Моля те...

Ръката му се настани между бедрата ѝ.

— Никога не съм те целувал истински, знаеш ли?

Тялото ѝ се изви нагоре, когато палецът му докосна особено чувствителното място.

— Ти и сега не ме целуваш.

— Ще стигна и дотам. Ще стигна до всичко... Господи, вече си готова за мен. Мислех, че ще се наложи да те...

Мобилният ѝ телефон иззвъня.

Джо тихо изруга.

Тя прошепна:

— Изключи го.

Той понечи да стане от леглото, но се спря.

— Не. — Настани се отново върху нея. — Скоро няма да го чуваш, обещавам ти.

Тя извика, когато той проникна дълбоко в нея.

Телефонът звънеше.

Джо се движеше бързо, настойчиво.

Телефонът...

Той я повдигна, притисна я силно към себе си; движеше се още по-бързо.

Дали телефонът звънеше още?

Тя вече не чуваше нищо, освен пулсирането на сърцето му до своето.

— Защо не изключи телефона? — попита тя сънено.

— Ти как мислиш? — Целуна я по гърдата. — Бях зает. Не ми се отделяше време за това.

— Разкажи ми.

— Заради самолюбие то ми. Исках да съм по-важен за теб от Дом. Исках да го надмина. — Целуна я по носа. — А и ти леко ме обиди.

— Но не достатъчно, за да те спра.

— Само огромно бедствие бе в състояние да ме спре. Дом въобще не влиза в класацията.

— Не е за подценяване.

— Но не спечели, нали? Значи не се брои. Поне не за момента.

— Престани да мислиш за него. — Пресегна се, запали лампата и изключи телефона ѝ. — Искам да те гледам.

Тя се изчерви.
— За бога, Джо, подай ми одеяло.
Той поклати глава.
— Отдавна желая да те видя така. Остави ме да ти се насладя.
Имаше чувството, че се разтапя под погледа му.
— Моля те, загаси лампата.
— Не и преди... — Видя изражението ѝ и загаси осветлението.
— Може би по-късно...
— Може би...
— Забравих, че нямаш кой знае колко опит в този спорт. —
Притегли я към себе си. — Но май ти допадна. А и ме харесваш, нали?
Тя не отговори.
И той замлъкна за миг. После промълви:
— След десет години смятам, че заслужавам да чуя думите.
Десет години. Усети как сълзи напират в очите ѝ.
— Ако не се опасявах, че ще го приемеш самонадеяно, щях да ти
кажа, че се представи сравнително добре.
— *Сравнително* добре ли?
— Е, доста добре.
— Продължавай.
— Като жребец. Брад Пит, Киану Рийвс и Казанова, съчетани в
едно. Представа нямам как Даян въобще те е изпуснала.
— Тя беше умна жена. Съзнаваше, че заслужава повече,
отколкото съм в състояние да ѝ дам. Беше грешка от самото начало.
Ив се надигна на лакът и го погледна.
— Защо се ожени за нея, Джо?
— Ще се изплашиш, ако ти кажа.
— Как ли пък не.
Последва тишина.
— Защо, Джо?
— Заради теб. Ожених се за нея заради теб.
— Какво?
— Ти беше прекалено затворена. Мислех, че ти е необходима
приятелка от твоя пол.
— Будалкаш ме.
— Предупредих те, че ще се изплашиш.
— Мъжете не се женят, за да осигурят...

— Аз го направих — отвърна той простиичко.

Тя го зяпна.

— Ти беше моят център. Всичко се въртеше около теб. По онова време бях загубил всякаква надежда, че мога да означавам нещо за теб. Затова реших да избира жена, която е в състояние да ти осигури нужното ти приятелство. Даян беше доволна от това, което ѝ давах, а аз честно се опитах да накарам бракът ни да проработи. — Сви рамене. — Но нещата не потръгнаха както се надявах.

— Наистина звучи плашещо.

— Натрапчивите идеи винаги звучат така. — Докосна с пръст долната ѝ устна. — Това трябва да ти е добре известно, любов моя.

Тя се напрегна.

— Любов — повтори той съзнателно. — Започни да привикваш с това.

— Няма нужда да привиквам с каквото и да било.

— Не е задължително, но ще е по-удобно. Така ще е по-удобно и за двама ни. — Направи пауза. — Не се страхувай да ме обичаш, Ив. Не съм безпомощно дете, което биха ти отнели. Як и жилав съм, имам добри шансове да просъществувам поне още петдесет години.

— Не се страхувам.

— Не ти вярвам. — Сведе глава и нежно докосна устните ѝ със своите. — Но всичко е наред. Не се налага да ми кажеш, че ме обичаш. Ще почакам.

— Не те обичам. Не и по начина, по който ти желаеш.

— Според мен ме обичаш. — Устните му продължаваха да обхождат нейните. — Но дори и да не е така, според мен всичко е наред.

— Не е наред. Всичко е объркано. Аз съм увредена. Никой не го знае по-добре от теб. Трябва да си с някоя, която...

— Ти ли си увредена? Именно аз не съм в състояние да се отърва от маниакалната си идея вече десет години.

— Не е същото. Аз не мога да...

— Шшт... — Отново се настани отгоре ѝ. — Не мисли. Не анализирай. Остави всяко нещо да застане на мястото си. Наслаждавай се...

Когато тя се събуди, него го нямаше.

Празнота.

Самота.

Беше глупаво. Държеше се сякаш никога преди не е спала с мъж. Секс, удоволствие, раздяла... Такива предпочиташе да са връзките ѝ. Никакви увлечения, заплашващи да повлияят на работата ѝ.

— Време е да ставаш. — Джо отвори вратата и тръгна към леглото. — Почти обяд е. Звъннах на Чарли; пътува от Азора. Снимката е у него.

Тя рязко се надигна.

— Наистина ли ще я видя?

— Попитай лично Спиро. Той е на път за насам.

— Защо?

— За да вземе куклата.

Естествено.

— Тази сутрин ли му се обади?

— Веднага след като станах. Наредих на пазачите да го пуснат. — Отправи се към дрешника. — Влизай под душа. Ще ти извадя дрехи. Какво искаш да облечеш?

— Каквото и да е. Джинси... риза.

Изтича в банята и застава под душа. Джо се държеше страшно овладяно и делово. Все едно снощи нищо не се бе случило. Не че тя имаше нещо против. Щеше да се чувства неловко, ако се бе държал по друг начин. Снощи беше прекалено... Поклати глава. Не биваше да си спомня колко еротични бяха часовете, прекарани с Джо.

— Хайде, трябва да хапнеш, преди Спиро да пристигне. — Джо стоеше пред стъклената врата на душа. — Побързай.

— Бързам достатъчно.

Тя отвори вратата и той я загърна с огромен пешкир. Започна да я суши.

Тя посегна към кърпата.

— По дяволите, и аз мога да свърша това.

Погледът му се спусна към гърдите ѝ.

— Но на мен ми доставя наслада.

Наслада?

Усети как я залива топла вълна.

— Извадих синята карирана риза. Харесвам те в синьо. Одобряваш ли?

— Може и с нея. — Трябва да го възпре. Бавните движения на ръцете му през мекия пешкир я възбуждаха невероятно. Поради някаква налудничава причина докосванията му ѝ въздействаха интимно като сексуален акт. Навлажни устни. — Никога не си споменавал, че харесваш синьо.

— Куп неща не съм ти споменавал. — Сведе глава и целуна трапчинката на рамото ѝ. — Но възнамерявам да наваксам пропуснатото време. Искаш ли да се върнем в леглото и да ти разкажа историята на моя живот?

Да, искаше ѝ се да се върнат отново в леглото.

— Ако наистина обещаеш да ми разкажеш. Никога не съм имала късмета да ми се довериш изцяло.

Той се ухили.

— И този път няма да стане. Защото не разполагаме с време. — Отстъпи и ѝ подаде кърпата. — Облечи се. Ще те изчакам отвън.

— Сега пък ми нареждаш да се облека. Защо, по дяволите, нахълтваш тук и ме...

— Искях да знаеш, че няма да допусна да ме изхвърлиш след първата нощ. — Усмихна се. — Известно време няма да си в състояние да се съсредоточиш върху мен, но ще съм наоколо през всеки миг от деня. Не го забравяй.

Тя се загледа в затворилата се зад гърба му врата. Как въобще ще успее да се съсредоточи върху нещо друго извън *него*! Той възвърна чувствеността в живота ѝ.

Държеше се налудничаво. Не биваше да допусне да я командва нито тялото ѝ, нито Джо Куин. Ще забрави всичко, освен най-важното. Просто ще прояви воля и решителност.

Метна кърпата настрана и започна да се облича.

Когато излезе от банята, Джо седеше на стола до леглото. Разгледа внимателно лицето ѝ и кимна бавно.

— Очаквах тази реакция. Никакъв проблем. — Изправи се. — Хайде да слезем да закусиш.

Беше се подготвила за битка и страшно се раздразни, защото той ѝ се изплъзна, преди тя да промълви дори и думичка.

— Не съм гладна.

— Добре. Тогава ще ме гледаш как се храня. — Протегна ръка и тя осъзна, че той държи мобилния ѝ телефон. — Но първо включи отново телефона си. Дом може да се обади и ще се наложи да говориш с него.

Тя го погледна в лицето.

— Време е отново да се изправиш пред него — добави той тихо. — Да, искам да те пазя, но как да го направя, като не виждам човека? Предизвикай го да се измъкне от бърлогата си.

— През цялото време ти повтарям точно това.

— Бях твърде изплашен за теб, за да те чуя. А сега съм прекалено изплашен, да не би да не те чуя. Не се каниш да спрещ, затова и аз не мога да се спра. Нека доведем тази история докрай. Включи телефона.

Тя пое слушалката и натисна бутона. Телефонът мълчеше. Джо се усмихна.

— Е, какво ще кажеш за подобно намаляване на напрежението? И двамата очаквахме зловещи позвънявания. — Нежно я побутна към вратата. — Хайде да действаме.

Спиро чакаше във всекидневната, когато слязоха.

— Къде е куклата?

— Поставих я в кутия и я пъхнах зад някакви книги на полицата. — Джо прекоси стаята и отиде до вградените шкафове. — Не исках Джейн да попадне на нея.

— Не ми се вярва това момиче да се изплаши — отбеляза Спиро сухо. — Вашата Джейн ми отвори и направи щателна проверка. Дори се обади на пазачите, за да се убеди, че не съм прескочил през наелектризираната ограда.

— Къде е тя?

— След като неохотно ми разреши да седна, заяви, че отива в кухнята да ви приготви нещо за ядене. — Пое кутията и погледна куклата. — Гадна работа. Вероятно си се изплашила.

— Не. Вбесих се.

— Звънна ли след това?

— Да, но му затворих.

Спиро я погледна неодобрително.

— Не е особено умна постъпка.

— Омръзна ми да съм умна и предпазлива. Какво стана със снимката? Ще я видя ли?

— Не и преди да я заведа като улика.

— Ще получи ли дубликат?

— Не и преди да я заведа като улика.

Търпението на Ив се изчерпваше.

— Какво се разбра за този Кевин Балдридж?

Спиро се усмихна.

— Според Чарли госпожа Хардинг си спомня много добре Кевин Балдридж и братята му. От Кевин не успели да изкопчат откъде точно идват, но един от братята му споменал Дилард.

— Това къде е?

— Малко градче в северната част на Аризона.

— Достатъчно ли е малко, за да се проследи Кевин Балдридж?

— Има вероятност. Молим се жителите да имат добра памет.

— А нещо за братята му? Дори Кевин Балдридж да е заминал, не е изключено някой от тях да се е върнал вкъщи.

— Така е. — Спиро се изправи. — Скоро ще разберем. Чарли ще се обади и ще провери регистрите за ражданията и училищните досиета. А аз заминавам за Дилард още днес.

— Разрешаваш ли и ние да дойдем?

Той сви рамене.

— Няма да навреди, предполагам. И ако Дом е Кевин Балдридж, може да го предизвикате да действа, като ви види да нахълтвате на негова територия. — Погледна Джо. — Изненадан съм, не реагираш. Нямах ли възражения? Няма ли да последват обвинения, че отново я използвам?

Джо съзнателно пренебрегна подигравателния тон на Спиро.

— Кога ще тръгнем?

— По-късно днес следобед. Ще се върна в участъка, за да изчакам Чарли и да се уверя, че снимката е заведена като улика. — Направи пауза. — Марк Грънард дойде да ме види в хотела днес сутринта. Спомена, че продължавате да му сътрудничите. — Сви устни. — Обърнах му внимание да не очаква, че аз ще му сътруднича. Въобще не одобрих идеята да го включите в случая.

— Той ми помогна — обади се Ив. — Бях му длъжница.

— Но аз не съм му длъжник и не ми харесва да се навърта около Чарли.

— Имаше възможност десетина пъти да предаде Джейн и мен на полицията, но не го стори.

— Защо не?

— Защото му обещах ексклузивно интервю, когато хванем Дом.

— Нима? — Обърна се към вратата. — Каквото и да сте се споразумели, няма да го вземем в Дилард с нас.

— Приготвих ти сандвич с яйце и бекон, Ив. — Джейн стоеше на прага. — Хайде.

— След минутка идвам.

Джейн изгледа Спиро хладно.

— Защо не говори с теб, докато се храниш? Иначе сандвичът ще изстине.

— Не желая да нарушавам хранителния ти режим, ей Богу! — Спиро се поклонил театрално на Джейн. — Успокой се, млада госпожице. Точно се канех да си вървя.

— Почакай.

Спиро погледна към Ив.

— Колко време ще отсъстваме?

— Няколко часа. Или един ден. Зависи колко подготвителна работа ще е свършил Чарли.

— Трябва да вземем и Джейн с нас.

Спиро поклати глава.

— За бога, и без това се подложих на достатъчно рискове, не възнамерявам да ме видят сега и с отвлечено дете.

— Тя трябва да дойде с нас.

— Тук е много добре защитена.

— Не бих имала нищо против да я оставя, ако става дума за час-два. Но и ти не си сигурен колко време ще се забавим.

— Според мен не е разумно да я взимаме с нас.

— Дом иска тя да е с мен.

Спиро отмести поглед от нея към Джейн.

— А ти искаш ли той да те види с нея? Очевидно сте станали много близки.

— След като Ив ме иска, ще дойда. — Джейн пристъпи напред.
— И не съм отвличена. Толкова ли си глупав?

— Очевидно — отвърна Спиро и се обърна към Ив: — Не ти го препоръчвам, Ив.

— Аз ще имам грижата за тях двете — обади се Джо. — Ти се залови с проследяването на Кевин Балдриддж.

Спиро поклати глава.

— Допускате грешка. — Отвори вратата. — Ще мина да ви взема в четири следобед.

Дали наистина е грешка, запита се Ив. Не желаше Дом да я види заедно с Джейн, но как иначе да постъпи? Отговорността за Джейн лежеше на нейните плещи. Не биваше да я оставя сама в продължение на часове или дори дни. Никога няма да си прости, ако се случи нещо с момичето. Вече бе минала по този път.

Обърна се към Джо.

— Трябва да я взема.

— Знам. — Джо ѝ се усмихна ободрително.

— Ще дойда, естествено — обади се Джейн. — Няма да допуснем той да ни диктува как да постъпим. Хайде, елате да си изядете закуската. — Тръгна по коридора. — А после все пак очаквам да ми кажете къде точно отиваме.

---

[1] Говеждо месо, печено на пряк огън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Същата вечер в осем и половина самолетчето кацна на малкото летище северно от Дилард, Аризона. След наскоро падналия сняг в планинското градче времето беше леденостудено. Летището разполагаше само с две осеяни с бабуни писти. Отпред стоеше едно-единствено такси.

Чарли се обади на Спиро по телефона, докато пътуваха с таксито към града. Спиро не изглеждаше особено доволен, когато затвори.

— Сградата на съда изгоряла преди шест години — уведоми ги той. — И няма никакви документи, че момчетата Балдриддж са посещавали местното училище.

— А ако са учили в съседно градче?

— Проверяваме в Джеймисън. На петдесет километра оттук е. — Погледна през прозореца. — Но училищата са затворени до утре сутринта. Ще се наложи довечера да спим в хотел, но Чарли съобщи... че такъв няма. Населението на Дилард е малко над четири хиляди души.

— Шест хиляди и петстотин — обади се шофьорът на таксито.

Спиро бръкна в джоба си и извади бележник.

— Чарли спомена за пансион, сервирали и закуска. Някоя си госпожа Толвей на Пайн стрийт.

— Хубав избор — увери ги таксиметровият шофьор. — Госпожа Толвей предлага обилни закуски.

— Звучи чудесно... — Ив погледна към картата за самоличност на таблото, — господин Брендъл. — Прегърна през раменете облегалата се на нея Джейн. — Всяко място с легло ще ни свърши работа.

— Наричайте ме Боб. И леглата си ги бива. Госпожа Толвей държи пансиона от двадесет години и сменя матраците на всеки пет.

— Звучи невероятно — промърмори Спиро.

— При това не са използвани толкова често.

— Двадесет години — повтори Джо и погледна Спиро. — Какво съвпадение.

— Чарли си го бива. Дано узнаем нещо от тази госпожа Толвей.

— Разполага ли с достатъчно стаи за всички ни? — обърна се Джо към шофьора.

— Шест стаи. Идеално чисти. — Кимна. — Ей сега ще пристигнем. След две преки е.

Пансионът представляваше голяма сива сграда с дървена люлка на широката предна веранда. До прозореца имаше запалена светлина.

— Идете и почукайте. — Боб слезе от колата. — В това време ще донеса багажа.

— Почакай — обади се Спиро. — Имате ли бар в градчето?

— Цели четири. — Боб измъкна саковете от багажника. — Първо искате да пийнете по едно ли?

— Кой предпочитат местните жители?

— Заведението на Кал Сим на Трета улица.

— Откарай ме там. — Сетне каза на Ив: — Искам да проверя дали няма да открия нещо преди утре сутринта. Регистрирайте ме и кажете на госпожа Толвей, че ще се появя след няколко часа.

Ив кимна.

Спиро се обърна към Джо.

— Ще поговориш ли с госпожа Толвей?

— Разчитай на това.

Таксито поемаше, когато госпожа Толвей отвори входната врата. Облечена в резедава роба, тя бе към шестдесетгодишна, с къси къдрави кафяви коси и широка усмивка.

— Видях, че Боб ви остави. Аз съм Нанси Толвей. Стая ли търсите?

— Три. — Джо взе саковете и влезе в антрето. — С две легла за госпожица Дънкан и момиченцето и единични за мен и един приятел, който ще дойде по-късно. И него ще регистрираме.

— Добре. Но нямам стая с две легла. Персон и половина става ли?

Ив кимна.

— Защо не заведете дамата и детето горе, а аз ще остана тук да попълня регистъра — предложи Джо.

Ив взе двата сака — своя и на Джейн — и Нанси Толвей ги поведе.

Показа им чиста, светла стая с виещи се бледозелени бръшлянови клонки по кремавите тапети.

— Няма самостоятелна баня. Общата е в дъното на коридора.

— Хайде, Джейн — подкани Ив. — Първа ще вземеш душ. Ще ти донеса пижамата веднага щом разопаковам.

— Добре. — Джейн се прозина. — Не знам защо толкова ми се спи.

— От надморската височина е — обясни госпожа Толвей. — Вероятно не сте от тези места.

— Идваме от Финикс.

Жената кимна.

— Веднъж ходих там. Прекалено горещо ми се стори. Никога не бих свикнала да живея на подобен климат, след като съм израснала тук.

Израснала е тук...

Джо обеща на Спиро да говори с Нанси Толвей, но защо да не го стори Ив?

— Опитваме се да открием дирите на семейство, което вероятно е живяло тук преди много време. Семейство Балдриддж.

— Балдриддж? — Нанси Толвей помълча за миг и поклати глава. — Не си спомням хора с това име да са живели тук. Тръгна към стълбището. — Ще ви донеса още кърпи.

Е, струваше си да опита, помисли си Ив. Може утре да открият нещо.

Нанси Толвей слизаше по стълбите със свъсени вежди.

— Нещо не е наред ли? — попита Джо.

Тя седна до старомодното писалище в антрето.

— Не, не, нищо. — Отвори книгата за гости. — Подпишете тук, моля. Име, адрес, номер на шофьорската книжка. — Гледаше го как попълва регистъра и продължаваше да стои със свъсени вежди. — Ще ползвате банята с приятелите си. Няма достатъчно... — Затвори очи. — Свещите!

— Очаквах да имате електричество — подхвърли Джо недоволно.

Клепачите ѝ рязко се вдигнаха.

— Не. Не това имах предвид. Госпожица Дънкан ме попита за семейство Балдридж и ѝ казах, че не си спомням хора с това име.

Джо се напрегна.

— А сега се сещате, така ли?

— Не ми се говори особено за това, но — да. Сетих се. — Усмихна се горчиво. — Как да го забравя? А и като си мълча, не значи, че ще прогоня спомена.

— Семейство Балдридж е живяло в градчето, така ли?

Тя кимна.

— На север от Дилард.

— Близо до Джеймисън ли?

— Не. Палатката беше по-нагоре в планината.

— Палатка?

— Старият Балдридж беше евангелист. Пламенен и енергичен оратор. Беше опънал голяма палатка на платото по средата на планината и там изнасяше проповедите си. — Направи гримаса. — Като тийнейджърка бях малко безцеремонна във връзките си и не подбирах много-много с кого спя. Баща ми реши, че душата ми трябва да бъде спасена. Когато чу какви представления изнася преподобният Балдридж при палатката, ме откара една вечер там с колата. Повярвайте ми, голямо зрелище беше. Преподобният ми изкара ангелите.

— Защо?

— Приличаше на самата смърт. Бяло лице, мръсни сиви коси, а очите...

— На колко години беше?

— Вероятно шестдесет. Страшно стар ми изглеждаше. Аз бях едва на петнадесет.

Тогава, помисли си Джо, евангелистът не може да е Дом.

— Развика се насреща ми — продължи Нанси Толвей. — Стоеше пред мен, размахваше червената свещ и повтаряше, че съм курва.

— Червена свещ ли?

— Цялата палатка беше пълна със свещи. Нямаше електричество. Само огромни железни свещници със свещи. При

влизането даваха на всекиго по една свещ. Децата получаваха бели; останалите — или розови, или червени. — Поклати глава. — Никога не простих на татко, задето ме заведе там и остави Балдридж да ме изправи пред олтара, за да обяви пред всички, че съм грешница.

— Наистина не е възможно да забравите.

— Помня, че плачех и се опитвах да се отскубна от него. Избягах от палатката и хукнах надолу по хълма към колата ни. Татко ме последва и се опита да ме върне, но не го послушах. Най-накрая ме отведе вкъщи. Омъжих се и се изнесох шест седмици по-късно.

— Кой друг беше в палатката през онази вечер?

— Имаше страшно много хора. Защо го търсите? Роднина ли ви е?

— Не. Всъщност търсим негови близки.

Тя поклати глава.

— Нищо не знам за неговите роднини. Ще трябва да попитате друг.

— Ще ми посочите някой, който да си спомня нещо за преподобния?

— Татко чул за него в баптистката църква на Блум стрийт. Много от членовете ѝ ходеха с коли горе за проповедта в края на седмицата. Някой от тях вероятно знае нещо. — Усмихна се кисело. — В тази църква са ме кръщавали, но никога повече не стъпих там. Страхувах се да не би някои от членовете ѝ да са били вечерта, когато старият дявол крещеше каква съм грешница.

— И повече никога не сте чули за преподобния ли?

— Е, как да искам да чуя или да си спомня за него? Не бях лошо дете. А и какво значение има сексът? Той не биваше да постъпва така с мен. — Пое си дълбоко въздух. — Ето, разстройвам се от нищо. Беше толкова отдавна. След това живях щастливо. Странно как нещата, случили се в детството, оставят най-трайни следи, нали?

— Сигурно не е толкова странно.

Тя се изправи.

— Щях да нося още кърпи горе. Вашата стая е в началото на коридора, в съседство с госпожица Дънкан и хлапето.

Джо проследи с поглед как тя се отдалечава по коридора. Късметът му се беше усмихнал.

— Евангелист? — повтори Ив. — Бащата на Дом?

Джо сви рамене.

— Или дядо му. Тя каза, че е бил около шестдесетгодишен.

— Вярно.

— Свещите са имали някакво символично значение за проповедника. Дали с тях е определял колко са били грешни?

— И Дом продължава да раздава правосъдие, така ли? — Тя поклати глава. — Да не забравяме, че е умен. Знае защо убива и това му харесва.

— Но, както спомена и Нанси Толвей, неща, които са ти са случили в детството, оставят най-силни следи.

— И какво е станало с него, за да го превърне в масов убиец?

Джо сви рамене.

— Кой знае? Утре ще отидем до баптистката църква и ще видим дали ще открием още нещо.

— Има ли вероятност бащата на Дом да е още жив?

— Да, но ще е доста стар. — Сведе глава и я целуна по носа. — Заспивай. Ще изчакам Спиро да се върне и ще му разкажа какво сме научили.

— То е повече, отколкото очаквах. — Усети как тръпки на вълнение пробягват по тялото ѝ. Приближаваха се. Дом вече не е изцяло скрит в мрака. — А утре ще знаем още повече.

— Не храни големи надежди.

— Не ставай глупав. Естествено, че храня големи надежди.

Джо се усмихна.

— Не би трябвало да се оплаквам. Надеждата ти се отразява добре.

— Престани да се държиш с мен сякаш съм луда, а ти си психоаналитикът ми.

— Извинявай. Но съм свикнал да анализирам всяко твое действие. Така става, когато си стоял чинно настрана.

— Чинно не е дума от твоя речник. — Извърна поглед. — Джейн е в леглото. Ще я държиш ли под око, докато си взема душ?

— Няма да мръдна от вратата ти.

Докато вървеше по коридора, усещаше изпитателния му поглед в гърба си и коленете ѝ едва не се подкосиха. Откакто предприеха

пътуването, Джо си възвърна ролята на стар приятел. Не си бе позволил да каже нещо по-интимно, но последните му думи отприщиха спомените от любовната им нощ.

Доста странно ѝ се струваше, че чувствата ѝ към Джо почти засенчват новините за Дом.

На следващото утро Ив и Джейн слязоха в хола и намериха Джо вече на крак.

— Опасявам се, че ще се наложи да прескочим закуската на госпожа Толвей. Отвън има такси. Спиرو ни чака.

— Не е ли тук?

— Не. Обади ми се към три след полунощ. В бара узнал нещо за преподобия Балдридж и цяла нощ не е лягал.

— Каза ли му за баптистката църква?

Джо кимна и добави:

— Спомена, че не е необходимо да ходим там. След като разбрал за церемониите при палатката, отишъл при преподобния Пайпър, пастора на църквата на Блум стрийт, и го събудил. — В отговор на смаяния ѝ поглед Джо сви рамене. — Никой не може да обвини Спиро, че проявява мекушавост, попадне ли на диря.

— Открил ли е нещо?

— Открил е мястото, където преподобният Балдридж е изнасял проповедите си. Доста далеч е дори с кола. Ще се срещнем със Спиро там.

Спиро стоеше на върха на хълма сам. Тук-там земята бе покрита със сняг, а сиви облаци забулваха планините в далечината.

Шофьорът спря в подножието на хълма.

— Плати на таксито, Джо — провикна се Спиро. — Аз ще ви откарам обратно. Взех колата на преподобния Пайпър. — Спиро се усмихна иронично и кимна към кафявия форд, паркиран недалеч. — На моменти има полза и от ФБР.

Джейн изтича нагоре и се огледа. Местността бе съвършено пуста; раздрани черни парцали висяха по многобройни почернели прътове, забити в земята.

— Пожар ли е имало?

— Да — отвърна Спиро.

Ив усети как я побиват студени тръпки.

— Какво е станало тук? — попита тя.

— Защо не изпратиш хлапето в колата? — попита на свой ред агентът.

Джейн се разхождаше напред-назад на известно разстояние от тях.

— Не, няма да я изолирам. Заслужава да знае всичко, което сме научили.

— И какво сме научили? — Джо се присъедини към тях. — Кога е станало всичко това?

— Преди двадесет и девет години.

— Нещастен случай ли е било?

— Така се предполага. Всички знаели за огромното количество свещи. Палатката просто е плачела за пожар.

— Имало ли е пострадали?

— Тела не са намерени. Проповедите са се изнасяли всеки петък, събота и неделя. Пожарът вероятно е избухнал по-рано през седмицата, защото първите богомолци заварили мястото точно така.

— Провели ли са разследване?

— Разбира се. Но никой не успял да открие преподобния Балдридж. Решили, че си е заминал. Евангелистите обикновено пътуват постоянно, а и властите тук и без това не са го обичали. Предупреждавали са го за опасността свещите да предизвикат пожар.

— Наистина ли е заминал?

— Ще се наложи да разберем, не смяташ ли? — Спиро се огледа наоколо. — Господи, това място наистина е доста мрачно.

Ив имаше същото чувство.

— Щом пожарът е избухнал толкова отдавна, защо тревата не е поникнала отново?

— Какво друго откри? — попита Джо. — Какво е станало със семейството? Какво ти каза преподобният Пайпър за Кевин Балдридж?

— Не си спомня да е имало Кевин. По времето когато преподобният Балдридж изнасял проповедите си тук, баща му бил пастор на баптистката църква на Блум стрийт. Бил е още момче, когато баща му го водел тук за службите. Виждал се е с госпожа Балдридж

веднъж, но единствените синове, които си спомня, са Езекил и Джейкъб. Никога не е срещал Кевин.

— Но ние знаем, че е имало и Кевин. Госпожа Хардинг го е срещала.

— Ако е бил тук, са го криели от хората. — Спирос поклати глава. — Макар причината за това да си остава загадка. Старият Балдридж намирал работа за цялата фамилия по време на службата: раздавали свещи, събирали дарения...

— Тук не ми харесва — намеси се току-що дошлата при тях Джейн. — Кога ще си вървим?

Дори Джейн долавяше зловещата атмосфера, даде си сметка Ив.

— Скоро. Искаш ли да отидеш да ни изчакаш в колата?

Джейн поклати глава и пристъпи към нея.

— Ще почакам тук.

— Най-добре е всички да тръгваме — реши Спиро. — Няма какво повече да правим тук. Ще се върнем във Финикс и ще разпоредя да дойде екип да изследва терена.

— След двадесет години и след като е вилнял пожар?

— Наоколо никой не е търсил гробове.

— Според мен преподобният Балдридж не си е заминал просто така. Ти как смяташ?

— Трябва да проуча всички вероятности. Старецът очевидно е бил доста неприятен.

— Прав си. — Джо обходи терена с очи. — Фанатиците обикновено предизвикват доста неприятности.

— Ако Кевин Балдридж е Дом, то самият той е създал вече доста неприятности. — Спиро тръгна надолу от хълма. — Каквото бащата, такъв и синът.

— Възможно е да не е дело на Кевин. Защо да не е някое от другите момчета? — попита Ив и последва Спиро.

— Но къде е бил Кевин, докато са се провеждали службите? — продължаваше да се пита Спиро. — Прилича ми на бунт срещу стареца. — Хвърли поглед през рамо. — Какво правиш, Куин?

Джо бе приклепнал и ровеше меката почва с ръка!

— Просто проверявам нещо. — Вдигна шепа пръст до устата си и я докосна с върха на езика. — Сол.

Ив спря на място.

— Какво?

— И аз като теб се питах защо нищо не е поникнало отново. — Джо се изправи и изчисти ръката си. — Някой е посипал сол наоколо или преди, или след пожара. Не е искал нещо да израсне отново тук.

Върнаха се във Финикс надвечер. Спиро ги остави на летището; Джо, Ив и Джейн се прибраха в къщата на Логан към девет.

Влязоха във всекидневната. За тяхна изненада на дивана ги чакаше самият Логан и играеше карти със Сара.

— Крайно време беше. — Хвърли картите и стана. — Защо, по дяволите, не ме предупредихте за намерението си да напуснете града?

— Радвам се, че се върнахте — обяви Сара. — Тук е от часове и вече почти побърка Монти и мен. Не само, че отказа да си тръгне, но и пожела да го забавлявам.

Логан я изгледа намусено.

— Ти ментеше в играта.

— Просто съм по-добър играч на покер от теб. Какво друго да правят спасителните отряди между отделните акции? — Стана и погледна Ив: — Ти се оправяй с него. На Монти и на мен ни писна от мрачното му настроение.

— Настроението ми не е мрачно.

Сара не възрази, а просто се обърна към Джейн:

— Хайде, Джейн. Изглеждаш толкова уморена, колкото се чувствам аз. Тежко ли беше пътуването?

— Там беше доста мрачно. — Джейн приклекна до Монти. — Хайде, момчето ми. Да вървим да си лягаме.

Сара и Джейн излязоха от стаята, а кучето се протегна и ги последва.

Логан проследи Сара с поглед.

— Все още ми се сърди.

— Въпреки това е играла карти с теб — подхвърли Джо.

— Защото искаше да ми натрие носа. — Обърна се към Ив и нападна: — Не ти ли хрумна колко ще се разтревожа, когато Букър ми съобщи, че си напуснала къщата?

— Бързах. Спиро бе попаднал на следа. Наистина не се замислих. — Беше редно да се обади на Логан, мина ѝ през ума. —

Извинявай, Джон.

— Престани да я тормозиш. — Джо застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Има си достатъчно проблеми, за да се грижи и да те успокоява.

— Млъкни, Джо. Опитва се да ми помогне. Не биваше да го тревожа.

— Нямам нищо против да се тревожа, ако съм в течение на проблема. Ненавиждам, когато ме изолират... — Логан млъкна и се загледа в Ив, а после в застаналия зад нея Джо. — Всичко приключи, така ли? Той все пак успя.

— Какво?

— Той победи. Най-накрая получи онова, което желаше. Господи, съвсем ясно е. — Усмихна се тъжно. — Трябваше да се сетя, че каузата ми е загубена. Мога да се боря срещу Куин, но не мога да се боря с теб, Ив. От момента, когато той се появи на острова, ти искаше да го последваш.

— Заради Бони.

— Сигурно. — Логан продължи да ги наблюдава известно време. — Грижи се добре за нея, Куин.

— Не е нужно да ми го казваш.

— Напротив. Това всъщност е предупреждение. Ако мога да съм полезен с нещо, обади ми се, Ив.

— Тя няма нужда от твоята помощ — срязва го Джо.

— Човек никога не знае.

Ив не издържаше повече. Не биваше да му позволява да си тръгне просто ей така.

— Джо, искам да поговоря с Логан насаме.

Той не помръдна.

— Джо.

— Добре — промърмори и излезе от стаята.

— Защо имам чувството, че се навърта в коридора? — попита Логан.

— Защото вероятно прави точно това. — Насили се да се усмихне. — Би трябвало да го приемеш като комплимент.

— Нима?

— Осъзнава колко много значиш за мен. И колко много ще значиш винаги.

— Но очевидно не достатъчно.

— А колко е достатъчно? Боли ме, когато си наранен. Щастлива съм, когато си щастлив. Ако някога имаш нужда от мен, винаги ще съм насреща. Това не е ли достатъчно?

— Доста е. Не е толкова, колкото би ми се искало, но ще го приема. — Замълча. — Просто за да задоволиш любопитството ми: как го постигна Куин?

— Представа нямам — отвърна тя откровено. — Аз не исках да стане така. Все едно попаднах във водовъртеж. Случи се от само себе си.

— Нищо не се случва от само себе си при Куин. Той е като ударна сила. Винаги съм знаел, че те причаква, за да те грабне.

— Аз не го подозирах.

— Може би. Надявах се да те спечеля за себе си, преди той да предприеме нещо. Но не успях. — Изглежда я продължително, а после я целуна леко. — Но беше хубава година, нали?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Най-хубавата.

— Не най-хубавата, щом стигнахме дотук, но доста добра. — Хвана я за ръка и я изведе в коридора, където Джо чакаше при стълбището. — Куин, каква изненада.

— Не е никаква изненада — просъска Джо и се приближи до Ив.

— Не се дръж така, сякаш се готвя да я отвлека. Не е в стила ми. — Стисна устни и процеди: — Макар да ми се ще да ти извия врата.

Джо поклати глава.

— Но няма да го направиш. Това е разликата между нас. Свиреп си, но никога няма да стигнеш до самозабрава по отношение на Ив. Чудя се дали въобще би стигнал дотам за когото и да било.

Логан пристъпи крачка напред и тихо заяви:

— Изкушавам се да ти докажа колко грешиш.

— Логан — извика предупредително Ив.

Не очакваше възгласът да го спре. Той обаче се извърна и отвори вратата.

— Довиждане, Ив. Ще се навъртам наоколо. Не ме изключвай напълно, става ли?

— Не е възможно да се случи. — Бяха станали прекалено близки. Целуна го по бузата. — Никога няма да се случи.

— Запомни си думите.

Вратата се затвори след него. Джо леко подсвирна.

— Не ми хареса какво каза. Да не би да ми се наложи да се сприятелявам.

— Ти решаваеш какво да предприемеш, но той, по дяволите, е мой приятел. И винаги ще си остане такъв.

— Именно от това се опасявах. Ще трябва да измисля начин да...

— Спря се. — Разстроена си. По-добре да млъкна и да те оставя на мира.

— За пръв път ще постъпиш по този начин.

— Наистина си разстроена. — Съвси вежди. — А аз съм полудял от ревност.

Отвърна му, както той я посъветва преди време:

— Приспособи се.

Джо се усмихна.

— Ще го направя.

— Не съм ти обещавала нищо, Джо. Продължавам да смятам, че...

— Време е да изчезвам — прекъсна я той. Започваш да се вторачваш в себе си, а това понякога се оказва опасно. Отивам до участъка да проверя за снимката. — Замълча. — Не е сигурно дали довечера ще се върна. Според мен ще ти е полезно известно време да останеш сама.

Тя изпита смесица от облекчение и разочарование.

— Излишно е да не се прибираш. Ако не те желая в леглото си, винаги мога да кажа *не*.

— Опитвам се да демонстрирам чувствителната си същност. — Наведе се и я целуна настойчиво, но бързо. — Спи добре. Ще се видим сутринта.

Едва ли ще спи добре, помисли си тя, докато се качваше по стълбите. През целия път на връщане от Дилард пред очите ѝ стоеше гледката на онова изпепелено място. Какво е огорчило Дом до такава степен, че да унищожи цялата местност? Бе разкъсал и убил земята, както постъпваше с телата на жертвите си.

А след това се бе изправила пред Логан и го бе наранила. За втори път.

Ала никога не бе си представяла, че чувствата ѝ към Джо ще се променят по този начин. Ако е умна, ще се отдръпне от него и ще се съсредоточи единствено върху работата си. Никога не се бе чувствала несигурна и емоционално обърквана, когато е съсредоточена в работата си. Имаше цел и получаваше удовлетворение, когато помагаше да се намерят загубените деца.

Да, умно е да постъпи така; ще мисли за работата си; ще изолира Джо...

„— Няма да се получи, мамо. — Бони седеше на стола до леглото. — Джо няма да ти позволи да постъпиш по този начин. Освен това е прекалено късно.

— Ще постъпвам както си искам. — Ив се понадигна в леглото и облегна глава на възглавницата. — Той се намесва в живота ми.

— Аз правя същото, но ти не ме изключваш от него.

— Не е възможно да изключиш сънищата си.

Бони се изхили.

— Винаги имаш отговор за всичко. Не ме изключваш, защото ме обичаш.

— О, да — прошепна Ив.

— И затова не можеш да изключиш и Джо.

— То е по-различно.

— Съвършено права си. Джо е жив.

— Ще му причиня болка.

— Просто си потисната заради Логан. А не бива. Рано или късно щеше да се случи. Помниш ли, веднъж ти споменах, че любовта започва по един начин, а после се превръща в нещо друго? Не се налага да загубиш Логан; няма да загубиш и Джо.

— Глупости. Загубата може да настъпи по всяко време. Загубих теб.

— Не е вярно. Тогавя защо съм тук и говоря с теб?

— Защото съм луда за връзване. Още една причина, поради която трябва да се отдалеча от Джо.

— Нямам намерение да спорим. Умна си и ще постъпиш както трябва. — Бони се облегна на стола. — Искам да седя тук и да се наслаждавам на присъствието ти. Много време мина.

— Тогава защо не се появи по-рано?

— Не можех да стигна близо до теб. И този път ми беше трудно. Толкова много тъмнина... Няма нищо, освен тъмнина около него, мамо.

— Той е ужасен мъж. — Прокара език по устните си. — Той ли го извърши, Бони?

— Не виждам през тъмнината. Или не желая да видя.

— А аз искам да видя. Трябва да го направя.

Бони кимна.

— За да предпазиш Джейн. Харесвам Джейн.

— И аз. Но и заради теб, бебчето ми.

— Знам. Но сега вече клониш повече към живите. Именно така е редно да бъде.

Ив помълча за миг.

— Той се опита да ми внуши, че си се преродила в Джейн. Не е ли глупаво?

— Според мен, да. Как може да съм се преродила, когато съм тук и разговарям с теб? — Усмихна се. — А и ти знаеш, че тя въобще не прилича на мен.

— Да, знам.

— Ти не би искала Джейн да прилича на мен, мамо. Всеки от нас носи своята душа. Именно това ни прави така специални и чудесни.

— Дом не е чудесен.

— Не. Той е изкривен и грозен. — Бони се намръщи. — Страх ме е за теб. Той се приближава все повече и повече...

— Нека се появи. Чакам го.

— Шшт... Не се разстройвай. Няма да мислим повече за Дом тази вечер. Ще ми разкажеш ли за Монти? Страшно обичам кучета.

— Знам. Канех се да ти подаря едно пале за Коледа в годината, когато...

— И оттогава все съжеляваш, че не ми подари кученце по-рано. Престани. Бях щастлива. Но ти би трябвало да си извлечеш поука от това. Изживявай всеки момент. Не отлагай нещата за утре.

— Престани да ме поучаваш, по дяволите.

Бони се изхили.

— Извинявай. Разкажи ми за Монти.

— Не знам много за него. Собственост е на Сара и е специално обучено спасително куче. Джейн го обожава и ходи с него постоянно...“

Марк Грънард чакаше във фойето на хотела, където бе отседнал Чарли Катър.

— О, върна ли се от планините? — подхвърли той на току-що влезлия Джо.

— Какво правиш тук?

— Катър обеща да изпие едно питие с мен. Ще слезе всеки момент. Извадихте ли късмет в Дилард?

— Там нямаше досиета в училището, затова проверяваме в близко градче. Бащата е бил пътуващ проповедник евангелист.

— Жалко. Надявах се да откриете училищни снимки и да ги сравним със снимката на госпожа Хардинг.

— И аз. — Джо седна. — Спиро не е доволен, че се навърташ около Катър.

— Какво да правя? Не успях да изкопча нищо от него, затова се насочих към Катър. Той е далеч по-сговорчив.

— По-жилав е, отколкото си мислиш.

— Но няма опита на Спиро и се надявам да се изпусне за нещо. — Изгледа го изпитателно. — Казал ли ти е за снимката? Затова ли си тук?

Наистина — защо дойде тук? Отби се в участъка, но копията още не бяха готови. Отново удари на камък. Полицията във Финикс беснееше по адрес на Спиро, защото не им съобщи откъде е получил информация за гроба на Деби Джордан. Сега му го връщаха. Танто за кукуригу.

Дори Джо да убеди Чарли да му опише снимката, това едва ли щеше да помогне. Нека бъде честен: дойде тук, защото изпитваше необходимост да се отдалечи от Ив. Импулсът му го тласна да действа бързо, да бъде настойчив, а не да изчаква търпеливо. Но това можеше да се окаже погрешен ход. Беше близка с Логан и Джо трябваше да е доволен, че тя не се разстрои повече. Но не изпитваше никаква радост от това; адски се измори да изчаква търпеливо. Беше се приближил прекалено много до нея, за да отстъпи.

— Никой нищо не ми е казал — отговори той на Марк. — Виждал ли си Чарли, откакто той взе снимката?

— Вчера вечерта в участъка. — Замълча. — Нещо го яде. Опитва се да го скрие, но не му се удава особено.

— Вероятно Спиро го е сдъвкал, задето е говорил с теб.

— Възможно е. — Сви рамене. — Но забелязах това му изражение, когато се върна от семейство Хардинг със снимката. Радвам се, че си тук. Ще притиснем младежа и ще се опитаме да разберем какво го терзае. — Изправи се. — Ето го. Идва.

Катър им се усмихваше през цялото време, докато се приближаваше от асансьора.

— Не очаквах да те видя, Джо. Спиро каза, че току-що сте се върнали от Дилард. Какво става? Някаква конспирация ли?

Няма да обработва Катър. Ако Чарли се изтърве, ще приеме информацията. Но няма да го притиска. След това решение Джо се изправи.

— Да. И ти си мишената.

Усмивката на Катър се стопи.

— Не съм упълномощен да говоря за снимката, докато Спиро не разреши. Нямам намерение да го ядосвам повече.

Грънгард явно се оказа прав: нещо измъчваше Чарли. Или просто му се е струпало много на главата.

— След като не можеш — не можеш. Значи, щом не сме в състояние да те подкупим, ти ще платиш питиетата. — Тръгна към бара. — Как е съпругата ти?

Ив спеше, когато Дом ѝ се обади много рано сутринта. Гласът му бе особено неприятен и разкъса обичайното ѝ блаженство, след като бе сънувала Бони.

— Беше доста заета. Как ти харесаха местата от моето детство?

— Откъде знаеш, че съм била там?

— Слушам. Наблюдавам. Не усещаш ли как те наблюдавам, Ив?

— Не ти обръщам внимание... Кевин.

Той се изхили.

— Предпочитам да ме наричаш Дом. Кевин вече не съществува. Оттогава минах през толкова много превъплъщения. А и забелязах как

се опитваш да ме изолираш. В първия момент се ядосах, но го преодолях. Само възбуди апетита ми.

— Кевин вероятно е бил гадно хлапе. Какво стана с родителите ти?

— Какво мислиш, че е станало?

— Убил си ги.

— Беше неизбежно. От най-ранното ми детство баща ми беше за мен самият Сатана. Караше ме да стоя с по една черна свещ във всяка ръка, а после ме биеше, докато не се строполя на колене. Когато спираше да ме бие, натриваше раните със сол. Сигурно е бил прав да вижда в мое лице злото. Смяташ ли, че се раждаме със семената на злото в себе си?

— С теб определено е така.

— Но ти ме мислиш и за ненормален. Баща ми беше ненормалният, а го наричаха светец. Границата между двете е почти неуловима, не намираш ли?

— Езекил и Джейкъб смятаха ли те за ненормален?

— Не. Бяха изплашени и подведени от него, както и всички останали. Но аз се опитах да им помогна да прогледнат. Взех ги със себе си, когато избягах. По онова време се чувствах самотен и имах нужда от хора около мен.

— И ги доведе тук, във Финикс, а?

— Бяхме тръгнали за Калифорния. Уговорих и децата на семейство Хардинг да дойдат с нас. Но Езекил и Джейкъб се изплашиха. Една нощ си прибраха багажа и се върнаха при баща ни. Побеснях.

— И затова уби децата на семейство Хардинг?

— Беше невероятно усещане. Най-върховното изживяване в живота ми. Най-накрая разбрах какво представлявам и какво съм предопределен да правя. Върнах се в палатката на хълма и изклах всички.

— И майка си ли?

— Тя стоеше и наблюдаваше как той ме наказва. По-малко ли е болезнена жестокостта, когато е пасивна?

— А братята ти?

— Те направиха своя избор, когато ме зарязаха. Налагаше се да започна отначало.

— Къде са трупите?

— Няма да ги намерите. Разпръснах парчетата из половината Аризона и Ню Мексико; наслаждавах се на всеки миг.

— И поръси цялото онова място със сол.

— Мелодраматичен символизъм, но по онова време бях още момче.

— Но продължаваш да поставяш свещи в ръцете на жертвите си, нали? Вече не си момче.

— Трудно е да се заличи наученото през детството. Може би част от удовлетворението ми идва от това, че използвам скъпоценните свещи на баща ми по различно предназначение.

— Баща ти е мъртъв.

— Беше убеден, че отива направо в Рая; вероятно ме гледа оттам сега. Допускаш ли, че душата му е била накълцана заедно с тялото? Често съм се питал дали е така. — Замълча за миг. — Дали душата на Бони е била унищожена, как мислиш?

Тя силно прехапа долната си устна.

— Не.

— Е, съвсем скоро ще узнаеш. Не съм решил каква свещ ще използвам за теб. А е важно. Бяла за Джейн, естествено, но твоят цвят трябва да отразява...

Ив затвори. Той бе в настроение да се изповядва и може би тя трябваше да продължи разговора, но не издържаше повече. Теглеше я към тъмнината, която го обгръщаше. Беше особено неприятно, защото се случи точно след чудесния сън с Бони. В този момент злото изглеждаше всепобеждаващо и тя се оказа безпомощна да му се съпротивлява. То напираше ли, напираше...

Но ти би трябвало да си извлечеш поука от това. Изживявай всеки миг. Не отлагай нещата за утре.

Думите на Бони.

Изживявай всеки миг.

Два часа по-късно Ив чу Джо да влиза в къщата. Излезе от спалнята и го изчака на стълбищната площадка.

Той се спря, когато я видя.

— Добре ли си?

— Не. Дом се обади. Светът е ужасен, след като той говори с мен.

— Какво ти каза?

— Неприятни работи. Гадости. Ще ти разкажа по-късно. — Протегна ръка. — Ела да си легнем.

Той бавно доизкачи стъпалата и застана до нея.

— Да не би да ми е простено вече, задето не съжалих, че Логан се омете?

— Никога не е ставало дума да ти бъде простено.

Той хвана ръката ѝ.

— Тогава си открила, че ти е невъзможно да живееш без мен в леглото, така ли?

— Ще престанеш ли да се шегуващ?

— Кой се шегува? — Погали я по бузата. — Просто гадая. Досещам се, че тук става нещо важно. Какво е то, Ив?

Тя преглътна, за да облекчи напрежението в гърлото си.

— Така и никога не подарих на Бони кученце. Тя искаше, но аз все отлагах. А после вече беше прекалено късно.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Каква е връзката? Като ме отведеш в леглото си, това е все едно да ми подариш кутре ли?

Тя поклати глава.

— Не става дума за теб, Джо. За мен е. Постъпвам напълно егоистично. Желая да съм близо до теб. Искам да ми говориш. Искам да ме любиш. — Усмихна му се притеснено. — И не възнамерявам да го отлагам. Няма да чакам да стане прекалено късно. Ще дойдеш ли в леглото с мен, Джо Куин?

— О, да. — Прегърна я през кръста. Гласът му потрепери също като нейния преди малко. — Разчитай, че ще го направя.

ГЛАВА 16

Същия следобед Спиро се обади на Ив и тя му съобщи какво ѝ е разказал Дом за детството си.

— Техникът, който следи разговорите, засякъл ли е откъде звъни?

— Не, за жалост. Но думите на Дом съвпадат с малкото, което сме научили — уточни Спиро. — Свързахме се с училищата в Джеймисън. Няма архивни досиета за момчетата от семейство Балдридж. Попаднах обаче на няколко доклада от официален представител, посетил преподобния Балдридж, за да разбере защо момчетата не посещават училище. Преподобният твърдял, че синовете му учат у дома. Според него в обществените училища нямало да получат нужното религиозно образование.

— Нещо друго?

— Само едно. Докладите са за Езекил и Джейкъб. Кевин въобще не се споменава.

— Ако не е присъствал на службите, вероятно изобщо не са подозирали за съществуването му.

— Като съдя как е унищожен върхът на хълма, бих рекъл, че е искал да огласи присъствието си.

— Не е задължително. Действал е години наред и изглежда не е имал желание постъпките му да станат известни на широката общественост. Едва напоследък се е променил.

— Опожаряването на палатката и убийството на близките му е било в самото начало. Още не е знаел, но се е бил научил. — Спиро замълча. — Но макар сега да е по-различен, все още има навици, аналогични с поведенческия модел на организиран престъпник.

— Като начало — интелигентност над средното равнище — отбеляза Ив. — Но всички тези разсъждения не водят доникъде. Нужно ни е да знаем как изглежда. Къде е снимката?

— Не храни особени надежди. Отговорът може да не е в снимката.

— Какво имаш предвид?

— Това, което казах.

— Не работим ли заедно? Престани да го усукваш. Кажи ми.

Спиро не отвърна нищо.

По дяволите, беше упорит — агент от ФБР до мозъка на костите. Започваше да се уморява от опитите да изкопчи информация от него. Споразумяха се, но очевидно на този етап нямаше да отстъпи. Е, добре, тогава ще го притисне поне за времето.

— Кога?

— Скоро.

— Кога?

— Господи, колко си настойчива. Утре вероятно.

След тези думи затвори.

Получиха дубликат от снимката едва след два дни. Спиро дойде в къщата и връчи на Ив плик с размери 15 на 20.

— Ето я. Ще останеш разочарована.

— Защо?

— Погледни я.

Джо застана до нея, когато тя отвори плика и извади снимката.

Бе правена в обширен заден двор. Двама тийнейджъри седяха на преден план до маса за пикник; трето момче, далеч на заден план слизаше по стъпалата на верандата.

— Според госпожа Хардинг хлапето на стълбите е Кевин Балдридж — обясни Спиро. — Двамата до масата са Езекил и Джейкъб.

По дяволите! Кевин Балдридж бе не само на заден план, но и снимката бе преекспонирана и понеже той се бе движил, фигурата му бе размазана и напълно неразличима.

— Нищо чудно, че полицията я е върнала на семейство Хардинг навремето — отбеляза Ив. — Силуетът му е напълно размазан. Може да бъде всеки. Джо ми каза, че Чарли се безпокоял заради снимката. Сега разбирам защо. — Погледна към Спиро. — Фото технологията се е развила значително през последните двадесет и пет години. По онова време явно не са успели да я направят по-ясна, но сега има начин да го сторите, нали?

— Сигурно. Изпратих дубликат в Куантико. — Направи пауза. — Но се питах, дали ти не би искала да си поиграеш с нея. Нали и ти работиш с фотографии?

— Специалността ми е състаряването, а то е съвършено различно от необходимото в случая.

— О... — Спиросе бе разочарован. — Жалко.

Така е, помисли си тя раздражено.

— Нищо ли не си в състояние да направиш? — попита Спиросе.

Тя се замисли.

— Възможно е. — Изправи се и взе телефонния указател. — В този град някой проявява ли снимки, занимава ли се с глобални корекции?

— Глобални корекции ли?

— Движението на вятъра и такива неща... Ето. — Беше открила реклама в жълтите страници. — „Пиксмор“. Сега да разберем дали разполагат с нужното оборудване и експерти, които да свършат тази работа.

— Луксозни портрети ли? — попита Джо, надникнал над рамото ѝ да види рекламата, изобразяваща красива жена в едър план. — Не звучи особено научно.

— Как според теб си изкарват парите такива компании? Премахват всякакви пъпки, бръчки и тъмни, обрасли с косъмчета бенки от фотографиите. — Повторно погледна снимката. — Възможно е да успеят да се справят. Хората, които извършват корекциите, предпочитат да работят с диапозитиви, но ще им занеса снимката. Може би някой би се наел да я обработи. — Пъхна снимката в плика. — Такива ателиета обикновено са ангажирани за седмици напред. Ще окажеш ли малко натиск от името на ФБР?

— Ще наредя Чарли да те чака в „Пиксмор“ — предложи Спиросе. — Колко време ще им отнеме?

Тя сви рамене.

— Не знам. Вероятно двадесет и четири часа. Зависи колко е добър техникът и колко часа е готов да работи извънредно.

— Ще помоля Чарли да остане при него, докато свърши.

— Добре би било. — Тръгна към вратата. — Това вероятно ще помогне.

— Ще те откарам — предложи Джо.

— Не е необходимо.

Той направи гримаса.

— В момента не съм в състояние да помогна с каквото и да било друго. Изпитвам необходимостта да съм ти нужен.

Кацнал на върха на виещ се планински път, „Пиксмор“ отстоеше на тридесет минути път от северната част на Финикс. Едноетажната сграда, цялата от стъкло и камък, проблясваше на слънчевата светлина. Чарли Катър спря на паркинга веднага след Джо и Ив.

— Радвам се, че си оптимистка по отношение на снимката. — Поклати глава. — Останах разочарован, когато я видях. Надявах се да съм попаднал на нещо.

— Наистина е така — увери го Ив. — Има какво да се извлече от нея.

— Същото каза и Спиро. — Кимна към тойотата, която влизаше в паркинга. — Ето го и Грънгард.

— Той пък какво прави тук? — попита Ив.

— Беше с мен в хотела, когато Спиро звънна. Не ме оставя на мира. — Джо присви очи. — Но не е лош тип.

— На Спиро няма да му хареса.

— Уговорих се с него. Каза да му сервираме ордъовър, но не и основното ястие. И да сме сигурни, че си е тръгнал, преди да започнат работа по снимката.

Марк ги приближаваше усмихнат.

— Не поглеждайте към него в момента, но има вид на човек, готов за десерта — отбеляза Джо.

— По-добре намерете негатива. — Техникът Били Сънг нямаше навършени двадесет и пет години и определено не бе оптимистично настроен. — Не правя чудеса, така да знаете.

— Не разполагаме с негатив — отвърна Ив. — Шефът ти твърди, че си най-добрият техник тук. Положително няма да се затрудниш.

— Не ме четкай. Няма начин да не се затрудня. По този отпечатък има множество грешки. И да отстраня някои, едва ли ще се преборя с всичките. Нужна ви е някоя компания от Ел Ей, която работи с дигитална техника, или университетски екип, за да се увеличат тези точки. „Пиксмор“ не разполага с необходимата техника.

— Никакъв ли шанс нямаме?

Той сви рамене.

— Е, ще пробвам да направя нещо. Един от професорите ми в колежа разполага с държавна стипендия за изследователска работа и техниката му далеч не може да се нарече произведение на изкуството, но обикновено ми позволява да я използвам.

— Студент ли си още?

— Да. Нужна ми е диплома, за да получа работа в някоя от компаниите по Западния бряг. Налага се да се състезавам с всички вундеркинди от Калифорнийския и Колумбийския университет. Тези компании са наистина страхотни. Невероятно е какво постигат с дигиталните си компютри и софтуера си. — Погледна отново снимката. — Но и аз добре се справям, като се има предвид с какво работя.

— Убедена съм, че е така — увери го Ив. — Кой е този професор и къде е лабораторията му?

— Професор Дънкейл. Ралф Дънкейл. Лабораторията му е на около пет минути отук по Блу Маунтин драйв.

— Възможно ли е да я получа утре?

Той поклати глава.

— Моля ви, много ми е важно.

Взря се за няколко секунди в лицето ѝ и накрая бавно кимна.

— Ако получите разрешение от Гризби. Няма да му е приятно да изостане всичката останала работа.

— Шефът ти вече се съгласи — осведоми го Чарли. — Оставете на наше разположение през следващите тридесет и шест часа.

— Звучи ми като експлоатация на робски труд. — Сбърчи нос. — Макар и самият Гризби да е голям експлоататор. Миналия месец се наложи да го наплаши, че напусна, за да ми даде време за подготовка за заключителните изпити.

— Много ще съм ти признателна, ако ускориш нещата — увери го Ив. — Ще ми се обадиш ли?

— Аз ще ти се обадя — намеси се Чарли. — Отивам да помагам на господин Сънг.

— Нямам нужда от помощ. — Сънг изгледа Чарли хладно. — Правителството и без това се меси прекалено много в нашата работа. ФБР, ЦРУ, данъчната служба. А сега пристигате и вие и ме притискате.

— Хайде, хайде, човече. Само си върша работата.

— Да, да... — Сънг се отпусна върху пейката. — И друг път съм чувал тези приказки. Винаги ги следва замахване на камшик.

— Защо да не дойда аз вместо него — намеси се Марк Грънард и се усмихна на Сънг. — Възразяваш ли срещу малко публичност? Имаш шанс да ти помогне да получиш онази работа в Калифорния.

Сънг изглеждаше заинтригуван.

— Изключено — възрази Чарли категорично. — Предупредих те: няма да останеш тук, Грънард.

— Но нашият приятел ме харесва повече от теб.

Чарли посочи заканително с пръст.

— Вън!

Грънард въздъхна.

— Защо да не дойда, когато си свършите работата, господин Сънг? — Подаде му визитна картичка. — Обадете ми се.

След което напусна лабораторията.

— Резултатите са поверителни, господин Сънг — предупреди го Чарли.

— Да, да... — Сънг погледна замислено картичката, преди да я пхне в джоба си. — Същото беше и с ядрените опити в Невада, от които всички заболяха от рак.

— Обадете ми се веднага щом научите нещо, моля ви, господин Сънг — обади се отново Ив. — Страшно ми е важно.

— Ще ви се обадя.

— Как мислиш, ще се справи ли? — обърна се Джо към Ив в колата.

— Има надежда. Изглежда отракан. — Облегна се на седалката. — Стори ми се, че обича предизвикателствата. Но Чарли ще се озори. Сънг очевидно ненавижда правителствените бюрократи.

— Май трябва да го запознаем със Сара. Е, сега какво ще правим?

— Прибираме се вкъщи и чакаме.

— Няма да е лесно.

— Никак. — Напоследък сякаш правеха само това. — Но Спиро поне ни даде възможност да ускорим процеса.

— Поема огромен риск, като се занимава с нас. Очевидно и той няма търпение да приключи цялата тази история.

— Аз също, Джо. — Затвори очи и се опита да се отпусне. — Аз също.

Беше почти три часът сутринта, но светлините в лабораторията на професора на Блу Маунтин драйв все още светеха.

Вероятно е щастлива, че е попаднала на човек, готов да работи така всеотдайно върху снимката, помисли си Дом. Но всеотдайността понякога е опасна.

А същевременно и вълнуваща. Всяка крачка, предприета от Ив, увеличаваше възбудата.

Защо ли не се отърва от снимката преди години? Тогава обаче се бе преместил и не му се струваше така важна. А сега онова, което ставаше в лабораторията, беше важно.

Времето променяше всичко: технологиите, морала, представите за добро и зло. Кой би се досетил колко ще се променят потребностите му? Приоритетите му сега бяха съвършено различни, иначе нямаше да стои пред лабораторията.

Какво ставаше вътре? Доближаваха ли се до истината?

Усети как от възбуда мускулите му се напрягат. Хайде, Ив, приближи се. Опитай се да ме откриеш...

— Още кафе? — попита Чарли.

Били Сънг нагласи компютъра.

— Не точно сега.

— Не си вечерял. Да отида ли да донеса нещо?

— Няма нужда.

Беше на път да успее. Да вървят по дяволите онези момчета от Ел Ей с цялото си съвременно оборудване. Той е не по-лош от тях. Само още няколко промени и вероятно ще...

— Получава ли се?

— Определено. — Разтърка очи и се наведе да разгледа по-добре изображението. — Не бях сигурен, че ще се справя, но... — Подсмръкна. — Господи!

— Направи ли го?

— Млъкни. Трябва да проверя...

Увеличи изображението. То ставаше все по-голямо и по-голямо.

Изключено беше да става дума за грешка.

Телефонът върху нощното шкафче на Ив иззвъня.

— Идваме при теб — съобщи й Чарли.

— Какво?

— Сънг иска да те види. Страшно е възбуден.

Тя седна в леглото.

— Значи успя?

— Не съвсем, но ще приключи всеки момент. Мърмори си нещо за увеличения и изображения и ще ти донесе снимката. Не ми позволява да я погледна, докато работи върху нея, но ще се намеся, когато приключи.

— Защо е цялата тази тайнственост?

— Нямам представа — отвърна Чарли кисело. — Явно гледа на мен като на дясната ръка на шефа. Звънна на някого, а после пожела да те види незабавно. Въобразява си, че историята се отнася само до него и теб, но това е задача на ФБР и той няма право да укрива... Къде си тръгнал? — Заговори отново в слушалката. — Трябва да приключвам. Сънг изглежда свърши. Току-що хукна към входната врата. Ще бъдем при теб след тридесет минути — увери я той и затвори.

— Сънг е успял, така ли? — попита Джо.

— Така твърди Чарли, но Сънг иска да говори с мен. — Остави слушалката и се изправи. — Ще бъде тук след тридесет минути със снимката. Отивам да се облека.

Джо се надигна в леглото.

— Защо иска да говори с теб?

— Обясних ти: не обича правителствените представители.

— Толкова силно, че е готов да те събуди посред нощ ли?

Тя тръгна към банята.

— Не ми пука, дори ако Сънг нахълта тук и легне в леглото при нас, стига да ми донесе снимката.

— Категорично възразявам срещу такова нещо — изръмжа Джо.
— Хайде да слезем и да ги изчакаме долу.

— Къде се бави? — Ив отново погледна часовника. — Минаха вече четиридесет минути.

— Възможно е да им се е наложило да се върнат за нещо в лабораторията.

— Чарли нямаше ли да ни звънне в такъв случай?

— Може да е възникнал проблем с колата.

— Престани да ме успокояваш. Знаеш ли номера на мобилния телефон на Чарли?

Джо кимна и посегна към своя телефон.

— Никой не отговаря. — Затвори. — Време е да отида да ги потърся.

— Ще дойда с теб.

— По-добре остани. В случай че всички глупости, с които те успокоявах, отговарят на истината, какво ще стане, ако пристигнат точно след като съм тръгнал? Появят ли се, звънни ми и веднага се прибирам.

Прав беше. По-добре да остане. Но, по дяволите, наистина имаше чувството, че ще се пръсне от принудителното чакане.

Телефонът на Ив извънтя четиридесет и пет минути по-късно.

— Станала е катастрофа — съобщи ѝ Джо. — От пътя е изхвърчала кола и е паднала в пропастта.

Ръката ѝ стисна телефонната слушалка.

— Те ли са?

— Не знам. — Замълча. — Колата е доста пострадала. Паднали са поне от тридесет метра.

Тя затвори очи.

— Господи.

— Лекарите и спасителният екип ще слязат да проверят дали някой е оцелял. Няма да е лесно. Наклонът е доста стръмен.

— Как е възможно да се оцелее след такова падане?

— Възможно е. Колата все още не е избухнала. Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно. Спускам се със спасителния екип.

Колата все още не е избухнала.

Усети как я обзема страх.

— Остави ги те да си свършат работата, Джо. Не се намесвай.

— Харесвам Чарли Катър, Ив — отвърна той простичко и затвори.

И тя харесваше Чарли, но мисълта Джо да се приближи до колата я изпълваше с ужас. Набра отново номера му.

Никакъв отговор. Очевидно вече се спускаше надолу към колата. Тръгна към входната врата.

По магистралата се виждаха проблясващите червени светлини на линейки, пожарни и половин дузина полицейски коли. Бяха насочили прожектор към пропастта. Жълта лента опасваше дясното платно.

Паркира отстрани на магистралата и изскочи от колата. Започна да си пробива път през тълпата, но, по дяволите, *нищо* не виждаше.

— Ив! — Спиросе приближаваше към нея. Кимна на някакъв полицай. — Всичко е наред. Пусни я да мине.

Тя се шмугна под лентата и изтича до ръба на скалата.

Спиро я последва.

— Не е редно да си тук, Ив. Какво си мислиш? Мястото гъмжи от транспортна полиция и...

— Не ме интересува. Къде е спасителният екип?

Спиро посочи движещите се светлини в дъното на пропастта.

— Почти са стигнали до колата.

Каква кола? Тя виждаше единствено маса огънати ламарини.

— Джо е долу с тях.

— Знаем. Обади ми се. Но когато пристигнах, вече се бе спуснал с екипа.

— Знае ли някой какво е станало?

Спиро поклати глава.

— Няма свидетели. Все още не сме наясно дали са били принудени да изскочат от магистралата, или някой умишлено е повредил спирачките. Дори не сме сигурни, че е взетата под наем кола на Чарли. Спасителният екип ще се опита да ни съобщи по радиостанцията регистрационния номер.

— Но ти смяташ, че е той...

— Ти не смяташ ли същото?

— Да. — Светлините бяха почти до колата. — Имаш ли представа колко време ще отнеме?

— Зависи какво открият там долу. — Направи пауза. — Но съм длъжен да те предупредя, че спасителният екип вече надушва миризмата на бензин. Коеето е по-лошо — бензинови изпарения се носят над колата. Само една искра и...

Тя неволно застина.

— Тогава им нареди да се махнат.

— Трябва да се опитат да спасят човека или хората в колата.

— Не е задължително да избухне, нали? Виждала съм обгорени жертви и...

— Знам — каза Спиро тихичко. — Никой не желае това да се случи. Ръководителят на екипа ще преустанови акцията, ако стане прекалено опасно.

— Джо няма да го послуша. Той не изпълнява ничии нареждания. Ще направи каквото сметне за необходимо, за да ги извади от колата.

Господи, как ѝ се искаше да е там долу, за да направи нещо.

— Спокойно, Ив. Спасителният отряд няма да допусне грешка, поради която да пострада някой. За да разрежат ламарините, ще използват инструменти „Хърст“. Така няма да предизвикат искра.

Светлините се движеха и заобикаляха размазаната метална маса.

Минаха десет минути. После петнадесет.

— Защо не се връщат? Не можеш ли да разбереш какво става? — обърна се тя към Спиро.

— Ще се опитам. — Агентът отиде до командния център и се върна след малко. — Извадили са един мъж. Засега не могат да потвърдят напълно, но според тях другият е мъртъв. Ръководителят на екипа реши да изтегли хората си.

— Защо?

Той се поколеба.

— Капакът на колата е хлътнал. Не са успели да стигнат до акумулатора, за да го откачат. Изключили са запалването, но все пак има опасност колата да пламне...

— Всички ли се качват?

— Погледни сама.

Светлините долу се движеха по-бързо; отдалечаваха се от колата и се насочваха към склона.

Господи, нека един от мъжете, побягнали към безопасността, да е Джо!

Погледът ѝ отново се насочи към купчината метал. Край нея все още се забелязваше една светлина.

— Джо!

Знаеше, че е той! Дяволите да го вземат! Няма кой друг да е!

— Господи, той е луд — възкликна Спиро.

Джо, махни се оттам, моля те.

Мина минута; две.

Махни се. Махни се. Махни се.

Колата избухна в пламъци.

Ив изпищя.

Джо!

Хукна към ръба на скалата.

Спиро я хвана.

Тя се опита да се освободи.

— Пусни ме!

— Не можеш да му помогнеш. Има шанс да не е пострадал.

Да не е пострадал ли? Нали видя светлината в колата, когато избухна?

— Слизам долу!

— В никакъв случай. — Хвана я по-здраво. — Прекалено много хора пострадаха тази нечий. Нямам намерение да видя как се търкулваш надолу по стръмнината.

Тя го изрита в слабините и хватката му отслабна. Затича се, но двама полицаи я сграбчиха и насила я събориха на земята.

Съпротивляваше се отчаяно, риташе, размахваше юмруци.

Джо!

Обгърна я тъмнина.

— Кучи сине, защо я удари?

— Не съм я удрял — увери го Спиро. — Беше един от полицаите на Финикс. Опитвах се да ѝ попречат да се спусне в бездната и да се убие. Не е пострадала лошо. Само е зашеметена.

— Защо не им попречи?

Джо. Това е гласът на Джо. Отвори рязко очи. Джо бе коленичил до нея. Лицето на Джо, изцапано с машинно масло, порязано на бузата... Но беше жив. Господи, жив!

— Как се чувстваш? — Джо гледаше намръщено. — Нараниха ли те?

Жив е!

Тя поклати глава.

— Лъжеш. Защо плачеш, ако не си наранена?

Представа нямаше, че плаче.

— Не знам. — Надигна се и избърса бузите си. — Добре съм.

— Не си добре. Легни отново.

— Млъкни, Джо. — Гласът ѝ потреперваше. — Казах, че съм добре. И не благодарение на теб. Господи, колко си глупав. Мислех те за умрял, идиот такъв! Видях светлината в колата точно преди да избухне.

— Наложил се да хвърля фенера, когато се измъквах от колата.

Престани да трепериш. Той е жив.

— Въобще не биваше да ходиш там.

— Знаем — отвърна той уморено. — Ръководителят на екипа е бесен, но исках да се уверя лично. Хвърли поглед към Спиро. — Съжалявам, но в колита беше Чарли. Надявах се, че не е мъртъв, и се вмъкнах да се убедя.

— И мъртъв ли беше?

Спиро трепна.

— Били Сънг беше жив, когато го измъкнахме от колата, но издъхна, преди да го качим горе.

Мъртви. И двамата. Симпатичният Чарли Катър и Били Сънг с амбициите си да завладее света. И Джо можеше да е мъртъв. Джо...

— Ив?

Джо я гледаше угрижено.

— Чух какво каза. Мъртви са. И двамата. — Обгърна раменете си с ръце, но не преставаше да трепери. — Чух какво каза.

— Студено ти е — промълви той и посегна към нея.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Добре съм. — Гласът ѝ се извисяваше; опита се да го овладее. — Не аз слязох долу. Не аз направих глупостта...

— Хайде. — Джо я хвана за ръката и ѝ помогна да стане. — Ще те заведа вкъщи.

Тя се отскубна от него.

— Да, най-добре я заведа вкъщи — намеси се Спиро.

— Засега полицаите са се съсредоточили върху катастрофиралата кола, но все още има заповед за задържането ѝ. — Направи гримаса. — Трябва да звънна по телефона. Страшно ми е неприятно.

На съпругата на Чарли, помисли си Ив мрачно. Чарли не оцеля; и Джо за малко да загине. Господи, повдигаше ѝ се.

— Тя е бременна — смотолеви Ив. — По-добре изпрати някой да ѝ го съобщи лично.

— Ще изпратя някой от колегите да я види, но аз трябва да свърши мръсната работа.

— Ела при нас, когато приключиш — предложи Джо. — Има за какво да поговорим.

Отвори якето си. Половината от плик 15 на 20 сантиметра бе пъхнат под колана на джинсите му.

— Снимката ли е? — попита Спиро.

— Все още не съм имал възможност да я погледна, но лежеше на пода на колата до Чарли. Беше се заклешила под седалката и се скъса, когато я изтеглих и побягнах.

Спиро протегна ръка.

— Дай ми я.

Джо поклати глава.

— Ще я получиш, след като я видим, а сега нямам намерение да се бавя повече. Трябва да заведа Ив у дома. Не е добре.

— Глупости! По-скоро бих умряла, отколкото да чакам да видя лицето на убиеца. — Опита се да спре треперенето на ръцете си, докато поемаше плика. По лицето ѝ се изписа разочарование, когато извади снимката. — *Не!*

Една трета от снимката липсваше. Третината с Кевин Балдридж на стъпалата на верандата.

Два напразно погубени човешки живота.

Спиро изруга.

— Защо не се е скъсала тази половина!

— По закона на Мърфи — обясни Джо. — Но това е само копие. Ив, в състояние ли си да направиш нещо?

Тя се замисли.

— Може би. Вероятно Сънг е направил копия. Или работата му да е съхранена в компютъра.

Джо погледна Спиро.

— Изкарай ни разрешително да отидем в лабораторията на Блу Маунтин драйв.

Спиро кимна.

— Ще се срещнем там след два часа.

— Ще бъдем там — увери го Ив.

— Хайде — подкани я Джо и се опита да я прегърне през кръста, — да си вървим вкъщи.

— Не ми е нужна помощта ти. — Отблъсна ръката му и се отправи към колата. Трябва само да поставя единия си крак пред другия. И да не поглежда към Джо, да се контролира, иначе ще се разпадне на милион парченца. — Ще се видим в къщата.

— Идвам с теб. За бога, току-що те халосаха по главата.

— Това не значи, че не съм в състояние да...

— Няма да те оставя да шофираш.

— И какво ще направиш с твоята кола? Тук ли ще я оставиш?

— Хич не ме интересува колата.

Отвори предната врата.

— Нямам нужда...

—... от помощта ти — завърши той вместо нея. — И все пак няма да те оставя да шофираш. Хайде, качвай се.

С влизането във всекидневната я погледна.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Нищо не ми става.

Като се изключи усещането, че всеки момент ще се пръсне. Искаше ѝ се да се разкреци и да се нахвърли отгоре му с юмруци. Дяволите да го вземат!

— Не ти вярвам. Трепериш като болна от малария.

— Добре съм. — Едва ли ще издържи още дълго. — Иди си измий лицето — скастри го тя. — Цялото е в машинно масло. Както и

ръцете, и...

— Съжалявам, че го възприемаш като лична обида.

— Така го възприемам. — Една-единствена светлина в размазаната кола и после като че ли целият свят избухна. — Ненавиждам това машинно масло.

— Добре де. Не е нужно да ми откъсваш главата заради него.

— Напротив. — Извърна се. — Махни се.

— Обърни се. Искам да видя лицето ти.

Тя не помръдна.

— Иди се измий. Трябва да отидем до лабораторията да потърсим друг отпечатък.

— В това състояние никъде не можеш да ходиш.

— Нищо ми няма.

— Тогава ме погледни.

— Не желая да те гледам. Искам да отида и да видя онази снимка. Важно е, по дяволите!

— Аз пък не се досещам, така ли? Но тук става нещо друго и то е по-важно за мен от всякакви снимки.

Стаята сякаш се завъртя под краката ѝ и избухна. Точно както бе избухнала колата.

Дръж се. Не се сричай. За какво говореха? А, да — снимката.

— Не може да е по-важно. Двама мъже загинаха заради тази снимка.

— И аз страшно съжалявам, но не съм виновен. — Обърна я към себе си. — Направих всичко възможно да помогна...

— Знам. И се вмъкна в колата... Глупаво, идиотско... — Не издържа и се разплака. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Та Чарли вече е бил мъртъв, по дяволите...

— Но аз не го знаех.

— Самият ти можеше да умреш.

— Но не умрях.

— Не, но се опита.

— Ще спреш ли да плачеш, ако обичаш?

— Не.

— Тогава разрешаваш ли да ти кажа колко неразумно се държиш?

— Върви по дяволите.

Отскубна се от ръцете му, отиде до прозореца и се загледа в тъмнината.

— Ив?

Усещаше изпиващия му поглед в гърба си.

— Махай се.

— Ще ми кажеш ли за какво ми се сърдиш?

Тя не му отговори.

— Моля те.

Извърна се към него със светнали очи.

— О, да, ти си прекалено могъщ, за да умреш. Ще си наоколо през следващите петдесет години или там някъде. И аз няма от какво да се страхувам, нали?

Той застина. Успя само да промърмори:

— О, по дяволите.

— Можеше да загинеш тази вечер. — Думите се лееха една след друга. — Нямаше никакво право. Разстрои живота ми, нахлу в него и ме накара да изпитвам чувства, каквито никога не съм искала. Обеща да си с мен в близките петдесет години, а в следващия миг за малко да загинеш... Не ме докосвай! — Отдръпна се от него. — Чарли Катър и Били Сънг умряха тази вечер, а аз почти не помислих за тях. И снимката не ме интересуваше. Не ми пука и за Дом. Знаеш ли какво ми беше?

— Знам на мен какво ми е, като те слушам.

— И се гордееш със себе си? Излъга ме. Излъга ме, че...

Той я взе в прегръдките си и притисна лицето ѝ към рамото си.

— Хайде стига. Всичко свърши.

— Не е свършило. Все така ще бъде. Защото ти никога няма да се промениш. Ще продължиш да вършиш глупави, налудничави неща, защото егото ти е огромно и си въобразяваш, че ще живееш вечно... — Цялото ѝ тяло трепереше. — Не мога да го понеса!

— Нито пък аз. Преобръщаш ме надолу с главата.

— Не биваше да го правиш. Не биваше...

Вдигна я на ръце и я отнесе до дивана.

— Шшт... Ще направя каквото ми кажеш, само престани да трепериш. — Сложи я да седне в скута си. — Мислех, че съм подготвен за всичко, но съм грешил. За това не се оказах подготвен.

Бони винаги е била на първо място в сърцето ти. Никога не съм си представял, че...

— Защото не виждаш по-далеч от носа си.

Той помълча известно време, после попита:

— Да не би да искаш да кажеш, че ме обичаш?

— Нищо няма да ти кажа, негоднико!

— Трудно ми е да преценя заради всичките обиди, които ми отправяш, но май това ми казваш и се чувствам насърчен.

— Но аз не се чувствам насърчена.

— Знам. Изплашена си. — Люлееше я нежно напред-назад. — Ако спреш да трепериш, ще ти обещаая, че ще живея вечно.

Никой не живееше вечно. Сърцето му пулсираше силно и равномерно под ухото ѝ, но тази вечер можеше да престане да тупти. Ръцете ѝ здраво стиснаха раменете му.

— Идиот такъв.

— Шшт...

— Ще го направиш отново. Знам го. Ти си ченге.

Той не каза нищо.

И тя замълча. Мина известно време, а тя продължаваше да седи и да слуша ударите на сърцето му. Любим; най-добър приятел; център.

Постепенно спря да трепери.

Той нежно докосна слепоочието ѝ с устни.

— Някой ден ще ми кажеш ли, че ме обичаш?

— Едва ли. — Прегърна го още по-силно. — Не го заслужаваш.

— Права си. — Отново замълча. После промълви: — Няма да предприемам рискове, освен ако не се налага, Ив. Никога не съм искал да живея повече, отколкото в този момент. Вярваш ли ми?

— Ще трябва да ти повярвам, нали? И да го приема. Такъв е животът.

— Да, такъв е животът. Добре дошла. — Отметна кичур коса от лицето ѝ. — На нищо не приличаш. Цялата си в машинно масло.

— Ще се измия. — Но онова, което се случи тази вечер, никога нямаше да се заличи. Паднаха всичките ѝ защитни бариери и ѝ се наложи да се изправи лице в лице с истинските си чувства към Джо. А те бяха така силни, почти непоносими. Отблъсна го и бавно се изправи. — Трябва да тръгваме за лабораторията на професор

Дънкейл. Ще използвам банята долу. Ти се качи и се преоблечи. Дрехите ти са напълно съсипани.

— Отивам да изпълня нареждането.

Загледа се как той излиза от стаята, същевременно не желаше да го загубва от очи. Трябваше да се овладее. В живота имаше и други неща, за които да се тревожи, освен Джо Куин. Двама мъже умряха тази вечер. Вероятно убити от Дом. Той се приближаваше.

Но същото важеше и за нея.

Все още не си ни победил, Дом. Все ще намеря начин да видя лицето ти.

ГЛАВА 17

Ив и Джо чакаха пред лабораторията на Блу Маунтин драйв, когато Спиро пристигна.

— Професор Дънкейл ще ни приеме. Страшно се разстрои заради Сънг. — Спиро внимателно разгледа лицето на Ив. — Изглеждаш по-добре.

— Добре съм. Свърза ли се с госпожа Катър?

— Да. — Стисна устни. — Не говорих особено дълго с нея. Ужасно. Самата тя е още дете.

— Ти беше близък с Чарли.

— Но можех да съм по-близък. А аз все се опитвах да го възпитам да е по-суров. — Поклати глава. — Започвам да възприемам залавянето на Дом като нещо лично.

Ив погледна към другата страна на улицата и промърмори:

— Добре дошъл в клуба.

Усети как нараства напрежението, когато Джо натисна звънеца на лабораторията.

Моля те, Господи, не допускай двамата млади мъже да са умрели напразно. Нека Дом не спечели този път.

Силуетът на Кевин Балдридж продължаваше да е размазан. Върху компютърния екран приличаше почти на призрак, като труп, плаващ в море от светлина.

Но лицето се виждаше достатъчно ясно.

Тя не можеше да си поеме дъх.

— Ив?

— Кажи ми, че съм луда, Джо.

Джо погледна екрана и тихо изруга.

Спиро сепнато си пое въздух.

— Грънгард.

По-млад, по-слаб, но самоуверената усмивка бе същата.

Ив се отпусна на някакъв стол, а в главата ѝ се блъскаха всевъзможни мисли.

— Не — промълви тя.

— На подходяща възраст е. Близко е до теб от самото начало — отбеляза Спиро бавно.

Прекалено близо.

— Пазачът в приюта... — Неволно потрепери. — Казах му да отклони вниманието му, ако случайно се сблъска с него.

Джо се обърна към Спиро.

— Той си въобразява, че е в безопасност. Прибери го, преди да разбере, че тази вечер сме идвали тук.

— Възможно е вече да знае. — Спиро извади мобилния си телефон и набра номер. — През последните няколко дни се сприятели с няколко души от участъка.

Ив си мислеше за портрета на серийния убиец, който Спиро ѝ обрисова в къщурката на Джо.

Наясно е с полицейската практика и дори се случва да е свързан по някакъв начин с тях.

Джо ѝ бе казал, че Грънارد често виси в бара, където се отбиват детективите от полицията на Атланта.

А и един репортер пътува от място на място, без да буди подозрение. Създава контакти и намира източници на информация, с каквито другите не разполагат.

Марк отложи отиването в приюта при Джейн за единадесет часа и така си осигури достатъчно време да убие пазача и да стигне до алеята, където се криеше Майк. Не е имал никакви затруднения и да контактува с Фрейзър преди години.

— Никой не отговаря в хотела на Грънارد. — Спиро набираше друг номер. — Ще изпратя човек там.

Грънارد. Дом.

Снощи искаше да остане в лабораторията. Даде телефонния си номер на Сънг.

Спиро приключи разговора и тръгна към входната врата.

— Ще започна да събирам сведения за произхода на Грънارد. Не знам с какво ще ни помогне това. Няма начин да разберем колко пъти се е превъплъщавал. Върнете се в къщата и стойте там.

Грънارد.

През целия път Ив не преставаше да разсъждава върху факта, че Грънгард и Дом са един и същи човек. Изглеждаше налудничаво, но същевременно имаше логика. През цялото време беше наоколо, а тя не бе изпитала и капка съмнение. За бога, дори се чувстваше виновна, че не му предостави повече информация. А той я бе предупредил да не допуска Дом да ги види заедно с Джейн във Финикс.

Изпита усещането, че са я изритали в корема.

— Джейн!

Беше оставила Джейн сама.

— Колко сме далеч...

— По дяволите. — Джо натисна газта. — Успокой се. Само на една пряка от къщата сме.

Префучаха през портите; тя изскочи от колата и се затича към къщата.

— Ив.

Джо тичаше след нея.

Джейн беше в безопасност. Двама пазачи охраняваха Джейн, Сара и Монти.

Но Дом бе стигнал до верандата на къщурката на Джо при езерото.

Изкачи стъпалата по две наведнъж.

Със замах отвори вратата на Джейн.

Завивките върху леглото бяха изпомачкани и отметнати настрана.

Джейн не беше там.

— Да проверим при Сара — предложи застаналия зад нея Джо.

Сара се надигна сънено, когато връхлетяха в спалнята ѝ.

— Какво има?

— Джейн. Не можем да я намерим... — Ив седна с въздишка на облекчение върху леглото. — Слава богу.

Джейн лежеше сгушена до Монти върху одеяло на пода до леглото на Сара.

— Дойде преди два часа — обясни Сара. — Сънувала нещо лошо, свързано с Монти, и попита дали разрешавам да остане. Всичко е наред, нали?

Ив кимна, опитвайки се да успокои бясно биещото си сърце.

— Всичко е наред. Просто се уплаших. Съжалявам, че те събудих.

— Не се притеснявай. Ив и Джо излязоха.
— Господи, как се бях изплашила — промълви тя.
— И аз. — Джо я обгърна с ръка. — Хайде да отидем да направим кафе. Една добра доза кофеин няма да ми се отрази зле.

Сара влезе в кухнята след около час.

— Добре. Какво точно става? — Прозина се. — Опитах се да заспя, но не успях, защото се размислих.

— Не искахме да те безпокоим.

Джо ѝ наля чаша кафе.

— Е, поне не събудихте Джейн и Монти. Те спят съня на блажените. — Отпи от кафето. — Чудесно нещо е. Е, защо се беше изплашила за Джейн?

Сара изпи и втора чаша кафе, докато ѝ разкажат всичко. Облегна се назад.

— Значи всичко е на път да свърши.

— Не е свършило, докато той не умре или не попадне зад решетките — възрази Ив.

— Но сега разполагаш с лице и име. Ако се изплъзне на ФБР, го покажете в „Най-търсените в Америка“ или друго подобно предаване. Все някой ще откликне.

— Както го казваш, звучи съвсем просто — отбеляза Джо сухо.

— По душа съм си проста. — Сара се усмихна. — Така е, защото живея с кучета. Всичко е или бяло, или черно. И постигаш целта си, като следваш най-пряката пътека. Затова се занимавам със спасителни акции, а не съм ченге като теб, Джо. Не понасям...

Телефонът иззвъня. Ив вдигна закачената на стената слушалка.

— Изчезвайте — нареди Спиро. — Кажи на Джо да ви изведе с Джейн оттам.

— Защо? Дом ли?

— Не, няма и следа от Дом. Но полицията на Финикс всеки момент ще цъфне на прага ви.

— Защо? Да не съм била разпозната на мястото на катастрофата?

— Получили са анонимно съобщение къде да те намерят. Хайде, отгатни кой би им се обадил.

— Грънгард.

— Точно така. Очевидно иска да те извади от убежището ти.

— И успява. — Опитваше се да събере мислите си. — Но ако ме вкарат в затвора, той няма да е в състояние да...

— Джейн няма да е в затвора. Веднага ще я върнат под опеката на властите за защита на децата в Атланта.

Ако върнат Джейн на властите, ще се озоват отново в квадратче номер едно.

— С колко време разполагаме?

— С никакво. Изчезвайте оттам веднага.

Тя затвори.

— Полицаите от управлението във Финикс ще бъдат тук всеки момент. Получили са анонимно съобщение за мен и Джейн. — Обърна се към Сара. — Ти и Монти се изпарявате оттук. Обади се на Логан и му кажи какво става.

Сара се отправи към вратата.

— Тръгвам.

Ив кимна.

— Отивам да взема Джейн. Сложи малко дрехи в някой куфар, Джо.

Тъкмо стигнаха до портата, когато крилата се отвориха и те видяха проблясващите светлини на патрулните коли точно зад ъгъла.

Джо изруга под нос.

— Излизай — просъска му Ив.

— Какво?

— Излизай и се скрий в храстите. Искат да заловят мен и Джейн.

— И очакваш да те изоставя ли?

— Аз ще попадна в затвора. На теб се пада задачата да държиш Джейн под око.

Джо избълва още една ругатня, но се шмугна през вратата и потъна в храстите покрай алеята. Ив се настани зад волана и мина през портата.

Фаровете на полицейската кола почти я заслепиха, когато блокираха пътя ѝ.

— Е, в страшна каша си се забъркала — каза Логан, — а и затворническите дрехи никак не ти отиват.

— Не биваше да идваш тук. — Ив се наведе напред, за да го види по-добре през стъклото. — И освен това аз съм в кашата, не ти.

— Не си права. Добре ли се отнасят с теб?

— Както към всеки друг престъпник. Тук съм едва от двадесет и четири часа, но ми стига. Вече не ще посмея дори да пресека неправилно улица. Затова пък разполагам с доста време за размисъл. — Стегна в юмруци скръстените на гърдите си ръце. — Явно Грънард именно това е искал. Държи да ми покаже, че дори да го преследват, още е в състояние да протегне ръка и да ме докосне. Искал е да се почувствам безпомощна и да се питам какво ли е станало с Джейн. И го постигна. Снощи за малко не полудях. Сара обади ли ти се?

Той кимна.

— Нареди ми да се направя ни голяма клечка и да уредя да те пуснат под гаранция.

— Става въпрос за отвличане, Логан. Никой няма да ме пусне под гаранция.

— Все нещо ще се уреди. Налице са смекчаващи вината обстоятелства. Барбара Исли не е отмъстителен човек, пък и ти по принцип не си опасен субект. — Замълча. — Но ще бъде по-добре, ако им кажеш къде се намира Куин. Искат да го разпитат доколко е свързан с тази история.

— Нямам представа къде е.

— А и да знаеше, нямаше да го съобщиш. — Изправи се. — Е, ще видя дали има съдии в този град или в Атланта, върху които да упражня влияние.

— Логан, къде е Джейн?

— Държат я в местния приют за деца. Ще я върнат в Атланта, щом изпратят придружител да я вземе. Спиро помоли да ти предам, че е оставил хора да я наблюдават.

— Не е достатъчно.

— Грънард се крие.

— Няма да стигне далеч. Приближава края на играта му. Скрие ли се окончателно, значи е загубил. Никога няма да признае подобно нещо. — Тя направи пауза. — Ако не успее да стигне до мен, ще убие

Джейн. За него това е следващата логична стъпка. Иска и двете, ни, но първо ще посегне на Джейн — знае как да ме нарани.

— Смята, че така ще те нарани. Убедена ли си?

— О, да. — Усмихна се мрачно. — Негодникът дори ме предупреди никога да не допусна Дом да ни види двете заедно.

— Много мило. — Погледна я изпитателно в лицето. — Изкушавам се да те оставя тук известно време. Поне си в безопасност.

— И Джейн се превръща в мишена.

— Ще ѝ осигуря защита.

— Бяха ѝ осигурили защита и в приюта, а се оказа, че Дом е могъл да се добере до нея и там. Гласът ѝ трепереше от отчаяние. — Ако имаш начин да ме измъкнеш оттук, направи го, Логан. Представа нямаш колко бързо ще се задейства той...

Джон поклати глава.

— Никак не ми се нрави...

— Моля те.

Той изруга тихо и рязко се изправи.

— Ще проверя какво мога да направя. Опасявам се, че няма да стане днес. Ще се наложи да останеш тук евентуално още двадесет и четири часа.

Тя също се изправи. Пазачът се приближи, за да я отведе в килията.

— Побързай — подкани тя Логан.

Още двадесет и четири часа.

Думите се въртяха в главата ѝ, докато вървеше по дългия коридор към килията. Мисълта за всякакво отлагане я плашеше до смърт. Колко време щеше да чака Грънард?

Възможно е и всичко да се окаже наред. Джо ще бди над Джейн, ще се погрижи за нея.

А Грънард ще дебне Джо. Наясно е, че Джо пази Джейн. Следователно Грънард ще се опита да отстрани първо Джо.

При тази мисъл душата ѝ се изпълни с ужас.

Няма да предприемам рискове, освен ако не се налага. Никога не съм искал да живея повече, отколкото в този момент.

А тя го накара да поеме огромен риск. Именно тя превърна Джо в мишена.

Вратата на килията се затвори с трясък зад гърба ѝ. Намираще се на крачка да изпадне в паника. Беше като в капан, в невъзможност да предприеме каквото и да било.

Трябваше да се успокои. Затвори очи и пое дълбоко въздух. Ако се паникьоса, попада право в ръцете на Грънард. Вероятно сега той седеше някъде и си я представяше в килията, блаженстващ от страха и мъката ѝ.

Не биваше да му дава каквото иска. Той желае да се паникьоса. Вместо това трябваше да запази самообладание. Да не се поддаде на неразумни емоции. Да му отвърне с логика.

Двадесет и четири часа.

Трябваше да прекара това време като мисли за Грънард; да си припомни всяка минута, всеки разговор от последните няколко седмици. Да намери начин да открие подход към него; някаква слабост, от която да се възползва. Да си представи, че е един от черепите, които ѝ предстои да измери и да реконструира. Да използва ума, талантите и инстинкта си.

Седна на койката и се облегна на стената.

Стой настрана от хората, които обичам, Дом. Мисли си как треперя в тази килия. Наслаждавай се на образа.

И тогава — може би — ще разполагам с достатъчно време да откроя начин да спечеля проклетата ти игра.

Следващия следобед в един и четиридесет и пет я пуснаха под гаранция. Логан я чакаше пред затвора.

— Добрата новина е, че се очаква всички обвинения да бъдат оттеглени. Спиро упражни макар и дискретен натиск върху Исли. — Замълча. — Но докато всичко не приключи, нямаш право да се приближаваш до Джейн. Едно от условията да те пуснат е да стоиш поне на петдесет преки от приюта, в който се намира. Ако не го спазиш, веднага ще те приберат.

— Очаквах подобно нещо. Тя добре ли е?

— Добре е. Оставих човек да наблюдава тукашния приют. — Хвана я подръка и заслизаха по стълбите. — Придружителят от Атланта ще пристигне днес и ще я отведе.

— Кога?

— По някое време вечерта.

— Тогава сигурно ще тръгнат утре сутринта.

Докато ѝ държеше вратата на колата отворена, веждите му се стрелнаха нагоре.

— Приемаш го изключително спокойно.

— Нищо подобно. — Настани се в колата. — Загубила съм си ума от страх.

— Е, изглеждаш по-различна от вчера.

Заобиколи и седна зад волана.

Тя извади мобилния си телефон и набра номера на Джо. Господи, гласът му звучеше прекрасно.

— Навън съм — обяви тя.

— Слава богу.

— Ще започнат да се случват разни неща. Скоро.

— След като си навън, то се подразбира от само себе си.

— Ще ти звънна по-късно.

Затвори.

— Куин ли?

Тя кимна.

Той се усмихна язвително.

— Но нямаш представа къде се намира, нали?

— Точно така. Знам само, че пази Джейн.

Логан реши да смени темата.

— Къде искаш да отидем?

— Обратно в къщата ти. Имам да свърша някои неща.

— Какви неща?

— Няколко телефонни обаждания, а после ще седна на компютъра.

— Не възнамеряваш да наемеш снайперист да очисти Грънард, надявам се.

— Идеята е доста съблазнителна. — Поклати глава. — Но не възнамерявам да го направя.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна?

— Определено.

Сара Патрик ги посрещна във фойето.

— Добре дошла у дома. — Погледна към Логан. — Очевидно си направил необходимото.

— Не посмях да постъпя по друг начин. Шубе ме е от Монти. — Обърна се към Ив. — Ще получиш необходимото ти след два часа. Става ли?

Тя кимна.

— Благодаря ти, Логан. Длъжница съм ти.

— Приятелите никога не са длъжници помежду си. — Усмихна ѝ се. — Запомни го.

— Тогава разрешаваш ли да съм благодарна?

— Същият отговор.

Запъти се към входната врата.

Но тя наистина му е длъжница, помисли си Ив на път към кабинета. И щеше да му е още по-голяма длъжница, ако ѝ набави така необходимата информация.

Сара я следваше по петите.

— Изглеждаш малко напрегната. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Звънни в приюта да се уверим, че Джейн е добре.

Сара кимна.

— Звъня по два-три пъти на ден. Опитах се да отида да я видя, но не пуснаха нито Монти, нито мен.

— Жалко. Ако беше видяла Монти, щеше да се зарадва.

— И аз така си мисля. Обядвала ли си?

Ив поклати глава.

— Но не съм гладна. Чака ме работа.

— Нима? — Сара изучи лицето ѝ. — Развълнувана си.

— Логан ми каза, че изглеждам спокойна.

— Само на вид. А вътрешно си като готов да изригне гейзер.

Искаш ли да поговорим?

Ив поклати глава.

— Не, но ми се струва, че измислих начин да го заловим.

Готово.

Ив бутна стола назад от компютъра и покри очи с треперещите си ръце.

Хванах те, Дом. Хванах те.

Телефонът извъня.

— Придружителят от Атланта, Джеймс Паркинсън, и Джейн току-що влязоха в полицейска кола заедно с двама офицери и са на път за летището — съобщи й Джо. — Следвам ги.

— Не очаквах да тръгнат тази вечер.

— Нито пък аз. Паркинсън влезе в приюта само за петнадесет минути. Ще ти се обадя, щом стигнем летището.

Ив се опита да обмисли нещата. Логично е придружителят да иска да отведе Джейн от Финикс сега, когато Ив е на свобода. Но Джейн бе по-уязвима извън приюта.

Камара нагънати ламарини на дъното на пропастта.

Не е възможно това да се случи втори път.

А и Джо я наблюдава.

Но същото важи и за Дом.

Джеймс Паркинсън.

Звънна на Джо.

— Откъде знаеш, че Паркинсън е придружителят?

— Полицаят от дежурната кола звънна в участъка и аз го чух по моето радио.

— Как изглежда този Паркинсън?

— Чернокож, набит, с пълно лице. Трябва да е показал документите си за самоличност и на администраторите в приюта, и на полицаите в патрулната кола.

— Документи за самоличност лесно се набавят, а и Грънард е разполагал с време да планира нещата. — Но въпреки това тя се чувстваше малко по-добре. — Наблюдавай ги внимателно, Джо.

— Разбира се, знаеш го.

— Сигурно си доволна да се прибереш отново вкъщи, малка госпожице.

Офицер Ривера хвърли поглед към Джейн през рамо. Джейн не отговори.

— Имам дъщеря горе-долу на твоите години. В отбора по хандбал е.

Джейн погледна през прозореца и изключи от съзнанието си и Паркинсън, и двамата полицаи. Не бе промълвила думичка, откакто се

качи в патрулната кола. Горкото дете, помисли си Ривера. Погледна към Паркинсън и попита:

— Добре ли е?

Паркинсън кимна. Усмихна се, белите му зъби проблеснаха върху кафеникавото лице.

— Съвсем добре е.

Джейн изведнъж се напрегна и погледна Паркинсън в лицето.

— Хайде, скъпа, не се плаши.

Паркинсън я потупа по рамото.

Джейн застина и неволно се сви настрана.

— Какво ѝ става? — попита Ривера. — Спри колата, Кен.

— О, не прави това — посъветва го Паркинсън тихо.

После застреля Ривера в главата.

По дяволите.

Ръцете на Джо стиснаха още по-здраво волана. Нещо не беше наред.

Полицейската кола кръжеше по улиците на града, а по някои минаваше и по два пъти. Какво, по дяволите, става?

Полицейската кола профуча, пресичайки железопътната линия точно когато влакът приближаваше, и остави Джо да виси от другата страна на прелеза.

Докато чакаше влакът да отmine, се обади по радиото за подкрепление.

— Не ме интересува кого ще изпратите! Само изпратете някого.

Очевидно не бяха готови да го послушат. Затвори очи.

— Добре, след като не искате да спрете полицейската кола, елате да ме хванете. Джо Куин ви се обажда.

Джо подкара колата веднага щом и последният вагон отмина с трясък.

Нужни му бяха десет минути, за да открие отново полицейската кола.

Но пак я загуби от поглед в движението около стадиона.

Ето я! На две преки напред; точно завива наляво. Пак я загуби.

Този път я откри след пет минути. Беше спряна отстрани в пуста улица.

— При мен е, Ив.

Дом.

— Лъжеш. Тя е на път за летището.

— Не. Скоро ще ти се обадят по телефона. Просто исках да знаеш, че играта почти приключи. Време е да изложи претенциите си.

— Не ти вярвам.

— Вярваш ми. Долавям го по гласа ти.

— Дай ми да говоря с нея.

— Тя не е в състояние да говори. Упоих малкото ангелче. Само едно леко боцване. Доста изтъркан стар номер, но ефикасен. Така хубаво се бях дегизирал, но тя изглежда разпозна гласа ми. Освен това ще я отведа на известно разстояние и ми е нужно да е кротка. — Помълча. — Да ти кажа ли какво ще ѝ направя, преди да я убия, Ив?

— Не! — Затвори очи. — Не я наранявай.

— Засега няма. В момента никак няма да е забавно. Няма да усети нищо.

Ив почувства как я обзема див гняв.

— Ядоса се, нали? Почти долових вълната на ярост по телефона. Доста е приятно, но наистина не бива да ме глезиш по този начин.

— Ти не я искаш. Искаш мен.

— Точно така. Желая ти да умреш първа, изпълнена със съзнанието какво я очаква. Ела и я вземи.

— Къде я водиш?

— На място, което помниш. Земя със земя, сол със сол. Стори ми се подходящо. Някои от убийствата, доставяли ми най-голямо удоволствие, извърших там. Но не се притеснявай. Няма да те накълцам на парчета, както постъпих с другите. Прекалено много те уважавам.

— Тя там ли ще бъде?

— Не съм глупав. А ако ми заложиш капан?

— Няма да се кача на площадката за палатки, докато не се убедя, че е жива, докато не чуя гласа ѝ.

— Ще го чуеш. Бъди там утре вечер в девет.

След тези думи затвори.

Господи!

Тя си мислеше, че се е приближила, а Дом все пак успя да изтегли килима изпод краката ѝ. Джо ѝ звънна.

— Отвлякъл я е. Открих двамата полицаи мъртви в патрулната кола, а Джейн беше изчезнала.

— Знам. Дом ми се обади.

— По дяволите! Всичко съм прецакал.

— Вината не е твоя — промълви тя безизразно. — Дегизирал се е. Дори Джейн не го е разпознала веднага.

— Жива ли е?

— Той твърди, че да. Поне в момента.

— Нищо не предприемай. Тръгвам към теб — каза Джо и затвори.

Джо щеше да дойде и част от ужаса щеше да я напусне. Няма да ѝ се налага да се справя сама.

Не, точно обратното. От самото начало бе наясно, че ще се наложи да се изправи лице в лице с Дом сама. Бе заложил капана и възнамеряваше да убие както нея, така и Джейн. Няма да се поколебае да унищожи и Джо, ако е наоколо.

Значи трябваше да провали плана му. Да хване ловеца, преди капанът да е заложен.

— Сара! Ще дойдеш ли за малко?

Сара се появи на прага.

— Какво има?

Ив вдигна пръст.

— Само секунда.

Набра номера на мобилния телефон на Спиро. Той отговори на третото позвъняване.

— Дом е хванал Джейн и знам накъде се е запътил. Искам да ме посрещнеш там. — Наложил се да спре, за да овладее гласа си. — Нали искаше да ме използваш за стръв? Хайде, измисли начин как да го сториш.

ГЛАВА 18

Следващата вечер

20,45 часът

Свещи. Навсякъде.

Свещници със свещи, чиито пламъчета танцуваха на вятъра. И фенер. И газени лампи.

Ив паркира колата в подножието на хълма и погледна към площадката, където е била палатката.

Това е, за да ме посрещнеш ли, Дом? Там горе ли си?

Набра номера на Спиро.

— Къде си?

— На около три километра от Джеймсън в отбивка на пътя. Не рискувахме да се приближим повече, за да не ни забележи. От върха на хълма се вижда на километри наоколо.

— Знам. Виждате ли свещите?

— Да. Помни: дай радиосигнала веднага щом се убедиш, че Дом е там, и ние ще пристигнем.

— Не предприемайте нищо, докато не се уверя, че Джейн е жива и в безопасност. Уговорката ми е той да ми се обади.

— Стой заключена в колата, докато не си напълно сигурна. Там поне си в безопасност. Имаш ли оръжие?

— Револвер.

— Куин ли ти го даде?

— Не. Казах ти, че не желая той да е в течение. Сара имаше един и ми го зае. В джоба на якето ми е.

— Куин много би ни помогнал.

— Не мога да рискувам Дом да го убие. Той и без това вече направи прекалено много за мен.

— Трябваше да се досетя, че желанието ти да защитаващ ще проговори. Не се колебай да използваш оръжието.

Затвори.

Тя седеше в колата, загледана в свещите на върха на хълма.

Пет минути. Седем минути.

Телефонът иззвъня.

— Радваш ли се на свещите ми? — попита Дом.

— Искам да говоря с Джейн.

— Съмняваш ли се в мен? Не помниш ли? Искам ти да умреш първа?

— Дай да говоря с Джейн.

— О, добре.

— Ив, не прави каквото той ти казва — изкрещя Джейн в слушалката. — Той е хлъзгав гадняр и аз...

Дом дръпна телефона.

— Това стига ли ти? Само толкова ще чуеш. Проявих страхотно търпение към Джейн, откакто се съвзе, но тя наистина започва да ме дразни.

— Достатъчно ми е.

— Тогава заповядай в гостната ми. Ще съм там след десет минути.

Тя натисна бутона за изключване и бързо набра Сара.

— На десет минути път отгук е.

— Това покрива доста голям терен.

— Открий го. Ако ме убие и избяга, не допускай да се насочи към Джейн.

— Ще направим всичко по силите ни.

Девет минути.

Стой в колата. Бъди в безопасност още известно време. Стой и наблюдавай потрепващите пламъчета на хълма.

Сара запаса колана с уредите и Монти се напрегна.

— Точно така, момчето ми. Време е да се хващаме за работа. — Даде на Монти да помирише тениската на Джейн. — Намери я.

Хукна по дирята след него в тръс. Вече се бе запознала с терена наоколо и се бе спряла на две вероятни места, определени с помощта на логиката.

Не би държал Джейн на открито. Значи или е в гората в подножието на планината на запад, или в обраслата с храсти падина на изток.

И двете отстояха от хълма на десет минути път пеша.
В коя посока да поеме?
Ще вземе решение, когато стигне по-близо. Господ да ѝ помогне
да избере правилната. Монти почти тичаше.
Дете...

Десет минути.
Ив отвори вратата и излезе от колата. Студеният въздух я
прониза до кости. Беше безлунна нощ, студена като лед. Щеше да вали
сняг.

Тръгна да изкачва хълма.

Свещи.

Пламъчета.

Там ли си, Дом?

Стигна върха.

Никой.

Само свещите, пламъчетата и играещите сенки по голата земя.
Не бе така ярко осветено, както ѝ се бе сторило отдолу. В далечния
край на площадката имаше плътна сянка.

Навлезе по-навътре в кръга от светлина.

Наблюдава ли я, или въображението ѝ си прави шеги?

Извърна се.

Никой.

Или има някой? Нещо в сенките...

Поколеба се и тръгна от светлината към сенчестите петна.

— Дом? Нали ме искаше тук? Ела и ме вземи.

Никакъв звук.

Време е да вземе решение.

Сара спря да си поеме дъх.

Горичката или падината?

Монти вече бе взел решение. Препускаше към горичката. Спря,
подуши и отново пое.

Беше уловил дирята на Джейн.

Нещото в сенките не беше фигура, даде си сметка Ив. Имаше нещо на земята... Приблужи се.

Все още не различаваше какво стои пред нея.

Направи още няколко крачки.

Започваше да придобива неясни очертания.

Почти стигна до нещото.

Тяло ли е това?

Господи!

Джейн?

Изпищя.

Тялото на мъжа бе с разпънати крайници, привързани към четири колчета, а очите му бяха широко отворени. Чертите му бяха застинали в мълчалива агония.

Марк Грънгард.

— Така разпънах и баща си.

Извърна се и видя Спиро зад себе си. Той й се усмихна.

— Малък подарък за добре дошла. Щеше да е момиченцето, но знаех, че няма да дойдеш, ако не се надяваш, че имаш шанс да я спасиш.

— Ти ли си Дом? — прошепна тя.

— Разбира се.

Човек, който се взира в чудовища.

Но самият той беше чудовището.

— Господи, каква глупачка се оказах. Няма никакъв капан. Никакви агенти на ФБР, готови да ме спасят в последния момент, не се навъртат наоколо.

— За жалост е така. — Пристъпи по-напред и почти се загуби в сенките. — Не си слагай ръцете в джобовете. Имам нож в ръката и мога да го забия в теб веднага, но не желая всичко да приключи толкова бързо. Играта беше превъзходна и искам да се насладя на победата.

— Все още не си спечелил.

— Това ме възхищава у теб. Никога не се предаваш. Но е редно да бъдеш по-великодушна. Проявявах находчивост при всяка крачка и заслужавам да спечеля.

— Наистина високият ти интелект е въвн от съмнение. Безупречно насочи всички улики към Грънارد. Дори характеристиката на серийния убиец бе направена така, че да ме наведе на мисълта за Грънارد по-късно. Въобще не ми хрумна, че същевременно обрисуваш и себе си. Ти си свързан с полицията, също като Грънارد, а дори и по-тясно, защото си специалист по профили от ФБР. Разполагаш с чудесни възможности да се придвижваш от място на място. Да си на терена, както се изразяваш. Могат да те търсят само по мобилния ти телефон и всъщност никой не знае къде си в даден момент. Така че спокойно можеш да твърдиш, че си в Таладега, когато в действителност си в Атланта.

— Наистина смятам мобилния телефон за едно от най-полезните изобретения. А и беше истинско предизвикателство да стана агент от ФБР. Проверки за произхода ми, които трябваше да са безупречни, психологически тестове, за да се докаже, че съм напълно нормален. Подготвих се почти две години, преди да кандидатствам. Уреждането на интервюта с хора от предполагаемото ми минало се оказа най-трудно. Нужни бяха подробности, подкупи и психологически тънкости, които биха те изпълнили с възхищение.

— Не се съмнявам.

— Но си струваше усилията. Кой бе в по-изгодно положение от мен да крие и променя уликите? Бдях къде и кога се стига до откриването на някой убит от мен, за да унищожа досието.

— Но в доклада от ПОН се споменава за убийството на Хардинг.

— Защото не успях да тласна диренето в друга посока. Доста неприятно.

— Но ти самият ме насочи натам, за да открия Деби Джордан.

— Фаталист съм. Видях, че всичко сякаш иска да се върне обратно към корените ми. Пожелал да дойдеш тук, за да ми помогнеш да започна отначало, да възродиш онова великолепно усещане за мощ.

— Усмихна се. — Точно така се получи. Когато убих Грънارد, се почувствах почти като в старите дни. Но той не може да те замести. Ти ще си нещо много по-специално.

— От самото начало ли възнамеряваше да убиеш Грънارد?

— След като обмислих ситуацията и всички възможности, си дадох сметка, че с неговата смърт ще постигна две неща: ще оставя

погрешна диря и ще направя нашата игра по-наситена и интересна. Как да устоя? Той щеше да се превърне в Дом и да изчезне. — Поклати глава. — Но от друга страна включването му в играта може да ме принуди да се махна отгук и да се създам отначало. Реномето на Грънгард е прекалено солидно. Хората ще започнат да се съмняват и да задават въпроси. — Сви рамене. — Както и да е, ще получа предупредителните сигнали навреме, а и вече си изградих нова самоличност в Монтана. Сигурно смяната ще ми повлияе добре. Под името Робърт Спиро всичко — убийствата, прикриването на следите — ми се удаваше прекалено лесно. Дали пък това не е част от проблема ми...

— Ще се махнеш и отново ще убиваш. — Гласът ѝ трепереше. — Отново и отново.

— Естествено. Това правя аз.

— Колко си убил?

— Наистина не си спомням. През онези първи години бях като пиян от удоволствие. Излизах почти всяка вечер. По-късно всичко се замъгли. Повече от тридесет години... Хиляда ли? Не знам. Нищо чудно да са и повече.

— Господи!

— Не се притеснявай. Ти няма да си като другите. Обещавам да те запомня.

— Сега съм в ръцете ти. Пусни Джейн.

— Няма да стане. Нали разбираш. Знае как изглеждам; малката кучка ще се опита да намери начин да ме накисне. Тя е като теб.

— Но не беше прав, че е като Бони.

— Все пак измислих интересен сценарий, не намираш ли? Той те въвлече в случая. После костите и сладката малка Джейн.

— Чии бяха костите?

Той не отговори.

— Кажи ми! На Бони ли бяха?

— Мога да те оставя да отидеш в гроба, без да узнаеш.

— Така е.

— Но тогава няма да си дадеш сметка колко съм умен. Как прекрасно те подведох.

— Значи не са били костите на Бони.

Той поклати глава.

— Бяха на Дорийн Паркър.

— Тогава всичко от разказа ти за разговора с Фрейзър е лъжа.

— Не съвсем. Наистина говорих с него. Оказа се извънредно лесно, нали съм агент от ФБР. Той си приписваше някои от извършените от мен убийства. Побъбрихме си приятно и му казах да престане. Понеже прояви здравия разум да се възхищава безкрайно от мен, той се съгласи.

— Знаеше за сладоледа. От полицейските доклади ли измъкна информацията?

— Не. Нали ти казах, побъбрихме си приятно. Той ми разказа доста неща за Бони. Искаш ли да разбереш как го е направил?

Тя стисна юмруци и изчака вълните на болка да преминат.

— Не.

— Страхливка. — Загледа се в лицето ѝ. — Но ти се ще да узнаеш къде я е заровил, нали? Винаги си искала да я намериш.

— Трябва да я прибера вкъщи.

— Прекалено късно е. Ще умреш, без да си я открила. Страшно те боли от това, нали? Твоята Бони лежи съвсем сама в Националния парк Чатахучи, а ти ще бъдеш заровена тук, на стотици километри от нея. Боли те, нали?

— Да.

— Усещам болката ти.

— И страшно се наслаждаваш, негоднико.

— Старая се да извлека колкото е възможно повече от момента. Всичко и без това ще приключи прекалено скоро. — Замълча. — Не ме попита какъв цвят свещ съм избрал за теб.

— Не ме интересува.

— Ще бъде черна. Цветът и на моите свещи бе черен и реших да го споделя с теб. Никога преди не съм го правил. Трябва да се чувстваш поласкана. Свещите лежат до главата на Грънард. Вдигни ги, Ив. И ги запали.

Тя не помръдна.

— Вдигни ги или ти обещавам, че ще направя нещата доста страшни за Джейн, преди да ѝ връча нейната свещ.

Тя се поколеба, после пристъпи към Грънард. Колко ли е страдал? Изражението му...

— Вдигни ги и се върни при мен.

Той стоеше в сянката. Нямахе никакъв шанс, ако той остане на тъмно.

Вдигна черните свещи.

— Сега ела към мен.

Бавно тръгна към него.

Една крачка.

Две.

Три.

— Побързай. Нямам търпение да...

Тя хвърли свещите в лицето му.

— Ив!

Тя хукна да бяга.

Искаше да напусне осветения от свещи кръг на площадката.

— Спри да тичаш. Играта свърши, Ив.

Хвърли поглед през рамо. Той тичаше след нея.

Бързо.

Приближаваше я.

Бързо.

Излезе от тъмнината.

Сред светлината.

Един-единствен изстрел прониза нощта.

Спиро трепна, препъна се и падна на колене.

Ножът се плъзна от ръката му.

Погледна невярващо гърдите си и видя появилата се кръв.

— Ив?

Тя се извърна с лице към него.

— Сега вече играта приключи, копеле такова.

Той докосна гърдите си, после отдръпна ръка. Беше изцапана с кръв.

— Кой?...

— Джо.

— Не може да бъде. Претърсих наоколо... преди да запаля свещите. Нямахе къде да се скрие...

— Бил е снайперист при „тюлените“. Веднъж ми каза, че може да улучи цел от хиляда метра. До онова дърво долу няма и петстотин. Бях сигурна, че ще те уцели, ако те види, Спиро.

Очите му се отвориха широко.

— Знаела си...

Строполи се на земята.

Пристъпи напред и коленичи до него.

— Къде е Джейн?

— Върви по дяволите.

— Ще умреш, Спиро. Какво значение има дали ще ми кажеш?

— Има... значение. Ти... откъде научи?

— Ти си се обадил анонимно, за да ме хвърлят в затвора, нали?

Е, прекарах там четиридесет и осем часа. През първите двадесет и четири бях напълно безпомощна. Адски щеше да ти е приятно да ме видиш тогава. И именно в онзи момент си дадох сметка, че те оставям да победиш. Затова прекарах втората нощ в размисъл. Реших да потърся начин как да намеря Грънارد. Опитах се да се дистанцирам, както правя, когато работя по някои от черепите, и да се съсредоточа единствено върху фактите и събитията. Започнах от нещо, което ме притесняваше от момента, когато го узнах, но забравих за него, щом видях снимката. Чарли сподели колко бил е възбуден Сънг: говорел за подмяна, за спектри и се обаждал по телефона, преди да заяви, че настоява да се срещне с мен. Едната възможност бе да се е обадил на Грънارد, но ако го е разпознал като убиеца, защо ще му звъни. Значи е звънял на друг. Помолих Логан да чуе телефонните разговори и да открие на кого се обадил Сънг. Оказа се „Мултиплекс“ — една от компаниите на Западния бряг, която използва дигитална техника. Сънг е искал да се увери, че заключенията му за снимката са верни. Било е посред нощ, но в големите компании екипи обикновено работят денонощно. Ти си изпратил снимката на „Мултиплекс“, за да монтират образа на Грънارد, та аз да го „открия“. Именно затова не ни даде снимката веднага.

— Оказа се добра идея.

— Но не си отчетел колко умен беше Сънг. Компании като „Мултиплекс“ си създават собствен софтуер и вариантите на промените при светлинните спектри са почти като пръстови отпечатъци. Сънг е разпознал подмяната и е разбрал, че снимката е била обработвана. Дори от „Мултиплекс“ да не са потвърдили охотно, че това е тяхно дело, не е имало причина да не потвърдят общите технически характеристики на софтуера. Чарли обади ли ти се от лабораторията, след като звънна на мен?

— Естествено. Добре го бях обучил.

— А след това го уби. Какво щеше да направиш, ако Джо не се бе спуснал долу и не бе измъкнал снимката? Щеше ли да се появи другата снимка, за която твърдеше, че си изпратил в Куантико?

Не ѝ отговори. Трудно му бе да диша.

— Но всичко това бяха само догадки, а аз трябваше да ги потвърдя. От „Мултиплекс“ не искаха да говорят с мен. Вероятно си ги предупредил да си мълчат във връзка с поставената им задача, а всички се вслушват в разпорежданията на ФБР. Затова взех снимката и малко я пообработих. Не разполагам с оборудването, нито притежавам опита на Сънг, затова по дигитален начин слях лицата на двамата ти братя. — Усмихна се криво. — И какво се появи за моя изненада? Появи се твоят образ.

— Лъжеш. Ние... въобще не си приличахме.

— Така е и точно това се оказа от полза. Много по-вероятно бе да получа ясно изразено лице по този начин. Това нямаше да стане, ако братята ти си приличаха. Често използвам образи на по-възрастни хора от семейството при състаряването на детските портрети. Докато работех в Националния център за изчезнали деца, си играех да наслагвам лицата на членовете от едно семейство и да видя какво ще се получи. Дори когато хората не си приличаха, странно как приликите изскачаха, когато лицата се комбинираха. Лицето, което съставих, не приличаше напълно на теб, но все пак бе достатъчно близко, а след като го състарих, то още повече ти заприлича. Това ме накара да си припомня всичко случило се.

— Не съм допускал грешки... Не съм...

— Не. Изпълняваше плана си почти съвършено. Но вярно е, че постоянно бе или до мен, или наблизко.

— Същото важи и за Грънгард.

— Да. И се озадачих от онзи разговор с Дом, когато ти бе в същото помещение с мен в къщурката на Джо. Едва по-късно си дадох сметка, че всъщност не представляваше истински разговор. Дом направи кратко изказване и затвори. Предварително направен запис, настроен да се включи в определен момент. Много ефектно. — Поклати глава. — Толкова много неща си дойдоха на мястото, след като приех, че ти си Дом. Всички случаи, когато ни даваше погрешни

указания или лъжеше, мен и Джо. Но защо да те подозираме? Ти беше Спиро от ФБР.

— Явно много се гордееш от себе си. — Лицето му бе изкривено от злоба. — Но не си победила. Няма да умра. Чувствам се все по-силен и по-силен. Ще остана жив и ще ме обявят за невменяем.

— Няма да останеш жив.

Вдигна поглед и видя застаналия до нея Джо, взрян в Спиро.

— Ако има и най-малък шанс да останеш жив, ще те прострелям с още един куршум, преди полицията да пристигне — процеди през зъби Джо. — Вече щеше да си мъртъв, ако се бях целил в главата. Но стоеше прекалено близо до Ив, за да рискувам.

— По-близо съм до нея, отколкото си ти. По-близо от когото и да било. Тя ще те забрави. Но мен никога. — Отмести поглед към Ив. — Момиченцето ще умре. Добре я скрих, а тук става адски студено нощем. Без палто е и е вързана. Няма да я откриете навреме.

Ив почувства как я обзема ужас.

— Лъжеш. В момента Сара и Монти я издирват. Те ще я открият.

— Ами ако съм оставил фалшива диря? Знаех, че разполагаш със Сара и Монти. Трябва вече да си разбрала, че никога не приемам нещата на доверие. А, ето че те изплаших. Не си чак толкова...

— Имаш ли нещо против да слезеш от хълма и да изчакаш в колата? — обърна се Джо към Ив. — Време е да кажем сбогом на този негодник.

— Тя няма да ти позволи. Прекалено мекушава е. — Спиро се понадигна. — Момиченцето ще умре, но аз ще живея вечно. Ще живея... — Нова струя кръв потече от гърдите му. — Спри кръвенето, Ив. Нали няма да допуснеш да умра?

— Върви по дяволите. — Изправи се и застана до Джо. — Да звъннем на местната полиция, а после на Сара, за да разберем дали е намерила Джейн.

— Ей сега ще те последвам — увери я Джо.

— Не. — Тя погледна към Спиро. — Не желая да стане бързо. Остави негодника да умре бавно от загуба на кръв.

Извърна се и се отдалечи.

— *Ив!*

Тя продължаваше да се взира право напред, без да обръща внимание на виковете на Спирос, изпълнени с неверие и ужас.

— Не сме я намерили, Ив — въздъхна Сара.

— Температурата пада.

— Знам. Мръсникът вероятно е оставил фалшива диря; дори — няколко.

— Искат тя да умре.

— Монти поема в друга посока. Трябва да вървя.

След тези думи затвори.

Ив се обърна към Джо.

— Кара ги да се въртят в кръг. — Потрепери, когато внезапен порив на вятъра я прониза през якето. — Вероятно е около нулата. Ако я е вързал, Джейн дори не може да се движи, за да се сгрее.

Поредната фалшива диря.

Колко такива е оставил кучият му син, запита се Сара.

Деце?

И Монти бе озадачен. Тичаше наоколо в кръг, като се опиваше да улови следата.

Внезапно спря и се обърна на изток.

Деце?

— Какво има, момчето ми?

Кучето вдигна глава, сякаш се вслушваше в нещо. Господи! Трепереше, а козината на гърба му настръхна. Какво, по дяволите, ставаше?

Друго дете.

Хукна да бяга на изток.

Друго дете. Друго дете. Друго дете...

— Открихме я — докладва Сара. — На склона на падината е, под няколко големи камъка. Едва не я подминахме.

— Добре ли е?

— Студено ѝ е, но не е премръзнала. Монти лежи до нея, за да я сгрее. Веднага след като си поема дъх, тръгваме обратно.

— Идваме при вас.

— Недей. Искам да се раздвижи в този студ. Дадох ѝ якето си, ходенето ще ѝ се отрази добре.

Ив помахна на Джо, който слизаше по хълма.

— Добре е.

— Слава богу. — Хвърли поглед през рамо нагоре. — Жалко, че Спиро вече не е жив, за да му натрием носа.

— Да не би?...

Джо поклати глава.

— Не ме вини. Вече беше мъртъв, когато отидох да проверя как е.

— Нямахте да те виня, дори да му бе помогнал да пукне. Самата аз бих го убила, вместо да рискувам да го оставят на свобода.

— Господи, колко си се променила.

— Да, промених се.

Погледна нагоре към хълма: свещите продължаваха да светят. Дом я бе променил. Но не по желанието от него начин. Въобразяваше си, че ще я увлече надолу, ще я изключи от живота. Не си даде сметка, че вместо това я накара да протегне ръце към живота. Колко ли щеше да му е неприятно, ако можеше да го узнае.

— Полицията пристига. — Очите на Джо бяха приковани във фаровете на двете патрулни коли, които се движеха по пътя към тях. — Предстои да дадем някои обяснения.

— Така е.

Хвана го за ръката. Ръкостискането му бе топло, силно и стабилно като скала. *Видя ли какво ми даде, Дом? Живот. Любов. Светлина, където преди имаше само тъмнина.*

Гори в ада, негоднико.

Стисна ръката на Джо, когато пое на надолу по пътя.

— Няма да имаме никакви проблеми. Дватама ще се справим чудесно.

ЕПИЛОГ

— Добре е да влезеш вътре. Вярно, март е, но бризът от езерото още е хладен.

Ив се извърна и видя Бони, седнала върху стъпалата на верандата и облегната на подпората.

— Не ми е студено. А и коя от нас двете е майката тук?

Бони се изхили.

— Връщам си го за всичките случаи, когато ме напътстваше по този начин.

— Неблагодарно дете.

— Точно така. — Вдигна ръка да засенчи очи и погледна към лодката във водата. — Джо е увил Джейн хубаво в пуловера си. Защо не отиде да ловиш риба с тях?

— Предпочетох да остана тук и да лентяйствам.

— Пък и искаше да дадеш възможност на Джо да се сближи с Джейн.

— Като знаеш отговора, защо питаш?

— Не се притеснявай. Той искрено харесва Джейн. Не му е лесно да допусне друг в живота си. Трябва му време да се приспособи.

— Не се притеснявам. — И тя се облегна на подпората. — Животът е твърде хубав, малката.

— Крайно време беше да го осъзнаеш. — Погледна отново към лодката. — Още не си казала на Джо за мен, мамо.

— Скоро ще го направя.

— Да не би да се страхуваш, че ще те сметне за луда? Не бива да мислиш така.

— Не ти ли е минавало през ума, че искам да те запазя за себе си още известно време? Толкова ли е лошо?

— За мен не.

— Може би се страхувам, че ако разкажа на някого, ти ще изчезнеш?

— Това са глупости. Защо да те изоставям сега, когато си толкова по-щастлива? Страшно ми е приятно да те виждам щастлива.

Радостно чувство заля Ив като приливна вълна.

— Ще те намерим, Бони. Сара предложи да дойде тук следващия месец с Монти и да претърсят парка Чатахучи. Имам добро предчувствие. Ще те приберем най-после у дома, скъпа.

— Това никога не е било важно за мен, но ти ще се почувстваш щастлива. — Наведе се напред и обгърна колене с ръце. — Харесвам Монти. Симпатичен е, а е и интелигентен.

— Откъде знаеш, че е интелигентен?

Бони не ѝ отговори.

— Сара каза, че нещо странно е станало с Монти през онази нощ в планината.

Погледът на Бони отново се насочи към лодката.

— Така ли?

— Не знаеш нищо за това, нали?

— Не ставай глупава, мамо. Откъде да знам? — Усмивката на Бони бе дяволита, когато извърна сияещото си от любов лице към майка си. — Та аз съм само един сън.

Издание:

Айрис Йохансен. Игра със смъртта

ИК „Бард“, София, 2002

САЩ. Първо издание

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-392-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.